

ספר זוהר הפסח השלם

פרד' ג'

הוא ספר זוהר האר"י לפסח

ובו שלשה ספרים נפתחים

חלק א'

בו לקטנו מאמרים מכתבי האר"י ל שחבר הצה"ק רבנו חיים ויטאל ז"ע, מתורת רבו הקדוש מרן האר"י הרי ז"ע שער הפגנות - שער השלישי משמונה שערים - דרושים א'-ו' דרושי הפסח - עניני הסדר והמצוות הכלולות בה, עם פותרות, תמצית הענין לכל קטע וקטע. וכן צויין בו סימני פסוק, והוספנו מראה מקומות, ובעקר מאמרי הזוהר הקדוש בהערות הנוגעים לפי סדרים של הענינים, כמו מצוות מצה, ועוד, דבר דבור על אופנו. כי דברי תורה עניים במקום זה ועשירים במקום אחר. ובזכות שנקנים דברי התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע, בני שגו מדותי (גיטין ס"ז), נקבה ל"יבא לציון גואל" כב"א.

חלק ב': ספר זוהר האר"י לפסח

פרד' ג' - חלק ב' - והוא:

סדר ליל פסח בקצור, להקל על הפאים אל הקדש
שער הפגנות - דרושי פסח אמצע דרוש י"ב

חלק ג': ספר זוהר הפסח השלם

פרד' ג' - חלק ג' - והוא:

ספר זוהר הנסים

דרשת הצה"ק המקובל - רבי נסים פרי ז"ע

ובו שני ספרים:

ספר א. הוא, זוהר השביעי - חלק א', מספר זוהר השביעי השלם, בו לקטנו המאמרים מספרי זוהר בארמית ולשון הקודש, עם פיסוקים ופותרות, תמצית הענין לכל קטע וקטע, דבר דבור על אופנו.

ספר ב. הוא, זוהר האר"י לשביעי של פסח - חלק ב', מספר זוהר השביעי השלם, בו לקטנו מכתבי האר"י ל כל עניני הסדר וכל המצוות הכלולות בה, עם פותרות תמצית הענין לכל קטע וקטע. דבר דבור על אופנו, ועם ציון מראה מקומות, וכן דברי הזוהר השלם השכיחים לכל ענין.

יצא לאור ערב חג הפסח תשע"ב על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתוֹהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׁכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲלוֹי שְׁכִינַת עוֹזְנוֹ
אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנֶעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמִי בְּלִימוֹד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים
הַכְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְדוֹשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
יֹחָאִי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵו. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּם תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה
(תהילים סא ד"ה) "כִּי הָיִיתָ מְחַסֶּה לִּי מִגְדָּל עֵז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲנֹרָה בְּאַהֲלֶךָ
עוֹלָמִים אַחֲסֶה בְּסִתְרֵי כְּנָפֶיךָ סֵלָה". וְאִזְכֶּה שְׁבַלִּימוֹדֵינוּ זֶה יְהוֹי
שְׁפַתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרָה, לְמַעַן שָׁמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא הַזּוֹהַר, יִפְקֹדוּ יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיֶה נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, וְיִהְיֶה נֶעַם אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ
(תהילים צ"ט ז"ז).

(סיד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רְבוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,
שְׁקִרְבָּתָנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנִתַּת לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת
תּוֹרָתְךָ הַקְדוֹשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה.
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחְנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׂתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהוֹי עוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינֶךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַכּוֹנֵן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ
וְאֶהְבֶּתְךָ, וְתִקְשֵׁיב אֲזַנְךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת

תִּוְרַתְךָ. וַיְהִיָּה לַמּוֹדְנֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדְךָ כְּרִיחַ נִיחֻחַ. וְתֵאֵצִיל עֲלֵינוּ אֹר מִקּוֹר נִשְׁמַתְנוּ בְּכָל בְּחִינֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִית דְּבָרֶיךָ אֱלֹה בְּעוֹלָם. וּזְכוּתָם וּזְכוּת אֲבוֹתָם וּזְכוּת תּוֹרַתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמֵד לָנוּ לְבַל נִכְשַׁל בְּדַבְרֵי אֱלֹה. וּבְזְכוּתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ כְּמֵה שְׁאֲנוּ לֹמְדִים. כְּמֵאֲמֹר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, "גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ". "יְהִי לְרִצּוֹן אֲמְרֵי פִי וְהִגִּיזוּן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוֹה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי". "כִּי יְהוֹה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפּוֹ דַעַת וְתִבְנֶנָּה":

רְבוּז עֲלָמִין, דְּאֵנֶת הוּא מְגַלֵּי עֲמִיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא וְגַלֵּי רִזְיָא. יְהֵא רַעוּא מִן קְדָמְךָ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקַרָּא שְׁכַתוּב, "וְאֲנֹכִי אֵהְיָה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר". וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ. וְנִבְכִי לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלֵאִין דְּאוֹרִיתָא מִפּוּמָא דְרִישָׁא דְמַתִּיבְתָא עֲלֵאָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רִצּוֹן, אָמֵן, סְלָה:

"וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רְאשִׁים": "וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כֹּהֵר הַרְקוּעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְפִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד": "גַּל-עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ":

תפלה לרפואות וישועות

הַרְיֵנִי מְקַבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל "וְאֶהְבֵּת לְרַעַךְ כְּמוֹךָ", וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כֹּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מִזְמֵן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ לְזְכוּת ... פב"פ (וְכֹאן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרִפּוּאָת... [יְשׁוּעַת ... [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזַקְהוּ [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרִפּוּאָת הַנַּפֶּשׁ וּרְפּוּאָת הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵאֲרִיךְ יָמָיו וְשְׁנוֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוְשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלָה.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שכתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתיד לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרוחם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשומט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישב להחזיר עמרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שכתוב "והיה אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויוחסם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פרצונו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוזנו במהרה בימינו. ויקוים בנו מקרא שכתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור יהוה, ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך יהוה אלוהי ואלהי אבותי שזפיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה זיהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) "ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם יהוה. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם". ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתיד לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה". וברכת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, "יהוה בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר" (דברים לב, יב), יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלהיך, ברוך יהוה לעולם אמן ואמן".

(תיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה.

בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחֵלָה וְכוּנֵן מִקְדְּשֶׁךָ עַל מְכוּנֵנוּ. וְהֵרָאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ
בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהֵשֵׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכֵנוּ, וְהֵשֵׁב כְּהֵנִים לְעִבּוּדְתָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם
לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהֵשֵׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. מְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת יְהוָה
לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, אֲמֵן בֶּן יְהוֹי רִצּוֹן. (סי"ח)

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רְבוּן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים. אֵב הַרְחָמִים וְהַפְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה, שֶׁקָּרַבְתָּנוּ
לְתוֹרְתְךָ וְלְעִבּוּדְתְךָ עֲבוּדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה. מַה אָנּוּ, מַה חִיֵּינוּ, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל כֵּן
אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ.
וְאֵל יְהוֹי עוֹנֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יְהוֹי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכוּנֵן אֶת לִבְכֵנוּ לִירְאָתְךָ וְאַהֲבָתְךָ, וְתִקְשִׁיב
אָזְנְךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֵרֶל בְּסוּדוֹת תּוֹרַתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוֹדֵנוּ
זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵי כִפָּא כְּבוֹדְךָ בְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתֵאָצִיל עֲלֵינוּ אוֹר מִקּוֹר
נִשְׁמַתְנוּ כְּכֹל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיּוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר
עַל יָדָם גְּלִיתָ דְבָרֶיךָ אֱלֹהֵי בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תּוֹרַתָם
וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכָל נַפְשֵׁל בְּדַבְרֵים אֱלֹהֵי. וּבְזִכּוֹתָם תֵּאִיר
עֵינֵינוּ בְּמַה שֶׁאָנּוּ לּוֹמְדִים. כְּמֵאִמֵר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי
וְאֵבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ. יְהוֹי לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהַגִּינוּ לִפְנֵיךָ, יְהוָה
צוּרֵי וְנֹאֲלֵי. בִּי יְהוָה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתִבְנוּנָה:

רְבוּן עֲלָמִין, דְּאַנְתָּ הוּא מְגַלֵּי עֲמוּקְתָא וּמְסַתְרְתָא וְגַלֵּי רִזְיָא. יְהֵא רַעוּא
מִן קַדְמָךְ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקַרָא שְׁבַתוּב, וְאַנְכֵי
אַתְיָה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתֶיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכַסּוּפָא קַדְמָךְ. וְנִזְכִּי
לְמִשְׁמַע רִזִּין עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מִפוּמָא דְרִישָׁא דְמַתִּיבְתָא עֲלָאָה. אֲמֵן
וּבְכֵן יְהוֹי רִצּוֹן, אֲמֵן, סְלָה:

וְנַחַר יֵצֵא מַעֲדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְיִהְיֶה לְאַרְבַּעַה רֵאשִׁים:
וְהַמְשַׁפְּלִים יִזְהַרוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְכִים לְעוֹלָם וָעֵד:
גַּל-עֵינֵי וְאֵבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ:

ספר זוהר האר"י לפסח

ובו שלשה ספרים נפתחים

חלק א'

בו לקטנו מאמרים מכתבי האריז"ל שחבר הצה"ק רבנו חיים ויטאל זי"ע, מתורת רבו הקדוש מרן האר"י החי זי"ע שער הפגנות - שער השישי משמונה שערים - דרושים א' - ו' דרושי הפסח - עניני הסדר והמצוות הכלולות בה, עם פותרות, תמצית הענין לכל קטע וקטע. וכן צויין בו סימני פסוק, והוספנו מראה מקומות, ובעקר מאמרי הזוהר הקדוש בהערות הנוגעים לפי סדרים של הענינים, כמו מצוות מצה, ועוד, דבר דבור על אפנו. פי דברי תורה ענינים במקום זה ועשירים במקום אחר. ובזכות שנקיים דברי התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, בני שנו מדותי (גיטין ס"ז), נזכה ל"ובא לציון גואל" בב"א.

ספר זוהר השבת
לְאֲבוֹת וּבָנִים, זְמַנִּים עִם נַעֲרִים
 עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ
 מְנוקָד מְבֻסָּק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
 מְסוּדָר עַל הַפְּרָשׁוֹת

ספר הזוהר הקדוש
חֵק לְיִשְׂרָאֵל דָּף הַיּוֹמִי
 מְנוקָד מְבֻסָּק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
 מְסוּדָר עַל הַפְּרָשׁוֹת

תוכן העניינים

א	דרוש א'
א	בענין פסח ויציאת מצרים
א	שרש הנשמות שנסתעבדו במצרים
ב	גדל הרע של עון קרי
ה	הגלגול בדור הפלגה
ה	הכור המצרף את הזהב
ה	הפגם של ניצוצות הקרי
ה	הטעם למה נשתעבדו במצרים
ו	טעם השיעבוד בארץ מצרים דוקא
ו	מושה רבנו עליו השלום - שת
ו	אחיזת הקליפות אם יש חטאים
ז	חזרת זעיר אנפין לעבור בתוך בטן אימא עילאה
ז	קטנות וגדלות ראשון ושני
ז	חסדים וגבורות דדעת ויסוד דאימא
י	מה שהוא למעלה בבחינת אחורים, נעשה למטה בחינת פנים
י	חמשה חסדים וחמש גבורות, וענינם
יא	בירור הדמים ומה נעשה עמם
יא	אחורי שם אה"ה הנכנס בתוך זעיר אנפין
יא	פרוט התפשטות והתחלקות שם מ"ה בזעיר אנפין
יב	אות וא"ו בזעיר אנפין - שופך דם האדם באדם
יב	התגלות החסדים והגבורות דאימא למטה מהחזה דזעיר אנפין
יב	אות ה"א אחרונה של שם מ"ה, ברחל נוקבא דזעיר אנפין
יג	חזרת זעיר אנפין לבחינת עיבור תלת כלילן בתלת
יג	טעם גלות מצרים רד"ו שנה

יג ..... מֹשֶׁה רָבֵנוּ בְּסֵנָה
 יד ..... פְּרַעַה הִרְשָׁע מִכֹּשֶׁף גָּדוֹל הָיָה, וְהָיָה יוֹדֵעַ בְּסוֹד שְׁחֵזַר זְעִיר אֲנָפִין לְבַחֲיַנַּת עֵיבוֹר.
 טו ..... בְּגִדְלוֹת יֵשׁ לְזַעִיר אֲנָפִין מוֹחִין דָּשֵׁם הַיְוִ"ה וּבִקְטָנוֹת מוֹחִין דָּשֵׁם אֱלֹהִים
 טו ..... מְקוֹם יְנִיקַת הַחִיצוֹנִים
 טז ..... אַחֲרֵים בְּגִימְטְרִיא גְרוֹן
 טז ..... מְקוֹם יְנִיקַת הַקְּלִיפּוֹת, וַיֵּן הָעֲלִיוֹן וְהַשְּׁמַרִים בְּסוֹפוֹ
 יז ..... יְנִיקַת קְלִיפּוֹת אֲרָץ מִצְרַיִם וּפְרַעַה
 יז ..... הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִכָּה אֶת פְּרַעַה בְּעֶשֶׂר מַכּוֹת מִן אוֹתִיּוֹת אֵל"ה מִשֵּׁם אֱלֹהִים
 יז ..... הַטַּעַם שֶׁמִּצְרַיִם יוֹנְקִים דְּוֹקָא מֵאוֹתִיּוֹת מ"י
 יז ..... הַטַּעַם שֶׁאֲרָץ מִצְרַיִם נִקְרָא אֲרָץ חָם
 יח ..... כֹּה אָמַר ה' בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל
 יח ..... לְפִי שֶׁפְּרַעַה הִרְשָׁע כָּפַר בְּמִצִּיאוֹת הַבֵּן הַבְּכוֹר הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ לָכֵן יִהְיֶה נֶעְנֵשׁ בְּמַכַּת בְּכוֹרוֹת
 יט ..... וְאֶעֱבֹר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ
 יט ..... וְאוֹמֵר לָךְ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי
 יט ..... בְּדַמְיֶךָ, הֵם סוֹד דָּם פֶּסַח וְדָם מִלָּה
 כ ..... עֲנִינוּ גְּאֻלַּת מִצְרַיִם הָיָה עַל יְדֵי נֶס גָּדוֹל מְאֹד

דְּרוֹשׁ ב':

כא ..... באור קטנות וגדלות ראשון ושני
 כא ..... בקטנות - שמות אלהים
 כא ..... שמות אלהים
 כב ..... גדלות נכנסים מוחין דהיו"ת
 כב ..... מקיפי ל"מ דמוחין דגדלות
 כב ..... אימא נחלקת לשתי בחינות, בינה ותבונה
 כב ..... מבן שלש עשרה עד בן עשרים מקבל מוחין מתבונה
 כג ..... מוחין דישראל סבא

כג..... קטנות ונגלות שני
 עלית זעיר אנפיו באריף אנפיו בתפלת מנחה של שבת ובחג השבועות... כד
 כד..... עליות זעיר אנפיו נרמזו במשנה בפרקי אבות
 כד..... ביאור מדרגות עליות זעיר אנפיו בדרך קצרה
 כה..... עלית זעיר אנפיו בדיקנא דאריף
 כה..... ביאור מהרח"ו
 כה..... חלוקת מלויי אלהים בנצח הוד יסוד בקטנות ראשון
 כה..... שמות אכדט"ם בקטנות שני
 כו..... אופן התחלפות שם אלהים באכדט"ם
 כו..... שם אכדט"ם הוא יותר רחמים משם אלהים
 כז..... לבושים

דרוש ג':

כז..... כיבאר בו ענין יציאת מצרים וענין פסח
 בכדי לבטל אחיזת החיצונים הגדיל המאציל העליון את זעיר אנפיו בבת אחת בתכלית
 הגדלות..... כז
 כח..... גדל ההגדלה בליל פסח
 כח..... בליל פסח נגדל זעיר אנפיו בבת אחת
 בשבת עולה זעיר אנפיו בדיקנא דאריף אנפיו במנחת שבת, ובפסח אין עולה זעיר
 אנפיו בדיקנא דאריף אנפיו עד שבועות..... כח
 כט..... ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים שדים נכונו
 כט..... ומקום שמות אכדט"ם הם בחסד גבורה תפארת ששם מקום הנדדים והשדים
 באור נוסף בפסוק זה..... כט
 כט..... ספור יציאת מצרים בליל פסח - גדלות שני מתחיל במקום הפה של התבונה... לב
 לב..... ויש עוד פרושים ויבארו לקמן
 לב..... טעם אמירת הלל בליל פסח
 לב..... טעם הדבר לענין זה

לג הטעם שכתוב בזהר הקדוש שהיחוד בליל פסח הוא מאתגרותא דלעילא .....
 לה אנשי מעשה נוהגים לעסק בתורה כל ליל פסח עד הבקר .....
 לה ימי ספירת העומר הם בסוד ימי ספירת שבועה נקיים .....
 לז שאר ימי הפסח .....

דרוש ד':

לז ענין חמץ ושאור .....
 לז ובאור הענין .....
 לז שם חמץ ושם שאור .....
 לח שאר כנגד מוחין דאימא .....
 לח חמץ כנגד מוחין דאבא .....
 לח מחמצת ומשארת בסוד הנוקבא .....
 לט ויעקב איש תם - בעלה דמטרוניתא לאה .....
 לט ארבע "לאה" .....
 לט מקום ארבעת ה"לאה" .....
 לט מקום שני ה"לאה" מצד אימא .....
 לט ויצא ששילשה "לאות" עומדות בפנים, ואחת בחוץ .....
 מ השימור של הלאה הרביעית העומדת בחוץ .....
 מ לאה נכנסת בפנים כל שבעת ימי הפסח .....
 מ הטעם שבכל השנה כן אוכלים חמץ .....
 מב מה קורה כשלאה נכנסת בפנים .....
 מג החיצונים נאחזים ברחל פחות ממה שהם נאחזים בלאה .....
 מג הטעם הראשון .....
 מג הטעם השני .....
 מג הטעם השלישי .....
 מג והטעם לאופן עמידת הפרצופים .....
 מג רחל עקרת הבית, עקרו של בית .....

מז ..... ובָּזָה יבֹאֵר הַטַּעַם הַשְּׁלִישִׁי

מז ..... מֵה נִהְיָה עִם אֵלֹו הָאוֹרוֹת שֶׁל לֹאָה הַנִּכְנָסוֹת בְּרֹאשׁ רַחֵל

מז ..... וְזֶה סוּד פָּסַח: פִּי"ה ס"ח

מז ..... הַמּוֹחִין דְּרַחֵל נִכְפְּלִין כִּי יֵשׁ לָהּ גַּם אֶת הַמּוֹחִין שֶׁל לֹאָה, וְזֶה סוּד אַרְבַּע כּוֹסוֹת

מז ..... כִּנְגֵד אַרְבַּעַה בְּנִים דְּבָרָה תּוֹרָה

מז ..... סֵדֵר הָאַרְבַּעַה בְּנִי"ם

מז ..... הָאֶפֶן הָרִאשׁוֹן

מז ..... הָאֶפֶן הַשֵּׁנִי

מו ..... הַתּוֹסֶפֶת לְרַחֵל, שֶׁמְקַבֵּלַת חֶלְקָה, וְחֶלֶק חֶבְרֹתָהּ לֹאָה, בְּבֵת אַחַת

מו ..... **דְּרוֹשׁ ה':**

מו ..... בְּעֵינֵינוּ גְלוֹת מִצְרַיִם וְעַנְיָן פְּרַעַה

מו ..... בְּגִלוֹת מִצְרַיִם חֲזַר זְעִיר אֲנִפִּין לֵהִיוֹת בְּבַחֲיִנַת קִטְנוֹת

מו ..... 'מִתְבּוֹסְסֵת': מֵת בּוֹסְסֵת. בְּדַמִּיךְ: ב' דְּמִיךְ

מז ..... סֵדֵר הַמּוֹחִין דְּקִטְנוֹת בְּחֻכְמָה בִּינָה דַעַת

מז ..... ד"ו ד"י וו"ו

מז ..... ד"י

מז ..... ד"ו

מז ..... וו"ו

מח ..... שְׂאֵר נִרְמַז בְּשֵׁם אֱלֹהִי"ם

מח ..... בְּיֹאֵר אַרְבַּע כּוֹסוֹת בְּשֵׁם אֱלֹהִי"ם

מח ..... מְרוֹר

מט ..... חֶרֶסֶת

מט ..... **דְּרוֹשׁ ו':**

מט ..... בְּאוֹר יְסוּדֵי

מט ..... קִטְנוֹת רִאשׁוֹן

מט ..... יה"א.

מט	גְּדֻלּוֹת ראשון
נ	הַהֶבְדֵּל בֵּין הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת בְּאֱלֹהֵי"ם דְּקַטְנוֹת ראשון
נ	הַהֶבְדֵּל בֵּין הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת בְּגְדֻלּוֹת
נ	קַטְנוֹת שְׁנֵי
נ	הַשִּׁינוּי בֵּין שְׁמוֹת אַכְדֻט"ם בְּקַטְנוֹת שְׁנֵי בְּנֵצַח הוֹד יְסוּד
נ	נֵצַח - שֵׁם אַכְדֻט"ם בְּאוֹתֵיּוֹתָיו
נ	הוֹד - א"ם ג"ל
נא	יְסוּד - מְסַפֵּר שֵׁם אַכְדֻט"ם
נא	הַהֶבְדֵּל בֵּין הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת בְּמְסַפֵּר שֵׁם אַכְדֻט"ם בְּיְסוּד דְּקַטְנוֹת שְׁנֵי
נא	חֲסָדִים - עִם הַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא ע"ה, כְּמְסַפֵּר שְׁלֹשָׁה יְחוּדֵי הַוַי"ה אֱלֹהֵי"ם
נא	גְּבוּרוֹת - ע"ד בְּלֵי הַכּוֹלָל
נא	גְּדֻלּוֹת שְׁנֵי
נא	בְּלִיל פֶּסַח הַמוֹחִין וְנִכְנָסִים בְּדֶרֶךְ קוּיִם
נב	כּוֹס ראשון
נב	מִן הָרְאוּי הִיָּה שְׂיִכְנַס כְּפִי סֵדֵר הַמְדַרְגּוֹת, בְּתַחֲלֵה קַטְנוֹת ראשון
נב	אֲבָל לְפִי שֶׁהַקַּטְנוֹת ראשון הוּא דִּין גְּמוּר וְכו', וְכַוֻּנְתֵינוּ בְּלִיל פֶּסַח לְהַשְׁבִּית אֶת הַחֶמֶץ וְכו', לְכֹן נִכְנַס הַקַּטְנוֹת ראשון וְרַק אַחַר הַגְּדֻלּוֹת שְׁנֵי
נב	הַסֵּדֵר לְמַעֲשֵׂה שֶׁל הַקַּטְנוֹת וְהַגְּדֻלּוֹת
נג	סֵדֵר הַכִּנּוּהַ
נג	סֵדֵר כְּוֹנֵת כּוֹס ראשון וְעַנְיָן הַכּוֹס וְהִיד הָאוֹחֶזֶת בּוֹ
נג	בְּעַנְיָן הִיד הָאוֹחֶזֶת אֶת הַכּוֹס
נג	אִף בְּמוֹחִין דְּקַטְנוֹת יֵשׁ עֲצָמוֹת וְכָלִים
נג	קַטְנוֹת שְׁנֵי
נד	הַדְּבוּר וְהַכְּוִנָּה שֶׁל בְּרַכַּת הַקְּדוּשָׁה וּבְרַכַּת הַיַּיִן
נד	גְּדֻלּוֹת שְׁנֵי
נד	כְּוִנַּת וְרַחֵץ

נד ..... כְּוֹנֵת כֶּרֶפֶס - קֶטְנוֹת רֶאשׁוֹן
 נז ..... הַקֶּטְנוֹת רֶאשׁוֹן עֲצֵמוֹ תָּמָה אִיךְ נִכְנָס עֲכָשׁוֹ
 נז ..... הַתְרוּץ לָמָּה נִכְנָסוּ הַקֶּטְנוֹת רֶאשׁוֹן בְּאַחֲרוֹנָה, הוּא מִפְּנֵי שְׁעֵבָדִים הֵייוּ לְפָרְעָה, וְלָכֵן
 כְּדֵי שְׁלֹא יִשְׁלְטוּ הַחִיצוֹנִים הוֹצֵרָךְ לְהַקְדִּים כְּנִיסַת הַגְּדֵלוֹת אֶל הַקֶּטְנוֹת הָרֶאשׁוֹן ..
 נז ..... צָרִיךְ לֶאֱכֹל דִּיִּקָּא כֶּרֶפֶס
 נז ..... כּוֹס הַשְּׁנִי
 נח ..... מְגִיד וְסִפּוֹר יְצִיאַת מִצְרַיִם
 נח ..... רְחֻצָּה
 נח ..... מוֹצֵיא מִצָּה
 נט ..... גְּדֵלוֹת שְׁנֵי דָאָבָא
 נט ..... קֶטְנוֹת רֶאשׁוֹן דָּאָבָא
 נט ..... כְּאֶשֶׁר יֵשׁ כְּמָה שְׁמוֹת שְׁוִים וְאֵין בִּינֵיהֶם שְׁנוּי רַק בְּאוֹת אַחַת מֵהֶם
 נט ..... הַשְּׁנִינּוּי בְּאוֹת ה' בְּשֵׁם אֱלֹהִי"ם
 ס ..... בְּאוֹר ד"י ד"ו וו"ו
 ס ..... ד"י
 ס ..... ד"ו
 ס ..... וו"ו
 ס ..... ד"י ד"ו וו"ו בְּשִׁלְשׁוֹת הַמִּצְוֹת
 ס ..... וּבְאוֹר יַחַץ
 סא ..... הָא לַחֲמָא עֲנִיא
 סא ..... עוֹד בְּאוֹר עַל 'הָא לַחֲמָא עֲנִיא'
 סב ..... מְרוֹר כּוֹרֵךְ
 סב ..... אֲדַנִּי פְּשׁוּט וּמִלוּאוּ
 סג ..... וְהַכְּוֹנָה הִיא לְהַמְשִׁיךְ הַחַיִּים מִן הַמוֹחִין דְּזַעֲרִי אֲנִפִּין אֶל לָאָה
 סג ..... כּוֹס שְׁלִישִׁי וְרְבִיעִי
 סה ..... כּוֹס שְׁלִישִׁי

סה ..... קטנות ראשון

סה ..... גדלות ראשון

סה ..... קטנות שני

סה ..... גדלות שני

סה ..... כוס רביעי

סה ..... קטנות ראשון

סה ..... גדלות ראשון

סה ..... קטנות שני

סו ..... גדלות שני

סו ..... צריך לחבר את הכונות של שני הכוסות

סו ..... חלוק בקטנות שני בשם אכדט"ם בין החסדים והגבורות

שער הפונות דרושי הפסח

דרוש א' עד דרוש ו'

ואו דרוש א'

בענין פסח ויציאת מצרים

שרש הנשמות שנשתעבדו במצרים

הנה נודע מה שאמרו [חכמינו] זכרונם לברכה פי אותם הדורות הראשונות דור אנוש ודור הפלגה סלקו את השכינה למעלה מרקיע השביעי מחמת עונותם. ודע כי ישראל שהיו באותו הדור של שעבוד מצרים היו בחינת אותם הנצוצות של קרי שהוציא אדם הראשון באותם ק"ל שנים עד שלא נולד שת, כמו שאמרו [חכמינו] זכרונם לברכה. ואחר כך באו בגלגול בדור המבול, ולכן היו גם הם משחיתים זרעם על הארץ, כעין השורש אשר משם נוצרו וחוצבו עד שנימחו.

הנהגות המקובל האלקי רבי שמואל ויטאל זיע"א

[א] אמר שמואל: הנה נא הואלתו להתחיל דרושי הימים טובים של כל השנה אחד לאחד, ואמרתו להתחיל מדרושי פסח ויציאת מצרים, יען הם היו ראשונים לנסי ישראל, וגם ראשון לכל המועדים, וגם משום החדש הזה הוא לכם ראש חודשים כו'. וגם פי נאמרו בתורה בפרכת אמור, אלה מועדי ד' מקראי קודש כו', בחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש כו', וגם פי הם באימת עילאה, דרוש א' כו'.

אמר שמואל: צריך עיון, פי עשרה פעמים דם, גימטריא תם, ולא פמנין רד"ו. האמנם צריכין אנו לתקן דברי הרב זכרוננו לברכה באפן זה, לומר, שמספר שנות הגלות, היו רד"ו, שהם עשרה אה"ה פשוטים, ועולים גימטריא רד"ו, אשר אחר כך בריבועם נעשים עשרה פעמים דם. ואף דא לא תברא, פי ירמז למה שאמר הכתוב, ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים ל' שנה ות' שנה, מלדת יצחק אבינו עליו השלום, ותוסיף עליהם עוד מספר עשרה אה"ה העקרים, על הת"ל שנה, יעלה הכל תם, כמספר עשרה אה"ה בריבוע. כן נראה לעניות דעתי.

גדף הרע של עון קרי

זוה מה שאמר הכתוב 'וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ' (בראשית ו' ה')
ונודע כי הקרי נקרא רע והמוציאו נקרא רע כמו שאמר הכתוב 'ויהי
ער בכור יהודה רע בעיני ה'' (בראשית ל"ח ז') וכתוב 'אוי לרשע רע' (ישעיה ג'
י"א) וכתוב 'לא יגורף רע' (תהלים ה' ה') כנדרש בספר הזהר^(א). ונמצא כי הדור

הגהות המקובל האלקי רבי שמואל ויטאל זיע"א

עיו פרי עץ חיים פרק א', זה לשונו, נמצא שהם עשרה פעמים אה"ה בריבוע, והם
בגימטריא דם, ועשרה פעמים אה"ה פשוטים, הם גימטריא רד"ו, כמנין גלות מצרים. ואם
כן נסתלק צריך עיון דמורנו הרב שמואל ויטאל זכרונו לברכה, שפבר לשמר מורנו הרב
חיים ויטאל זכרונו לברכה.

לשונות זוהר

(א) זוהר הקדוש פרשת וישב קפ"ח ע"א

וירע בעיני יי אשר עשה וימת גם אתו. רבי חייא פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את זרעך ולערב אל
תנח ירך וגו'. תא חזי, כמה אתחזי ליה לבר נש לאזדהרא מחוביו, ולאזדהרא בעובדיו קמי קודשא
ברוך הוא. בגין דכמה שליחו וכמה ממנו אינו בעלמא, דאינו אלוין ושיטון, והמאן עובדיהון דבני
נשא, וסחדין עלוי (ז"ח עליהו) וכלא בספרא כתיבין.

ותא חזי, בכל אינו חובין דאסתאב בהו בר נש בהיא עלמא, דא איהו חובא דאסתאב ביה בר נש
יתיר בהיא עלמא ובעלמא דאתי. מאן דאושיד זרעיה בריקניא, ואפיק זרעא למנא בידיא או ברנלא
ואסתאב ביה. כמה דאת אמר, (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורף רע.

בגין דא לא עאל לפרגודא, ולא חמי כבר אפי עתיק יומין, כמה דתנינן כתיב הכא לא יגורף רע,
וכתיב ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יי. ובגין כך כתיב, (ישעיה א) ידבקם דמים מלאו. וכאן חולקיה
דבר נש דחיל למאריה ויהא נטיר מאורח בישא, וידבי גרמיה לאשתדלא בדחילו דמאריה.

תא חזי, בבקר זרע את זרעך, האי קרא אוקמוה. בבקר, דא הוא בזמנא דבר נש אתקניס בחיליה
ויהא פעולימו, כדון אשתדל לאולדא בגין באיתתא דחזיא ליה, דכתיב בבקר זרע את זרעך.

דקא כדון ומנא איהו כמה דאת אמר, (תהלים כז) כחצים ביד גבור כן בני הנעורים. בגין דיקיל
למילף להו ארחוי דקודשא בריך הוא, ויהא ליה אגרא טבא לעלמא דאתי. דכתיב אשרי הנבר אשר
מלא את אשפתו מהם לא יבשו כי ידברו את אוזבים בשער. לא יבשו בטהוא עלמא, בזמנא
דמאריהון דדינא ייתון למקרא עלוי. דלית לך אגרא טבא בטהוא עלמא, בטהוא דאוליף ליה לבריה
דחילו דמריה בארחוי דאורייתא.

תרגום זוהר הקדוש

וירע בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו. רבי חייא פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח
ירך וגו'. בא ראה כמה ראוי לאדם להזהר מחטאיו ולהזהר במעשיו לפני הקדוש ברוך הוא, משום
שכמה שלוחים וכמה ממנים הם בעולם שהם חולכים ומשוטטים ורואים את מעשי בני האדם ומעידים
עליו [ז"ח עליהם], והכל כתובים בספר.

ובא וראה, בכל אותם החטאים שננטמא בהם האדם יותר בעולם הזה, זהו חטא שננטמא בו אדם יותר
בעולם הזה ובעולם הבא - מי ששופך זרעו לריק ומוציא זרע לחנם ביד או כרגל ונטמא בו, כמו
שאמר (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורף רע.

ההוא היו ממש רעת האדם הידוע הוא אדם הראשון, וזה מה שאמר הכתוב 'אמחה את האדם אשר בראתי' (בראשית ו' ז) הוא אדם הראשון עצמו, שנברא על ידי השם יתברך עצמו, ואלו ניצוצותיו, ורצה למחותם.

לשונות זוהר

בגלל זה לא נכנס למחצה ולא רואה תאר פניו של עתיק יומין, כמו שלמדנו, כתוב כאן לא יגרד רע, וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה', ומשום כך כתוב (ישעיה א) 'ידכם דמים מלאו. אשרי חלקו של האיש שירא מרבונו ויהיה שמור מדרך רעה, ויטהר עצמו להשתדל ביראת רבונו.

בא ראה, בבקר זרע [את] זרעך. הפסוק הזה בארוהו, בבקר - זהו בזמן שאדם עומד בכוח ויהיה בעלומיו, אז ישתדל להוליד בנים עם אשה שראויה לו, שכתוב בבקר זרע את זרעך.

שהרי אז הוא הזמן, כמו שנאמר (תהלים כז) 'כחצים ביד גבור כן בני הנעורים, משום שיכול ללמד אותם דרכי הקדוש ברוך הוא, ויהיה לו שכר טוב לעולם הבא, שכתוב אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבושו כי ידברו את אויבים בשער. לא יבושו - בעולם ההוא, בזמן שבעלי הדין יבואו לקטרג עליו, שאין לד שכר טוב בעולם ההוא כמו ההוא שמלמד את בנו יראת רבונו בדרך התורה.

פרשת ויחי ר"ט ע"ב

אי חייבא הוא, ברוך קרי עליה בגיהנם תלתין יומין (עליה), וכלהו חייבנא, בלהו עציבין.

כלהו פתחין ווי, דהא דינא דתתא אתער השתא, בגיניה דפלגנא. כמה גרדינין דנמוסין מזדמנין לקבליה, ולאקדמא ליה ווי. אוי לרשע אוי לשכנו. וכלהו פתחין ואמרין, (ישעיה ג) אוי לרשע רע כי גמול דינו יעשה לו. מאי (טעמא) גמול דינו. אמר רבי יצחק, לאכללא (לאפקא) מאן דזני בידוי, לאפקא ולחבלא זרעיה בריקנא (ס"ט ע"א).

דחא תנינן, כל מאן דאפיק זרעיה בריקנא, אקרי רע, ולא חמי אפי שכונתא. דכתיב, (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרד רע. וכתוב, (בראשית לח) ויהי ער בכור יהודה רע. אוף הכא, אוי לרשע רע. ווי לההוא חייבא דאיהו רע, דעבד גרמיה רע. כי גמול דינו יעשה לו, לאכללא מאן דזני בידוי, לאפקא ולחבלא זרעיה בריקנא, ולהאי טרדין ביהוא עלמא יתיר מפלא.

תא חזי, דחא כתיב אוי לרשע (רע), כיון דכתיב אוי לרשע, אמאי רע. אלא כמה דאמינא, דעבד גרמיה רע. וכתוב לא יגרד רע. וכלהו סלקין, והאי לא סליק.

ואי תימא, שאר חייבין דקטלו בני נשא, תא חזי, בלהו סלקין והוא לא סליק. מאי טעמא, אינון קטילו בני נשא אחרא, והאי קטיל בני ממש, אושד דמין סגיאין.

תא חזי, בשאר חייבי עלמא, לא כתיב זרע בעיני ה', וכאן כתיב, זרע בעיני ה' אשר עשה. מאי טעמא, משום דכתיב ושחת ארצה.

תרגום זוהר הקדוש

אם רשע הוא, הכרוז קורא עליו בגיהנם שלשים יום [עליו], וכל הרשעים כלם עצובים.

כלם פותחים: וי, שהרי דין חדש מתעורר פעת בגללו של פלוני. כמה שומרי החק מזדמנים בנגדו ומקדימים לו: וי, אוי לרשע אוי לשכנו. וכלם פותחים ואומרים: אוי לרשע רע כי גמול דינו יעשה לו.

מה זה [טעם] גמול דינו? אמר רבי יצחק, לכלל [להוציא] מי שזנח בידו להוציא ולהשחית זרעו לריק, שהרי שנינו, כל מי שמוציא זרעו לריק נקרא רע, ולא רואה פני שכניה, שכתוב (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרד רע, וכתוב (בראשית לב) ויהי ער בכור יהודה רע. אף כאן, אוי לרשע רע -

אוי לאותו רשע שהוא רע, שעשה עצמו רע, כי גמול דינו יעשה לו - לכלל מי שזנח בידו להוציא ולהשחית זרעו לריק, ולזה טורדים אותו באותו העולם יותר מכלם.

הַגְּלָגֹל בְּדוֹר הַפְּלָגָה

וְאַחַר כֵּן הֵם עֲצָמָם חֲזָרוּ וְנִתְגַלְּגְלוּ בְּדוֹר הַפְּלָגָה, וְעֲלִיהֶם כְּתִיב 'וַיֵּרֶד ה' לְרֹאוֹת אֶת הָעִיר וְאֶת הַמְּגִדֵל אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם' (בראשית י"א ה') בְּנוֹי דָּאָדָם קְדָמָאָה, וְהִבֵּן זֶה. וְלָכֵן נִקְרְאוּ בְּנֵי הָאָדָם לְרִמּוֹז כִּי הָיוּ טְפוֹת קָרִי, וְלָכֵן הֵם בְּנֵי הָאָדָם דְּכוּרָא בְּלֵי נִוְקָבָא. וְגַם אִזּוּ הוֹסִיפוּ לְחַטֵּא עוֹד לְמִרּוֹד בְּעֲלִיּוֹן אֲבָל לֹא הָיוּ בְּאוֹתוֹ עֵזוֹן הִרְאִשׁוֹן שֶׁל הַשְּׁחָתָת זָרַע בְּדוֹר הַמְּבּוּל.

הַכּוּר הַמְּצָרֵף אֶת הַזֶּהָב

וְצָרִיף שְׂתַדַּע כִּי עֲנִין הַנְּשָׁמוֹת הֵם כְּעֲנִין הַזֶּהָב הַנוֹצֵר בְּבִטָּן הָאָדָמָה, וּכְשִׁמוּצִיאִין אוֹתוֹ הוּא מְלֵא טִינּוּף וְסִיגִים דְּבַר אֲשֶׁר לֹא יִשׁוּעָר וְלֹא תוֹאֵר זֶהָב לוֹ וְלֹא הָדָר, עַד יִתְחַכֵּם הַצּוֹרֵף לַהֲגוֹת סִיגִים מְכַסֶּף פַּעַם אַחֵר פַּעַם זִיכּוֹן אַחֵר זִיכּוֹן לֹא רָאִי זֶה כְּרָאִי זֶה וּבְכֹל זִיכּוֹן מְזַדְכֵּף לֹאֵט לֹאֵט עַד אֲשֶׁר כָּל הַסִּיגִים נִפְרָדִים מִן הַזֶּהָב, וְאַחֵר כֵּן נִכָּר הָיִיתוֹ זֶהָב. וְכֵן הָעֲנִין בְּנִשְׁמוֹת כִּי בְּחַטָּאוֹ שֶׁל אָדָם הִרְאִשׁוֹן נִתְעַרַב טוֹב בְּרַע וּבְכַפְרָט בְּנִיצוּצוֹת הָאֵלוֹ שֶׁל הַקָּרִי שֶׁהוֹלִיד בְּק"ל שָׁנִים.

הַפְּגָם שֶׁל נִיצוּצוֹת הַקָּרִי

וּבְכָר נִתְבָּאֵר אֲצִלְנוּ בְּדְרוּשׁ שְׂכִיבַת הַלִּילָה וּבִקְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּטָּה, כִּי נִיצוּצוֹת הַקָּרִי הֵם חֲשׂוּבוֹת מְאֹד וּקְדוּשׁוֹת, אֲלֵא שְׁיוּצָאִים וּמִתְעַרְבִים בְּקְלִיפּוֹת, וְצָרִיכִים בִּירוּר אַחֵר בִּירוּר לְתַקְנָם, וְעַל דֶּרֶךְ זֶה הָיוּ אֵלוֹ הַנִּיצוּצוֹת הוֹלְכוֹת וְנִתְקַנּוֹת לֹאֵט לֹאֵט עַד אֲשֶׁר הִתְחִילוּ לְהִתְקַן וּלְהִרְאוֹת בְּחִינַת הַזֶּהָב שְׁפָהֶם, וְזֶה הָיָה בְּדוֹר מְצָרִים.

הַטַּעַם לָמָּה נִשְׁתַּעֲבְדוּ בְּמִצְרַיִם

וּבְזֶה תְּבִין טַעַם נִכּוֹן לָמָּה נִגְזַר עֲלֵיהֶם אוֹתוֹ הַשְּׁעִבּוּד הַקָּשָׁה שְׂאִין כְּמוֹתוֹ כִּי כִּנְגַד מַה שְּׁחַטָּאוּ בְּדוֹר הַמְּבּוּל לְהַשְׁחִית אֶת זָרַעֵם נִגְזַר עֲלֵיהֶם

לשונות זוֹרֵר

בֹּא תְּרֵאָה, שְׁהָרִי כְּתוּב אוֹי לְרִשָּׁע [רַע]. כִּיֵּן שְׂכֵתוֹב אוֹי לְרִשָּׁע, לָמָּה רַע? אֵלֵא כְּמוֹ שְׂאִמְרָנוּ, שְׁעֵשֶׂה עֲצָמוֹ רַע, וְכְתוּב לֹא יִגְרֵךְ רַע, וְכֹלֵם עוֹלִים וְזֶה לֹא עוֹלָה.

וְאֵם תֵּאמֵר, שְׂאֵר רִשָּׁעִים שְׁהָרְנוּ בְּנֵי אָדָם? בֹּא רֵאָה, כֹּלֵם עוֹלִים וְהוּא לֹא עוֹלָה. מַה הַטַּעַם? הֵם הָרְנוּ בְּנֵי אָדָם אַחֲרֵי, וְזֶה הָרַג בְּנֵי מְמוּשׁ, שְׂפָךְ דַּמִּים רַבִּים.

בֹּא רֵאָה, בְּשֵׁאֵר רִשָּׁעֵי הָעוֹלָם לֹא כְּתוּב וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה', וְכֵאֵן כְּתוּב וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה' אֲשֶׁר עָשָׂה. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׂכֵתוֹב וְשָׁחַת אֶרְצָה.

'כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֹרָה תִּשְׁלִיכֻהוּ' (שמות א' כ"ב) דוגמת עוֹנֵשׁ הַמְּבוּל עֲצָמוֹ. וּכְנָגַד מַה שֶּׁחֲטָאוּ בְּדוֹר הַפְּלָגָה 'הִבֵּה נִלְבְּנָה לְבָנִים' כו' (בראשית י"א ג'), נֹאמֵר 'וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים' כו' (שמות א' י"ד), וּכְבָר הָאֲרֻכָּתִי בְּמָקוֹם אַחֵר בְּזֶה, בְּסוּד שֶׁבֶת וְדִינֵין בְּמָרָה אִיפְקוּד וְעֵין שָׁם הֵיטֵב (שֶׁעַר הַפְּסוּקִים פְּרִשְׁת שְׁמוֹת).

טַעַם הַשִּׁיעֵבוֹד בְּאַרְץ מִצְרַיִם דִּקְא

וְאִמְנָם הַיּוֹת הַשִּׁיעֵבוֹד בְּאַרְץ מִצְרַיִם הַטַּעַם הוּא כִּי הִנֵּה נוֹדַע שֶׁכָּל הַנְּשָׁמוֹת בְּאוֹת מִן הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת אֲשֶׁר בְּמוֹחַ הַדַּעַת, כִּי שָׁם תְּלִי סוּד הַזְּוֹג, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב 'וְהָאָדָם יָדַע אֶת חֲוָה אִשְׁתּוֹ' כו' (בראשית ד' א'), 'וְאִישׁ לֹא יָדְעָה' (בראשית כ"ד ט"ו), לְכֵן נִקְרָא דַּעַת, לְהוֹרוֹת כִּי מִשָּׁם נִמְשַׁכֶּת טַפַּת הַזְּוֹג הַנִּקְרָא בַלְשׁוֹן יְדִיעָה כְּנִזְכָּר.

מִשֶּׁה רַבְּנוּ עָלִיו הַשְּׁלוֹם - שֵׁת

וּמַה גַּם אוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל הַדּוֹר הַהוּא שֶׁל מִשֶּׁה רַבְּנוּ עָלִיו הַשְּׁלוֹם, וּכְבָר נִתְבָּאֵר אֲצִלְנוּ כִּי מִשֶּׁה הוּא מִבְּחִינַת הַדַּעַת, וְכֵן כָּל הַדּוֹר הַהוּא הֵם מִבְּחִינַת הַדַּעַת, אֵלָּא שֶׁהֵם יֵצְאוּ אֶל הַקְּלִיפּוֹת לְסַבַּת הַיּוֹתָם טִיפוֹת קָרִי בְּק"ל שְׁנַיִם קוּדָם שְׁנוּלֵד שֵׁת. אֲבָל מִשֶּׁה הִיָּה מִבְּחִינַת שֵׁת עֲצָמוֹ כְּנוֹדַע, וְלָכֵן עָלִיו אֲתָמַר 'וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא' (שמות ב' ב') וְאִינוּ כִּשְׂאָר טִיפוֹת רְעוּת שֶׁל אָדָם הָרָאוּשׁוֹן בְּק"ל שְׁנָה, כִּי אַחֵר כָּלָם נוֹלֵד שֵׁת בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, אֲבָל הָאַחֲרִים הָיוּ בְּדַמּוֹת שְׁדִין וְרוּחִין וְלִילִין, וְלָכֵן אָמַר מִשֶּׁה עָלֵיהֶם 'וְאֵל אֲרָאָה בְּרַעְתִּי' (במדבר י"א ט"ו):

אַחִיזַת הַקְּלִיפּוֹת אִם יֵשׁ חֲטָאִים

וּכְבָר נִתְבָּאֵר זֶה בְּמָקוֹם אַחֵר וְלִהְיוֹת כִּי כָּל אוֹתוֹ הַדּוֹר הָיוּ מִבְּחִינַת הַדַּעַת וְנוֹדַע כִּי כְּשֶׁחָס וְשְׁלוֹם פּוֹגְמִים לְמִטָּה בְּאִיזוֹ מֵדָה וּסְפִירָה עָלִיונָה, הִנֵּה הֵם גּוֹרְמִים הַקְּלִיפּוֹת שִׁיתְאַחֲזוּ וַיִּקְחוּ שְׁפַע מִן הַמְּקוֹר הַהוּא שְׁנַפְגָּם, וְלָכֵן יִרְדּוּ יִשְׂרָאֵל לְמִצְרַיִם שֶׁהֵם סוּד הַקְּלִיפָה הַיּוֹשֶׁבֶת בְּאַחֲוֵרִיִּים שֶׁל דַּעַת הָעֲלִיּוֹן, וְכֵמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר אֲצִלְנוּ בְּעֵינֵי מִצְרַיִם שֶׁהוּא מִצַּר הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַגְּרוֹן, וּפְרַעַה הוּא הָעוֹרֶף הַקָּשָׁה שֶׁבְּאַחֲוֵרֵי הַדַּעַת, וְהָיוּ אוֹתָם הַקְּלִיפּוֹת נֹאחֲזִים וְיוֹנְקִים כָּל שְׁפַע הַנִּמְשָׁךְ מִן הַדַּעַת דּוֹעִיר אֲנַפִּין, וְלָכֵן יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּאוֹתוֹ הַדּוֹר שֶׁהֵם מִן הַדַּעַת אֵלָּא שֶׁהָיוּ בְּסוּד הַפָּגָם שֶׁהָיוּ בְּחִינַת הַנְּצוּצוֹת קָרִי לָכֵן נִשְׁתַּעֲבְדוּ לְפְרַעַה וְלְמִצְרַיִם הַיּוֹנְקִים כָּל שְׁפַע הַדַּעַת יַעַן

כי הם גרמו לכל זה, וכל ענין הגלות הזה של מצרים היה לצרף ולתקן בחינת ניצוצות הקדושות ההם בסוד ויוציא אתכם מכור הברזל ממצרים' (דברים ד' כ'), והבן זה כי נדמה מצרים אל הכור אשר בתוכו ניתן הזהב ונפרד מן הסיגים ונתקן.

חזרת זעיר אנפין לעבור בתוך בטן אימא עילאה

והנה נודע כי בהיות למעלה אחיזת החיצונים באיזו ספירה חס ושלום מחמת מעשה התחתונים הרעים, הנה מסתלק השפע מן המקום ההוא כדי שלא יצא שפע רב משם אל החיצונים, וכמו שהודעתיה בענין אצילות זעיר אנפין בתחילת אצילותו, בבחינת ששה קצוות בלבד, ולא כלול מעשר ספירות שבו, ונמצא כי בהתאחוז פרעה ומצרים בדעת העליון בדור ההוא חזר זעיר אנפין לקדמותו כבזמן היותו בעיבור ראשון, גו אימא עילאה בסוד ג' כלילן בג' פנודע אצלנו:

קטנות וגדלות ראשון ושני

והנה זעיר אנפין אחר שנולד ויצא מבטן אימא עילאה, יש לו זמן קטנות וזמן גדלות, ומוכרח הוא שבכל זמן מאלו השלשה יהיו לו בחינות מוחין. גם נודע שאי אפשר לו לקבל המוחין אם לא עד שיתלבשו תחילה תוך נצח הוד יסוד דאימא, ואחר כך יתלבשו בתוכו, אלא שבזמן העיבור הראשון או בזמן הקטנות אין לו אלא נצח הוד יסוד דאימא בבחינת חיצוניותם בלבד, כמבואר אצלנו במקומו, ונמצא כי זמן גלות מצרים אשר חזר זעיר אנפין ליכנס בסוד עיבור תוך אימא עילאה, היה שם אז בבחינת תלת כלילן בתלת כדי שלא יתאחזו הקליפות בו וינקו שפע ממנו. הנה גם אז היו לו בחינת מוחין מלובשין תוך חיצוניות נצח הוד יסוד דאימא ואז כל שלשה מוחין שלו ובפרט מוח הדעת שבו החסדים והגבורות אשר שם תלוי פגם הדור ההוא כולם היו מסתלקים אז ממנו ולא היו מאירים בתוכו רק חיצוניות הלבושים והפלים של נצח הוד יסוד דאימא בלבד.

חסדים וגבורות דדעת ויסוד דאימא

והנה נודע כי החסדים שבדעת הם חמשה וכן הגבורות שבדעת הם חמש, והנה מוכרח הוא שפלי היסוד דאימא כיון שהוא מלביש בתוכם את עשרת החסדים והגבורות ודאי שבלבוש הזה עצמו הנקרא

יסוד של אימא יהיו בו בחינת עשר בחינות ולפי שאמא נקראת אהיה כנודע, ובפרט בזמן היות זעיר אנפין בתוכו בסוד העיבור, אשר על שם כן נקראת אימא בשם אהיה, כמו שכתוב בספר הזהר בפרשת אחרי מות 'אנא עתיד לאולדא ולא תגליא'^(ב), ולכן אלו העשר בחינות אשר ביסוד

לשונות זוהר

(ב) פרשת אחרי מות דף ס"ה ע"ב

וְזֹאת דְּמִלָּה הָכִי הוּא. אֵהִיָּה. דָּא כְּלָלָא דְכֻלָּא. דְּכַד שְׁבִילִין סְתִימִין וְלֹא מִתְפָּרְשִׁין, וְכִלְיִין בְּחַד אֶתְר. כְּדִין אַקְרִי אֵהִיָּה. כְּלָלָא כְּלָא. סְתִים וְלֹא אֲתַגְלִיָּא.

בְּתַר דְּנִפְק מְנִיָּה שִׁירוּתָא, וְהָהוּא נִהַר אֲתַעֲבַר לְאַמְשַׁבָּא כְּלָא, כְּדִין אַקְרִי אֵשֶׁר אֵהִיָּה. כְּלוּמַר, עַל כֵּן אֵהִיָּה, אֵהִיָּה זְמִין לְאַמְשַׁבָּא וְלְאוּלְדָא כְּלָא. אֵהִיָּה: כְּלוּמַר, הַשְׁתָּא אֲנָא הוּא כְּלָל כְּלָא. כְּלָלָא דְכָל פְּרָטָא. אֵשֶׁר אֵהִיָּה: דֹּאֲתַעֲבַרְתָּ אִימָא, וְזְמִינַת לְאַפְקָא פְּרָטִין כְּלָהוּ, וְלֹאֲתַגְלִיָּא שְׁמָא עֲלָהָ.

לְבַתֵּר בְּעָא מְשִׁיָּה לְמַנְדַּע פְּרָטָא דְּמִלָּה מָאן הוּא, עַד דְּפָרִישׁ וְאָמַר אֵהִיָּה (ס"א יהוה), דָּא הוּא פְּרָטָא. וְהָכָא לֹא כְּתִיב אֵשֶׁר אֵהִיָּה. (ויחי קל"ה) וְאֲשַׁכְּחָנָא בְּסַפְרָא דְשִׁלְמָה מְלֻכָּא, אֵשֶׁר: בְּקִיטּוּרָא דְעֵדוּנָא קְסִטּוּרָא בְּחַבְרֹתָא עֲלָהָ אֲשַׁתְּכַת. כְּמָה דֹּאֲתָ אָמַר, (בראשית ל) בְּאֲשֵׁרֵי כִי אֲשִׁרוּנִי בְּנוֹת, אֵהִיָּה זְמִינָא לְאוּלְדָא.

תָּא חַיִּי חַיִּי מִדְּרָגָא לְדְרָגָא. לְאוּדְעָא רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא (לאחזאה קודשא בריך הוא) לְמִשְׁה. בְּקַדְמִיתָא אֵהִיָּה, כְּלָלָא דְכֻלָּא, סְתִים דְלָא אֲתַגְלִיָּא כְּלָל, כְּמָה דְאַמְיָנָא. (סימן, משלי ח) וְאֵהִיָּה אֲצִלוּ אֲמוּן וְגו', וְכְתִיב (איוב כח) לֹא יָדַע אֲנוּשׁ עֲרַבָּה וְגו'. לְבַתֵּר אֲפִיק (רזא דשירוותא עילאה, ראשיתא דכלא) הָהוּא נִהַר, אִימָא עֲלָהָ, אֲתַעֲבַרְתָּ, וְזְמִינָא לְאוּלְדָא. וְאָמַר אֵשֶׁר אֵהִיָּה, זְמִינָא לְאוּלְדָא, וְלִתְקִנָּא כְּלָא. לְבַתֵּר שְׁאֵרֵי לְאוּלְדָא, וְלֹא כְּתִיב אֵשֶׁר, אֲלֵא אֵהִיָּה: כְּלוּמַר, הַשְׁתָּא יִפִּיק וְיִתְתַקֵּן כְּלָא.

בְּתַר דְּנִפְקִי כְּלָא, וְאֲתַתְקֵן כָּל חַד וְחַד בְּאֲתַרְיָה, שְׂבַק כְּלָא, וְאָמַר יְהוָה. דָּא פְּרָטָא, וְדָא קִיּוּמָא. וְכִהִיָּה שְׁעָתָא יָדַע מְשִׁיָּה, רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא, סְתִים וְגִלְיָא וְאֲתַדְבֵּק מַה דְלָא אֲתַדְבֵּקוּ שְׁאָר בְּנֵי עֲלָמָא, וְכָאֵה חוֹלְקִיָּה. אֵתָא רַבִּי אֲלֶעָזָר וְנָשִׁיק יָדָיו.

תרגום הזוהר הקדוש

וסוד הדבר כך הוא. אהיה, זה כלל של הכל. שכששבילים סתומים ולא מתפרשים, וכלולים במקום אחד, אז נקרא אהיה. הכלל של הכל, סתום ולא נגלה.

אחר שיצאה ממנו ראשית ואותו נהר עבר למשך את הכל, אז נקרא אשר אהיה. כלומר, על כן אהיה, אהיה זמון למקושי והוליד הכל. אהיה - כלומר, עכשו אני הוא הכלל של הכל, הכלל של כל פרט. אשר אהיה - שהתעברה האם, ועתידה להוציא את כל הפרטים ולגלות את השם העליון.

אחר כך רצה משה לדעת מהו פרט הדבר, עד שפרש ואמר אהיה (יהוה) - זהו פרט. וכאן לא כתוב אשר אהיה. ומצאתי בספרו של שלמה המלך, אשר - בקשר של עדון הממשלה נמצאת בחברותא עליונה, כמו שנאמר (בראשית ל) באשרי כי אשרוני בנות, אהיה עתידה לחולד.

בא וראה איך יורד מדרגה לדרגה להודיע את סוד השם הקדוש (להראות את הקדוש ברוך הוא) למשה. בראשונה אהיה, הכלל של הכל, הנסתר שלא התגלה כלל, כמו שאמרנו. (סימן - משלי ח) ואהיה אצלו אמון וכו', וכתוב (איוב כח) לא ידע אנוש ערבה וכו'. אחר כך הוציא (סוד של הראשית העליונה, תחלת הכל) אותו הנהר, האם העליונה שהתעברה ועתידה להוליד. ואמר אשר אהיה, עתידה להוליד ולתקן הכל. אחר כך התחילה להוליד, ולא כתוב אשר, אלא רק אהיה. כלומר, עכשו יוציא ויתתקן הכל.

דַּאימָא יְהִי עֶשְׂרֵה שְׁמוֹת שֶׁל אֱהִי"ה, וְהֵם נַעֲשִׂים מְלֻבוּשִׁים אֶל עֶשְׂרֵה חֲסָדִים וּגְבוּרוֹת שֶׁל הַדַּעַת בְּזִמְן הַגְּדֻלוֹת. אֲבָל עֵתָה שֶׁהוּא בְּזִמְן הַעֵיבוֹר הָרִאשׁוֹן אֵין מְאִירִין בַּדַּעַת דְּזַעִיר אֲנַפִּין רַק עֶשְׂרֵה לְבוּשֵׁין הָאֵלוּ, שֶׁהֵם עֶשְׂרֵה שְׁמוֹת אֱהִי"ה, הַכְּלוּלִים בִּיסוּד דַּאימָא.

מָה שֶׁהוּא לְמַעַלָּה בְּבַחֲיַנַּת אַחֲרוּרִים, נַעֲשֶׂה לְמַטָּה בְּחִינַת פָּנִים

גַּם צָרִיךְ שְׁתַּדַּע כִּי לְעוֹלָם כָּל מָה שֶׁהוּא לְמַעַלָּה בְּבַחֲיַנַּת אַחֲרוּרִים בְּרַדְתָּם לְמַטָּה נַעֲשִׂים שֵׁם בְּחִינַת פָּנִים, וְנִמְצָא כִּי בְּחִינַת הַפָּנִים וְהַפְּנִימִיּוֹת הֵם שְׁמוֹת אֱהִי"ה כְּסֻדְרָן, אֲבָל בְּחִינַת חִיצוֹנִיּוֹתָם שֶׁהֵם בְּחִינַת הָאַחֲרוּרִים, הֵם הָרִיבּוּעַ שֶׁל שֵׁם אֱהִי"ה, כְּזֹה: א אה אהי אהיה, הָעוֹלָה מ"ד. וְנִמְצָא כִּי הָעֶשְׂרֵה שְׁמוֹת דָּאֱהִיָּה שְׁבִיִּסוּד דַּאימָא הַמְתְּלֻבְשִׁים בַּדַּעַת דְּזַעִיר אֲנַפִּין הֵם בְּסוּד הָאַחֲרוּרִים שֶׁלָּהֶם אֲשֶׁר בְּהַתְּלַבְּשׁוֹתָם בְּזַעִיר אֲנַפִּין נַעֲשִׂים שֵׁם בְּבַחֲיַנַּת פָּנִים, וְהֵם עֶשְׂרֵה פְּעָמִים דָּם, וְאֵלוּ הֵם סוּד עֶשְׂרֵה דְמִים שֶׁבְּאִשָּׁה חֲמֵשׁ דָּם טוֹהֵר וְחֲמֵשׁ דָּם טָמֵא, כְּנֹזֵךְ בַּתְּלֻמוּד בְּמַסְכַּת נְדָה, וּבְסֵפֶר הַזֹּהַר בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא פְּרַשְׁתַּת תְּזַרְיַע⁶.

חֲמֵשֶׁה חֲסָדִים וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, וְעֵנִינִם

וְהַעֲנִינִן הוּא כִּי אֵלוּ הַחֲמֵשֶׁה חֲסָדִים וְהַחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת שְׁבַדַּעַת זַעִיר אֲנַפִּין, הֵנָּה הַחֲמֵשֶׁה חֲסָדִים עִם חֲמֵשֶׁה לְבוּשִׁים שֶׁלָּהֶם יוֹרְדִין בִּיסוּד דְּזַעִיר אֲנַפִּין, וְהַחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת עִם חֲמֵשֶׁה לְבוּשִׁים שֶׁלָּהֶם יוֹרְדִין בִּיסוּד הַנִּקְבָּה. וְאַחַר כֵּךְ בַּעַת הַזְּוֹג נּוֹתֵן הַזַּעִיר אֲנַפִּין מִן הַיְסוּד שְׁבוּ אֶל הַיְסוּד

לשונות הזוהר

אחר שהפל יצא וכל אחד ואחד התתקן במקומו, עזב את הכל ואמר יהו"ה. זה פרט, וזה הקיום. ובאותה שעה ידע משה את סוד השם הקדוש הנסתר והנגלה, ונדבק במה שלא נדבקו שאר בני העולם. אשרי חלקו. בא רבי אלעזר ונשק ידו.

6) פרשת תזריע דף מ"ד ע"א

בְּדַמֵי טְהָרָה בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר יְמֵי טְהָרָה. בְּדַמֵי טְהָרָה, אֵלִין, דְּמֵי מִילָה, דְּמָא בַתֵּר דְּמָא דְּאִתֵּי מִרְבָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיר לְאֵינוֹן דְּמֵי כָּל אֵלִין יוֹמִין, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, תִּשָּׁב בְּדַמֵי טְהָרָה. טְהָרָה סָתָם, וְלֹא אֲדִכִּיר הִ"א בְּתַרְאָה, דְּלֹא תִימָא טְהָרָה דְּמִטְרוּנִיתָא, אֲלֵא טְהָרָה סָתָם, דְּמֵי טְהָרָה אֲקִרְוֵן אֵלִין דְּמֵי דְכִיָּא.

תרגום הזוהר הקדוש

בְּדַמֵי טְהָרָה בְּרִאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּךְ יְמֵי טְהָרָה. בְּדַמֵי טְהָרָה - אֵלוּ דְּמֵי מִילָה, דָּם אַחַר דָּם שֶׁבֵּא מִהַתִּינוּק, וְהַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם דְּמִים כָּל הַיָּמִים הַלְלוּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב תִּשָּׁב בְּדַמֵי טְהָרָה, טְהָרָה סָתָם, וְלֹא תִזְכִּיר הִ"א הָאַחֲרוֹנָה, שֶׁלֹּא תֹאמַר הַטְהָרָה שֶׁל הַגְּבוּרָה, אֲלֵא טְהָרָה סָתָם. דְּמֵי טְהָרָה נִקְרָאִים יְמֵי הַטְהָרָה הַלְלוּ.

דְּנוֹקְבָא גַם אֶת הַחֲמִשָּׁה חֲסָדִים עִם חֲמִשָּׁה לְבוּשֵׁיהֶם, וְנִמְצְאוּ בִּיסוּד הַנְּקֵבָה כָּל עֲשָׂרָה הַלְבוּשִׁים, שֶׁהֵם עֶשֶׂר פְּעָמִים ד"ם כְּנֹזֵכַר לְעִיל וְאַחַר כֵּךְ מִן הַחֲסָדִים וּמִן הַגְּבוּרוֹת עֲצָמָן נוֹצֵר מֵהֶם הַזֶּלֶד כְּכֹטֵן הַנְּקֵבָה.

בִּירוֹר הַדְּמִיּוֹם וּמָה נַעֲשֶׂה עִמָּם

אָבֵל הָעֲשָׂרָה לְבוּשִׁים שֶׁהֵם עֲשָׂרָה דְמִיּוֹם הֵנָּה מִתְבָּרְרִים בְּכַטְנָה, וְחֲצִיִּים שֶׁהֵם חֲמִשָּׁה דְמִיּוֹם חֲמִשָּׁה לְבוּשֵׁי הַחֲסָד נִקְרְאִים דָּם טוֹהֵר. כִּי בְעֶרְךָ הַיּוֹתֵם אַחֲוִירִים נִקְרְאִים דָּם לְסִבָּה הַנֹּזֵכַר, וּבְכַחֲנִינָתָם הַיּוֹתֵם לְבוּשֵׁי הַחֲסָדִים נִקְרְאִים טוֹהֵר, וְאַמָּנָם לְפַעְמִים מִתְבָּרְרִים לְגַמְרֵי וּמִתְהַפְּכִים לְחֻלְבֵי לְהַנִּיק בָּהֶם אֶת הַזֶּלֶד הַנוֹלָד כְּנוֹדֵעַ, וְאֵז הוּא בְּחִינַת בִּירוּרָם וְזִיכּוּכָם, אָבֵל יֵשׁ בָּהֶם קֶצֶת פְּסוּלֵת הַנַּעֲשָׂה דָּם טוֹהֵר אָמָּנָם חֲמֵשׁ לְבוּשֵׁי הַגְּבוּרוֹת הֵם מִתְבָּרְרִים וְהַפְּסוּלֵת הַיּוֹצֵא מֵהֶם אַחַר שְׂמִתְבָּרְרִים נַעֲשֶׂה קְלִיפָה גְמוּרָה הַנִּקְרְאֵת דָּם טָמֵא, וְנִמְצָא כִּי הֵם עֲצָמָם הַלְבוּשִׁים בֵּין שְׁלֵל הַחֲסָדִים בֵּין שְׁלֵל הַגְּבוּרוֹת, הֵם מִתְבָּרְרִים, וְעֲצָמוֹתָם הוּא קְדוּשָׁה, אָבֵל הַנִּשְׁאָר מֵהֶם בְּכַחֲנִינָתָם פְּסוּלֵת אַחַר הַתְּבָרָרָם, נִחְלַק לְשְׁנֵי חֻלְקִים, כִּי פְּסוּלֵת לְבוּשֵׁי הַחֲסָד נַעֲשֶׂה דָּם טוֹהֵר שֶׁהוּא בְּחִינַת דִּין קָשָׁה וְקְדוּשָׁה, וְלְפַעְמִים נַעֲשֶׂה חֻלְבֵי כְּנֹזֵכַר, וּפְּסוּלֵת לְבוּשֵׁי הַגְּבוּרוֹת הֵם קְלִיפּוֹת גְמוּרוֹת, דָּם טָמֵא:

אַחֲוִירֵי שֵׁם אֱהִי"ה הַנִּכְנָס בְּתוֹךְ זְעִיר אֲנָפִין

וְנִבְבָּר עֲנִין זֶה יוֹתֵר בְּבִיאור כִּי נוֹדֵעַ שֶׁהוּיָה דַמ"ה דְּאַלְפִין הֵיא בְּזְעִיר אֲנָפִין, וּבְהוּיָה זֶה יֵשׁ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִין וְכָל אֶחָד מֵהֶם מוֹרָה עַל שֵׁם אֱהִיָּה בְּהִיּוֹתוֹ בְּסוּד רִיבּוּעַ וְאַחֲוִירִים שְׁעוּלָה בְּגִימְטְרִיא ד"ם כְּנֹזֵכַר, וְהוּא בְּחִינַת אֵימָא עֵילָאָה הַמִּתְפַּשֵּׁט תוֹךְ זְעִיר אֲנָפִין וְהֵיא נִקְרְאָה אֱהִי"ה כְּנוֹדֵעַ. וְלֵהִיּוֹת כִּי מִינָה דִּינִין מִתְעָרִין, לְכֵן הֵיא נַעֲשִׂית בְּכַחֲנִינָתָם ד"ם כְּנֹזֵכַר.

פְּרוּטָה הַתְּפַשֵּׁטוֹת וְהַתְּחַלְקוֹת שֵׁם מ"ה בְּזְעִיר אֲנָפִין

וְזֶה סֵדֵר הַתְּפַשֵּׁטוֹת וְהַתְּחַלְקוֹת שֵׁם הוּיָה דַמ"ה דְּאַלְפִין בְּזְעִיר אֲנָפִין, כִּי אוֹת יוֹד הֵיא בְּרֵאשׁוֹ דְּזְעִיר אֲנָפִין, וְהֵיא הָרֵאשֶׁנָּה בְּגֵרוֹן דְּזְעִיר אֲנָפִין, אֲשֶׁר שֵׁם מִתְלַבֵּשׁ הַיּוֹסוּד דְּאֵימָא אֲשֶׁר בְּתוֹכּוֹ מוֹחַ הַדַּעַת הַכְּלוּל מִחֲמִשָּׁה חֲסָדִים וְחֲמֵשׁ גְבוּרוֹת, וּבְכַחֲנִינָתָם הַיּוֹסוּד הַזֶּה דְּאֵימָא אֲשֶׁר בְּגֵרוֹן דְּזְעִיר אֲנָפִין הוּא בְּחִינַת אֶלְף שֶׁל מִלּוּי ה' רֵאשׁוֹנָה, כִּי ה' עֲצָמָה הֵיא בְּגֵרוֹן, וְאַלְף שְׂבַמִּלּוּיָהּ הוּא הַיּוֹסוּד דְּאֵימָא שְׂבַתוֹךְ הַגְּרוֹן, וְלְכֵן זֶה הָאֶלְף הֵיא שֵׁם אֱהִיָּה בְּרִיבּוּעַ הָעוּלָה דָּם, וְזֶה נִקְרְאָה דָּם חַיּוֹת הַמְּחִיָּה אֶת זְעִיר אֲנָפִין בְּסוּד הַדַּעַת

שְׁבִתוֹכוֹ אֲשֶׁר בּוֹ כְּתִיב 'וּבִדְעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ' (משלי כ"ד ד'). וְנִדְעַ כִּי הַדָּם שֶׁבִגְרוֹן נִקְרָא דָם חַיּוֹת וְזֶה פְּשׁוּט.

אות וא"ו בזעיר אנפין - שופך דם האדם באדם

ואות וא"ו הוא למטה כאשר מתפשט הדעת ויורד למטה בשליש עליון ותפארת דזעיר אנפין עד מקום החזה שבו ואז מתגלה הדעת בהתפשטות חמשה חסדים וחמש גבורות. והנה אות אלף שבמילוי אות וא"ו הנתונה בין שני הווין הוא שם אהיה גם כן בריבועו העולה גם כן ד"ם והם בחינות לכושי החסד והגבורות המתפשטים שם. והנה אות אלף זו היא בגימטריא ד"ם, ואם תסיר אות אלף זו מן ההוי"ה דמ"ה תשארו ההוי"ה פחשבון ד"ם גם כן, ונמצא כי כל ההוי"ה זולת אלף זו היא בגימטריא ד"ם ואלף זו הרומזת לשם אהיה בריבועו גם הוא בגימטריא ד"ם, אם כן הוא דם בתוך דם ובהתחברות דם אהיה בדם שארית שם ההוי"ה דאלפין יהיה הכל מ"ה כמנין אדם, וזה סוד שופך דם האדם באדם כמבואר במקום אחר.

התגלות החסדים והגבורות דאימא למטה מהחזה דזעיר אנפין

והנה בהתגלות החסד והגבורות למטה מן החזה אז יש קצת אחיזה אל החיצונים בהם כמבואר אצלנו בדרוש הדעת טוב ורע, וזה סוד פסוק 'ויסוף דעת יוסיף מכאוב' (קהלת א' י"ח), כי בהיות הדעת נעלם ומכסה תוף היסוד דאימא שהוא עד החזה, אז אין הקליפות נאחזים בו, ובהתגלותו למטה מן החזה אשר אז ודאי הארתו נתוספת שם בהיותו בגלוי, אז 'יוסיף מכאוב' שהם הקליפות הנאחזים שם, ואין מכאוב גדול ממכאוב זה.

אות ה"א אחרונה של שם מ"ה, ברחל נוקבא דזעיר אנפין

ואז בהיות החסדים והגבורות שם למטה מהחזה מתחלקים לשני בחינות, חמש דם טוהר וחמש דם טמא, וכל זה בהיותם שם תוך זעיר אנפין, ואחר כך כאשר אלו החסדים והגבורות ניתנים אל רחל נוקבא דזעיר אנפין, הנקראת ה' האחרונה של הוי"ה דמ"ה דאלפין, בסוד הזווג, אז אותה האלף שבמילוי אות ה"א הזאת האחרונה היא רומזת אל שם אהיה בריבועו העולה ד"ם הניתן ברחל, ואז נעשין בה חמש דמי טוהר וחמש דמי טומאה:

חזרת זעיר אנפין לבחינת עיבור תלת כליין בתלת

ונחזור לענין ראשון, כי ענין גלות מצרים גרם שישראל העליון שהוא זעיר אנפין יחזור להתעלם בסוד העיבור תוך אימא עלאה בבחינת תלת כליין בתלת, ושם הם מקום שליטת מצרים ופרעה, קליפות העליונים שבמצר העליון כנודע אצלינו, ואז לא היו מאירים בדעת דזעיר אנפין רק עשרה הלבושים שהם עשרה אהי"ה בריבוע שהם עשר פעמים דם שהם בגימטריא כמנין רד"ו, ולכן היו מספר שני גלות מצרים רד"ו שנה בסוד 'רדו שמה' (בראשית מ"ב ב'), כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מדרש רבה בראשית פרשה צ"א פסקה ב')^א.

מעם גלות מצרים רד"ו שנה

ומעם הדבר הוא כי הנה עשר שמות של אהי"ה במילוי מילויים, יש בכל מילוי מהם בסוד מילוי המילוי ז"ך אותיות כנודע, והנה עשר פעמים ז"ך הם בגימטריא ער, ואלו הניצוצות של קרי דאדם הראשון עשאום רע, בסוד 'יהי ער רע' (בראשית ל"ח ז'), ולכן שנות מספר גלות מצרים הם תלויים בשם אהיה אשר עשרה אחרים שלו הם כמספר רד"ו שנה כנזכר^א:

משה רבנו בפנה

אמנם משה רבנו עליו השלום במראה הסנה שהוא בענין גלות מצרים, היה חושב כי כיון שישראל שבאותו הדור גרמו אל הסתלקות הדעת העליון שהם עשר היות של החמשה חסדים וחמש גבורות, אם כן המשך שני גלותם יהיה כמספר העשר היות אשר נסתלקו בעונם, שהם בגימטריא ר"ס, וזה מה שנאמר, 'וירא ה' כי ס"ר לראות' (שמות ג' ד'), רצה לומר שכפי ראות שכלו של משה היה העון תלוי בעשר היות שחשבונום ס"ר, ולכן כפי מספרם יהיו בגלות, וכפי זה לא הגיע עדיין זמן הגאולה.

הגהות המקובל האלקי רבי שמואל ויטאל זיע"א

[ב] אמר שמואל: אף זה הלשון הוא מטעה.

[ג] אמר שמואל: להיות מילת שאר, שלשה מוחין דקטנות כאמור. גם מילת דבש, הוא כמו אשה, והוא, השני הוא אלקים, כנגד הריש של שאר, והאלף הוא כנגד אלקים דאלפין. לכן צוה הכתוב כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לד', להיותם דינין תקיפין.

אז אמר לו ה' יתברך כי אין קץ גלותם תלוי בהיות הדעת שנסתלקו, אלא באחוריים דשמות אהיה שנשארו בדעת דזעיר אנפין, אשר מהם יונקים החיצונים בגלות הזה, וכפי מספר מקום יניקתם כך המשך מספר שני ממשלתם, והם רדו שנה כנזכר. וזה מה שאמר הכתוב 'ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם' (שמות ג' י"ד), להורות כי אחורים של אהיה הם המתגלים עתה ומהם אחיזת ממשלת החיצונים שהם רד"ו שנה ואם כן כבר הגיע זמן גאולתם.

פרעה הרשע מכשף גדול היה, והיה יודע בסוד שחזר זעיר אנפין לבחינת עיבור

והנה פרעה הרשע מכשף גדול היה אין כמוהו כמו שאמרו זכרונם לברכה, וידע בחכמתו הסתלקות זעיר אנפין הקדוש וחרתו ליכנס בסוד העיבור תוך אימא עילאה, וראה כי אין זעיר אנפין הנקרא שם הויה משגיח ושליט אז בעולם, ולכן בבא משה אליו כפר בעיקר, ואמר, 'לא ידעתי את ה' (שמות ה' ב)', כי ראה כי יניקת קליפה העליונה השולטת עליו, על פרעה, לא היתה יונקת משם, וזהו 'לא ידעתי את ה' הוא זעיר אנפין, הנקרא הויה פנוע. גם אמר 'מי ה' אשר אשמע בקולו' (שמות ה' ב'), רצה לומר הנה זעיר אנפין הנקרא יהו"ה אשר אתה בא בשליחותו אלי היכן הוא כדי שאשמע בקולו והלא סילק השגחתו ונכנס בסוד העיבור, ועל דרך זה בארו בספר הזהר בפסוק 'ויחזק ה' את לב פרעה' (שמות ט' י"ב), כי כשהיה שומע שם ה' מפי משה זה היה גורם לו לחזק את לבו, כי ידע בחכמתו שלא היה אז מתגלה והיה נעלם בסוד העיבור'.

לשונות זוהר

(ד) פרשת מקץ דף קצ"ד ע"ב

רבי אבא אמר, תא חזי, בהווא רשע דפרעה. דאיהו אמר, (שמות ה) לא ידעתי את ה' ופרעה חכים הוה מכל חרשוי. אלא ודאי שמא דאלהים הוה ידע, דהא כתיב, הנמצא כוה איש אשר רוח אלהים בו. ובגין דמשה לא אתא לגביה אלא בשמא דין ולא בשמא דאלהים. ודא הוה קשיא קמיה מכלא. דאיהו הוה ידע דהא שמא דא איהו שליט בארעא. ובשמא דין לא הוה ידע, ועל דא קשיא קמיה שמא דא.

ודא הוא דכתיב (שמות ט) ויחזק ה' את לב פרעה, דמלה דא הוה אחקיף לביה, ואקשי ליה, ועל דא משה לא אודע ליה מלה דשמא אחרא, אלא שמא דין בלחודי, ואוקמוה.

תרגום זוהר הקדוש

רבי אבא אמר, בא ראה, באותו פרעה הרשע, שהוא אמר (שמות ה) לא ידעתי את ה', ופרעה היה חכם מכל מכשפיו, אלא ודאי השם של אלהים היה ידע, שהרי כתוב הנמצא כוה איש אשר רוח אלהים בו. ומשום שמושה לא בא אליו אלא בשם של ה', ולא בשם של אלהים, וזה היה קשה לפניו מן הכל,

אלהים היה מודה כי הרי יוסף אמר לו 'אלהיים יענה את שלום פרעה' (בראשית מ"א ט"ז), והוא השיב ואמר 'אחרי הודיע אלהים אותך כו' (בראשית מ"א ל"ט), ונמצא שהיה כופר בשם הויה ומודה בשם אלהים.

בגדלות יש זעיר אנפין מוחין דשם הויה ובקטנות מוחין דשם אלהיים

והענין הוא זה כי הנה בהיות זמן גדלות דזעיר אנפין יש לו מוחין דשם הויה ובהיותו בזמן הקטנות או בזמן העיבור יש לו מוחין דאלהים כמבואר אצלנו והנה עתה שהיה זעיר אנפין בסוד העיבור היה לו מוחין דאלהים ולא הויה ולכן היה כופר בהויה ומודה באלהים.

מקום יניקת החיצונים

גם הענין הוא כי הנה נודע ששליטת החיצונים אינם חס ושלום בשם הויה, אלא בשם אלהים, ולכן עתה אשר זעיר אנפין היה בסוד העיבור היה בבחינת מוחין דאלהים והיה יכלת אז בחיצונים לינק ולהתאחו שם. והטעם הוא כי שם זה דאלהים מתפשט מדרגות רבות עד שבסוף מדריגה האחרונה מן השמרים של יין אשר בו יוצא מסופם בחינת הקליפות הנקראים אלהים אחרים כנזכר [בספר הזהר] בסבא דמשפטים בדף צ"ו ע"א (י) על פסוק מלך אלהים על גוים כו' (תהלים מ"ז ט). והענין

לשונות זוהר

שהוא היה יודע שהרי השם של אלהים שולט בארץ, ובשם של ה' לא היה יודע, ועל כן קשה לפניו השם הזה.

וזהו שכתוב (שם ט) ויחזק ה' את לב פרעה. שדבר זה היה מחזק את לבו ומקשה אותו, ועל כן משה לא הודיע לו דבר של שם אחר, אלא השם של ה' לבדו, ופרשוהו.

(ה) פרשת משפטים דף צ"ו ע"א

תא חזי, כל שמקו, וכל כנויין דשמקו, דאית ליה לקודשא בריה הוא, קלהו מתפשטין לארתיהו, וקלהו מתלבשין אליו באליו, וקלהו מתפלגין לארחין ושבילין ודיעו. בר שמא יחידאה, בריר דכל שאר שמקו, דאחסין לעמא יחידאה, בריר מקל שאר עמין, ואיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו, וכתיב (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' בשמא דא ממש, יתיר מקל שאר שמקו.

ושמא חד מקל שאר שמקו דיליה, ההוא דאתפשט ואתפלג לכמה ארחין ושבילין, ואקרי אלהים. ואחסין שמא דא, ואתפלג לתתאי דחאי עלמא, ואתפלג שמא דא, לשמשין ולממנין דמנהגי לשאר עמין. כמה דאת אמר, (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם לילה. (בראשית כ) ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה. וכן כל ממנא וממנא דאחסין לון קודשא בריה הוא לשאר עמין, בשמא דא פליקו, ואפילו עבודה זרה בשמא דא אקרי. ושמא דא מלך על גוים, ולא ההוא שמא, דא ההוא דמלך על ישראל, דאיהו יחידאה, לעמא יחידאה, לעמא דישראל, עמא קדישא.

תרגום זוהר הקדוש

בא וראה, כל השמות וכל כנוי השמות שיש לקדוש-ברוך-הוא, כלם מתפשטים לדרכיהם, וכלם

הוא כמבואר אצלנו כי שלשה מוחין יש בזמן הקטנות והעיבור, והם סוד שלש שמות אלהים, ומשם נאחזים קליפות מצרים ופרעה שהוא נאחז בכחינת העורף שבאחורי הדעת ושלשה שרי פרעה הם שר המשקים ושר האופים ושר הטבחים שהם מסוד שלשה אלהים הנזכר כמבואר אצלנו בדרוש בפני עצמו ועין שם היטב.

אחרים בגימטריא גרון

ויניקתם הוא משם משלשה אלהים שבשלש המוחין אלו דעיבור, וזהו סבת היותם נקרא אלהים אחרים כי אחרים הוא בגימטריא כמנין גרון שהם בגימטריא שלשה שמות אלהים הנזכר המתפשטים בגרון ועל ידי התפשטותם אל מדריגות רבות יוצא מהם השמרים בסיום התפשטותם ונעשים אחרים כמנין גרון ששם ראשית יניקתם ששם הוא מצר העליון אשר שם אחיזת מצרים כמבואר אצלנו:

מקום יניקת הקליפות, ויין העליון והשמרים בסופו

ואמנם שיעור התפשטות שם אלהים הוא עד שיעור ק"ך צירופים שיש בו, כנודע כי כל תבת בת חמש אותיות בונה ק"ך בתים, ואלו הק"ך צירופים הם בכחינת מדריגות הקדושה והם מתחילים מזעיר אנפין דבריאה, עד סוף העשייה, כמבואר אצלנו באדרא רבה דף קכ"ח דיתבי על כורסיא דשביבין כו'. ומשם ולמטה הם הקליפה הנקרא אלהים אחרים וכל יניקת הקליפה היא מן ק"ך צירופים האלו אף על פי שהם קדושה גמורה בסוד יין העליון אשר השמרים שהם הקליפה נאחזים בו.

לשונות הזוהר

מתלבשים אלה באלה, וכלם נחלקים לדרכים ושבילים ידועים, פרט לשם היחיד, הנבחר של כל שאר השמות, שהוריש לעם היחיד הנבחר מכל העמים, והוא - יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו. וכתוב (שם) ואתם הדבקים בה', בשם זה ממש יותר מכל שאר השמות.

ושם אחד מכל שאר שמותיו, אותו שהתפשט ונחלק לכמה דרכים ושבילים ונקרא אלהים. והוריש את השם הזה, ונחלק לתחתונים של העולם הזה, ונחלק השם הזה לשמשים ולמנינים שמנהיגים את שאר העמים, כמו שנאמר (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם לילה. (בראשית ט) ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה. וכן כל מנהג ומנהג שהוריש הקדוש ברוך הוא אותם לשאר העמים נכללים בשם הזה, ואפלו עבודה זרה נקראת בשם הזה. ושם זה מלך על גוים, ולא אותו השם, שהוא מלך על ישראל, שהוא יחיד לעם היחיד, לעם ישראל, העם הקדוש.

יניקת קליפות ארץ מצרים ופרעה

והנה יניקת ארץ מצרים ופרעה אינה מכל ק"ך צירופי שם אלהים, רק מן מ"ח צירופים האחרונים שבו, התלויים בשתי אותיות י"ם מן אלהים, כנודע כי כ"ד צירופים מתחילים באות א', וכ"ד באות ל', וכ"ד באות ה', וכ"ד באות י', וכ"ד באות מ', ומספר כולם הם ק"ך צירופים, וזה סוד 'מי ה' אשר אשמע בקולו' כי בכח יניקתו מן מ"ח צירופים האחרונים שכנגד שני אותיות מ"י של אלהים היה כופר בשם ההויה, לפי שאם מוחין דהויה דגדלות היו מתגלים היתה יניקתו מן אותיות מ"י של אלהים דעיבור מתבטלת כנודע, ובראותו שהיה לו אז יניקה ואחיזה שם באותיות מ"י של אלהים היתה הוראתו כי לא נגלית ההויה ולכן היה כופר בשם ההויה.

השם יתברך הבה את פרעה בעשר מכות מן אותיות אל"ה משם אלהי"ם

ואמנם השם יתברך כדי להכניעו הבה אותו עשר מכות מן שלש אותיות אלה משם אלהים אשר הוא לא היה נאחו וינק מהם וזה מה שנאמר 'למען שתי אותותי אלה בקרבו' (שמות י' א'), רצה לומר, כי שלש אותיות אלה דאלהים, אשר לא היה לפרעה אחיזה ויניקה בהם, היה רוצה להכותו על ידם ולחברם עם שני אותיות מ"י אשר בקרבו של פרעה שהוא יונק מהם, ועל ידי התחברותם יושלם שם אלהים שהוא כח הדין ואז יכהו על ידם.

הטעם שמצרים יונקים דוקא מאותיות מ"י

ואל תתמה אם מצרים ראש הממלכות כי ראש ארבע נהרות גן עדן הוא פישון ואם כן איך יונק משתי אותיות אחרונות של אלהים. בעבור כי הנה אותיות מ"י מעולות מאותיות אלה וכנזכר בספא דמשפטים על פסוק 'מי אלה כעב תעופינה' (ישעיה ס' ח'), מ"י הוא למעלה מאלה, כמבואר סודו אצלינו, ובאולי כי כנגד שתי אותיות אלו דמ"י הם סוד נ' ימים שבין פסח לעצרת והם סוד נ' שערי בינה דגדלות, כנגד הנ' דקטנות, ואלו הם אותיות מ"י כמבואר אצלינו.

הטעם שארץ מצרים נקרא ארץ חם

והנה להיות כי הנה הצירופים שהתחלתם בשתי אותיות מ"י הם כ"ד צירופים, מתחילים באות י', וכ"ד צירופים מתחילים באות מ',

ושניהם הם מ"ח צירופים לכן נקרא ארץ מצרים על שם ארץ חם, וכמו שאמר הכתוב 'נפלאות בארץ חם' (תהלים ק"ו כ"ב), על היותם יונקים ממ"ח צירופים הנזכר, גם זה סוד חם בן נח אבי מצרים, כמו שאמר הכתוב 'בני חם כוש ומצרים כו' (דברי הימים א', פרק א' ח').

כה אמר ה' בני בכורי ישראל

והנה פרעה הרשע היה חושב כי כיון שזעיר אנפין הנקרא ברא בוכרא חזר להתעלם תוך אימא, בסוד העיבור, שחס ושלום לא יחזור לקדמותו להתגלות ולצאת לחוץ מבטן אימא עילאה, ועל ידי כן גם בני ישראל התחתונים הנקראים ישראל על שמו של זעיר אנפין הנקרא ישראל גם הם ישארו בגלות תוך מצרים, כיון שישאל העליון השולט עליהם נתבטל חס ושלום מציאותו. לכן שלח לו השם יתברך על ידי משה 'כה אמר ה' בני בכורי ישראל' (שמות ד' כ"ב), לרמוז אל הבן בכור העליון הנקרא ישראל כי קיומו קיים ולא נתבטל חס ושלום.

פי שפרעה הרשע כפר במציאות הבן הבכור העליון הקדוש לכן יהיה נענש במכת בכורות

והודיעו כי לפי שכפר במציאותו לכן יהיה נענש מדה כנגד מדה במכת בכורות לפי שכפר בבן הבכור העליון יתברך, וזה מה שאמר הכתוב 'אם מאן אתה לשלח כו' הנה אנכי הורג בנך בכורך כו' (שמות ד' כ"ג), וזה מה שאמר הכתוב 'והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר' (שמות י"ג י"ד), כי הבן הבכור הנמשך מן הבן הקדוש הבכור העליון הוא אשר ישאלך שאלה זו, יען אליו נוגע זו השאלה כי בו היה רוצה פרעה לכפור בו ולעכב את ישראל בגלות תחת רשותו:

ונחזור לענין ראשון כי גלות מצרים סובב על שני קוטבים. הראשון הוא ענין ישראל העליון זעיר אנפין שחזר ליפגס בסוד העיבור בבחינת תלת כלילן גו תלת, והוא עצמו ענין גלות ישראל התחתונים תוך מצרים. והשני הוא כי מחמת עלייתו למעלה כנזכר נסתלק ממנו בחינת התפשטות החמשה חסדים המתפשטים בששה קצוות כנודע, ונתעלו למעלה בשרשם במוח הדעת שבו במקום הגרון שבו ששם הוא סיום היסוד דאימא שבתוך זעיר אנפין כנודע, ושם בגרון הוא אחיזת קליפת מצרים שהוא מקום צר כמבואר אצלנו, ולא היה אז מאיר מוח הדעת בגופא זעיר אנפין אלא בבחינת האחרים של הלבושים של יסוד

דַּאימָא שְׁהִם עֲשֶׂרָה דְּמִים הַנּוֹזְכִּים לְעֵיל, וְשְׁנֵי עַנְיִינִים אֵלוּ הֵם אַחֲזִיזִים יַחַד כִּי טַעַם הַתַּחֲתוֹן גּוֹרֵם אֶל הָעֲלִיּוֹן כִּי לִכְךָ הוֹצֵרְךָ לַחֲזוֹר לְבַחֲיַנַּת תְּלַת כְּלִילֵן בַּתְּלַת.

וְאַעֲבֹר עָלֶיךָ וְאַרְאֶךָ מִתְּבוּסָסַת בְּדַמְיָךְ

זֶה מָה שֶׁנֶּאֱמַר בִּיחְזָקָא ל' וְאַעֲבֹר עָלֶיךָ וְאַרְאֶךָ מִתְּבוּסָסַת בְּדַמְיָךְ כו" (יחזקאל ט"ז ר'), רְצָה לֹמַר כִּי סִיבַת הַיּוֹתֵךְ מִתְּבוּסָסַת בְּעִבּוּדוֹת קָשׁוֹת בַּחֲזוֹמֵר וּבִלְבָנִים הוּא בְּסִיבַת דְּמִיָּךְ רְצָה לֹמַר כִּי בְּסִיבַת אֵלוּ הָעֲשֶׂרָה דְּמִים שְׁהִם הַמְּאִירִים וּמִתְּפַשְׁטִים בְּזַעִיר אֲנַפִּין לְכֵן יֵשׁ הַתְּגַבְרוּת וַיִּנְיָקָה אֶל הַחִיצוֹנִים בָּהֶם, וְלִכֵּן נִתְּגַבְרוּ לְשַׁעֲבַד אֶת יִשְׂרָאֵל בְּאֵלוּ הָעִבּוּדוֹת הַקָּשׁוֹת.

וְאוֹמֵר לָךְ בְּדַמְיָךְ חַיִּי

וְלִתְּקֵן עֲנִין זֶה לְכֵן וְאוֹמֵר לָךְ בְּדַמְיָךְ חַיִּי (יחזקאל ט"ז ר'), רְצָה לֹמַר, כִּי תַמּוּרַת אֵלוּ הַדְּמִים אֲשֶׁר בְּסִיבַתְּם נִשְׁתַּעֲבַדְתָּ יִמְשֹׁכוּ לָךְ חַיִּים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהוּא עֲנִין לִידַת זַעִיר אֲנַפִּין וְהַתְּגַדְּלוּתוֹ, וְאִזּוּ יִכְנָסוּ בּוֹ מוֹחִין דְּגִדְלוֹת הַנְּקִרָאִים חַיִּים, שְׁהִם סוּד אַהֲיִיָּה יְהוָה אַהֲיִיָּה כְּמִבּוֹאֵר אֶצְלָנוּ, עַל יְדֵי חַיִּים אֵלוּ תִצְאוּ מִן הַגְּלוּת. וּלְפִי שְׁשֵׁנֵי בַחֲיִנוֹת דְּמִים הֵם, דָּם טוֹהַר וְדָם טָמֵא, לְכֵן כָּפַל וְאוֹמֵר שְׁנֵי פְעָמִים 'בְּדַמְיָךְ חַיִּי בְּדַמְיָךְ חַיִּי', וְגַם נִרְמָז בְּמַלְת בְּדַמְיָךְ כְּאֵלוּ אָמַר ב' דְּמִיָּךְ.

בְּדַמְיָךְ, הֵם סוּד דָּם פֶּסַח וְדָם מִיָּלָה

וְדַע כִּי אֵלוּ עֲצָמָם הֵם סוּד מָה שֶׁאָמְרוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה שְׁהִם ב' דְּמִים דָּם פֶּסַח וְדָם מִיָּלָה, וְהָעֲנִין הוּא כִּי דָם מִיָּלָה הֵם דָּם טוֹהַר, כִּי הֵם מִן הַחֶסֶד הַמִּתְּגַלִּים בְּפוּמָא דְּאָמְהָ יְסוּד דְּדִכּוּרָא, וְדָם פֶּסַח הוּא פְּגָדָה הַגְּבוּרוֹת שְׁהִם בְּנוֹקְבָא, כְּנוֹדַע כִּי סוּד הַפֶּסַח הוּא בְּנוֹקְבָא, כְּנִזְכָּר בְּסִפְר הַזֵּהרִי¹⁾, וְלִסְיָבָה זֹו תִיקְנוּ הַמְּסֻדְרִים הַהֲגֵדָה פְּסוּקָה זֶה בְּאִמְצַע סִדְר הַגְּדָה לִיל פֶּסַח.

לשונות זוֹרֵר

(1) פרשת בראשית דף מ"ז ע"א

וְתָא חַזִּי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל רְבִיעִית הִיא לְיוֹמֵי וּבְגִין כֶּךָ ד' מִתְּנוּת בְּעֵינָא, וְסָלִיק הָהוּא רִיחַ נִיחַח מְאִינֵן אֲמַרְיָן. וּבְדִין נִיחָא לְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא עֲבַדַּת נִיקְמִין דְּהָא בְּשׁוּגְגָה הָיָה. (כמדבר כ"ח) וּבַחֲזוֹדֵשׁ הָרֵאשׁוֹן דַּאִיהוּ אֲרַבְעָה עַל עֶשֶׂר עֲבָדִין פֶּסַח בְּגִין דִּיהוּ דְּכִיר לָן לְעַלְמָא הוּא פֶּסַח דְּעֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא לְיִשְׂרָאֵל. דְּקַטְל הָהוּא טָלָה וְאִפִּיק שְׂכִינְתָא וְיִשְׂרָאֵל מֵאֲתָרָא מִסָּבָא וְאֲתַחֲבַר אֲרַבְעָה בְּעֶשְׂרֵי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַחֲבָרָא בְּעֶשְׂרֵי צִדִּיק דַּאִיהוּ צִדִּיק וְרַמְזוּ אֲתַרְיָה בְּעֶשֶׂר. וּבְדִין פֶּסַח לִי.

ענין גאולת מצרים היה על ידי נס גדול מאד

ונמצא פי ענין גאולת גלות מצרים היה על ידי נס גדול מאד, וזהו ענין גדולת נס יציאת מצרים כי הנה עם מצרים ופרעה היו כל כך

לשונות הזוהר

ובנין כך מאן דאיהו טהור ונסתלק מניה הוא ערלה ויתחזי רשימא קדישא דצדיק דאיהו י' ביה ולא קריב פסח לוי (דאיהו) כנסת ישראל לצדיק דהוא חזי לקרבא למקדשא ולא ערל וטמא, דאי לא קריב אית ביה כרת. ומאי טעמא דהא כל אורייתא לא אית בה כרת אלא על מצות לא תעשה. מאי (ומאי) טעמא בפסח ומילה דאינון מצות עשה כרת. אלא בגין דדרגא קא גרים דאיהו כנסת ישראל, דאיהו פסח, ואקרי (אקרי) מצות לא תעשה, בעיא לאתחברא בעשה ולאתכללא ביה מדת לילה ביום. ומאן איהו דא צדיק, דאיהו מילה ומצות עשה ואתכליל במצות לא תעשה מדת יום בלילה. ואי לא אתגור בר נש לא אתחזי לקרבא לוי. בגין כך קיימא מצות לא תעשה עליה ודינית ליה בכרת, דלא יעיל נפשיה למקדשא. וכן בפסח בעיא כנסת ישראל לאתחברא בעלה ואי לא עביד בר נש ולא קריב פסח לוי, קיימא עליה ודינית ליה ולא אפיקת יתיה מתחות ידא דפרעה ואשתציאת נפשיה מאתרא קדישא, ואשתארת באתרא מסאבא במצרים. דהא ישראל אי לא עבידו בני תרין פקודין לא נפקו מתמן.

ובנין כך כתיב (דברים י"ז) שמור את חדש האביב ועשית פסח לוי אלהיך. שמור, כללא דנוקבא לא תעשה. את, כללא דכולא. חדש האביב דהא בההוא שעתא שעורה אביב ומקרבין מניה עומר עשירית האיפה ממחרת השבת איהו, וספרין שבע שבועין שלמין לאסתלקא לעילא ולקבלא מאינון המשיך ימין עלאין דאימא עלאה אורייתא. דאקרי לחם דכתיב (משלי ט) לכו לחמו בלחמי.

תרגום הזוהר הקדוש

ובא וראה, כנסת ישראל היא רביעית לימים, ולכן צריכה ארבע מתנות, ועולה אותו ריח ניחוח מאותם כבשים, ואז יש נחת רוח לכנסת ישראל ולא עושה נקמות, שהרי זה היה בשוגג. (במדבר כה) ובחדש הראשון - שהוא ארבעה על עשר עושים פסח, כדי שיהיה זוכר לנו לעולם אותו פסח שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל. שהכה את אותו טלה, והוציא השכינה וישראל ממקום טמא, והתחבר ארבעה עם עשור, כנסת ישראל התחברה בעשור שהוא צדיק, ורמוז מקומו בעשר, ואז פסח לה.

ולכן מי שהוא טהור וסלקה ממנו אותה ערלה, וראה רשם קדוש של צדיק, שהוא י' בו, ולא הקריב פסח לה, כנסת ישראל לצדיק, שהוא ראוי לקרב למקדש ולא ערל וטמא. שאם לא הקריב, יש בו כרת. ומה הטעם? שהרי בכל התורה אין כרת אלא על מצוות לא תעשה, מה [ומה] הטעם בפסח ומילה, שהם מצוות עשה, יש כרת? אלא משום שהדרגה גורמת שהיא כנסת ישראל שהיא פסח, ונקראת [נקראת] מצוות לא תעשה, צריכה להתחבר עם עשה ולהכליל בו מדת לילה עם יום.

ומיהו? זה צדיק, שהיא מילה ומצות עשה, ונכלל במצות לא תעשה מדת יום בלילה. ואם לא נמול בן אדם, לא ראוי להקריב אותם, לכן עומדת מצות לא תעשה עליו, ודנה אותו בכרת, שלא תפנס נפשו למקדש. וכן בפסח צריכה כנסת ישראל להתחבר עם בעלה. ואם בן אדם לא עושה ולא מקריב פסח לה, היא עומדת עליו ודנה אותו, ולא מוציאה אותו מתחת יד פרעה, ונקרחת נפשו ממקום קדוש, ונשארת במקום טמא במצרים, שהרי אם לא עשו ישראל שמי מצוות אלו, לא יצאו משם.

ולכן כתיב (דברים טז) שמור את חדש האביב ועשית פסח לה אלהיך. שמור - כללות של נקבה, לא תעשה. את - כללות של הכל. חדש האביב - שהרי באותה שעה שעורה אביב, ומקריבים ממנו עמר

אֲחֻזִים וּמְשׁוֹרְשִׁים לִינֵק מִן הַדַּעַת הָעֲלִיּוֹן דְּזַעִיר אֲנַפִּין עַד שְׁגָרָם לַחֲזוֹר
זַעִיר אֲנַפִּין בְּסוּד הָעֵבֹר בְּסוּד תְּלַת פְּלִילֵן בְּתַלְתָּ שְׁהִיא בְּחִינַת בְּתַכְלִית
הַמִּיעוּט וְהַגִּירָעוֹן שְׁאִין לְמַטָּה מִמֶּנָּה, וְהוֹצֵרָךְ הַמְאַצִּיל הָעֲלִיּוֹן לַחֲזוֹר
לְהוֹלִיד אֶת זַעִיר אֲנַפִּין וּלְהַגְדִּילוֹ בְּתַכְלִית הָאֲחֻרֹן שֶׁל הַהַגְדָּלָה כְּדִי
שִׁיתְּבַטֵּל יְנִיקַת הַחִיצוֹנִים מִשֵּׁם מַחֲמַת תּוֹקֵף הָאוֹר הַגָּדוֹל הַהוּא וְעַל יְדֵי
כֵן יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת:

דְּרוּשׁ ב':

בְּאוֹר קְטַנּוֹת וְגִדְלוֹת רֵאשׁוֹן וְשֵׁנִי

בְּעֵנִין תּוֹקֵף הַגְּדֻלַּת זַעִיר אֲנַפִּין בִּיצִיאַת מִצְרַיִם. וּבְתַחֲלִילָה נִקְדָּיִם הַקְּדָמָה
אֲחַת בְּעֵנִין סֹדֵר הַגְּדֻלַּת זַעִיר אֲנַפִּין. דַּע כִּי כְּשֶׁנּוֹלַד זַעִיר אֲנַפִּין אִז
הוּא זְמַן קְטַנּוֹתוֹ עַד הֵיּוֹתוֹ גָּדוֹל בֵּן י"ג שָׁנִים, וּבְזְמַן הַקְּטַנּוֹת הַזֶּה וְדֹאֵי
שִׁישׁ לוֹ גַּם כֵּן מוֹחִין דְּקְטַנּוֹת כְּנֹזֶכֶר לְעִיל, וְהַמוֹחִין הָאֵלוּ דְּזְמַן הַקְּטַנּוֹת
הֵם בְּחִינַת הַלְּבוּשִׁים וְהַכְּלִים שֶׁל נִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאִימָא, וּבְתוֹכָם מְתַלְבְּשִׁים
גַּם הַלְּבוּשִׁים שֶׁל נִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאַבָּא, וְכָל אֵלוּ נִכְנָסִין תּוֹךְ זַעִיר אֲנַפִּין
בְּסוּד מוֹחִין דְּקְטַנּוֹת עַד הֵיּוֹתוֹ גָּדוֹל מִבֵּין י"ג שָׁנִים וּמַעְלָה.

בְּקְטַנּוֹת - שְׁמוֹת אֱלֹהִים

וְאַמְנָם בְּחִינַת הַלְּבוּשִׁים הַנֹּזֶכֶר דְּנִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאִימָא, בְּזְמַן הַקְּטַנּוֹת הֵם
שְׁמוֹת שֶׁל אֱלֹהִים, כִּי הִנֵּה הַבִּינָה נִקְרְאָת אֱלֹהִים כְּנֹדָע וּבְכַפְרֵט
בְּבְחִינַת הָאֲחֻרִים שֶׁל נִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאִימָא שְׁהֵם הַלְּבוּשִׁים הַיּוֹתֵר
חִיצוֹנִים שֶׁל נִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאִימָא וְהֵם בְּחִינַת הַמוֹחִין דְּקְטַנּוֹת וּלְפִי שְׁנִצְחַת
הוּד יְסוּד דְּאַבָּא בָּאִים מְלוּבְּשִׁים תּוֹךְ נִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאִימָא וְאִינָם מְתַגְלִים
בְּזַעִיר אֲנַפִּין אֶלָּא ע"י הַבִּינָה לְכֵן גַּם הַלְּבוּשִׁים דְּנִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאַבָּא הֵם
נִקְרְאָ מוֹחִין דְּאֱלֹהִים עַל שֵׁם אִימָא וְהִבֵּן זֶה.

שְׁמוֹת אֱלֹהִים

וְאַמְנָם בְּגִדְלוֹת דְּזַעִיר אֲנַפִּין, אִז הַלְּבוּשִׁים דְּנִצְחַת הוּד יְסוּד דְּאִימָא הֵם
יּוֹתֵר פְּנִימִיִּים וְהֵם בְּבְחִינַת שְׁמוֹת שֶׁל אֱלֹהִים כְּנֹזֶכֶר לְעִיל, כִּי
כְּמוֹחַ הַדַּעַת בְּלִבְדָּ שֶׁהוּא הַיְסוּד דְּאִימָא יֵשׁ עֲשָׂרָה דָּמִים וְהֵם עֲשָׂר שְׁמוֹת

לשונות הזוֹרֵר

עֲשִׂירִית הָאִיפָה מִמְּחַרְתַּת הַשֶּׁבֶת הִיא, וְסוֹפְרִים שְׁבַעֲהָ שְׁבוּעוֹת שְׁלָמִים לַעֲלוֹת לְמַעְלָה, וְלִקְבֹּל מֵאוֹתָם
חֲמִשִּׁים יָמִים עֲלוֹנִים שֶׁל הָאֵם הָעֲלוֹנָה תּוֹרָה שְׁנִקְרְאָת לָחֶם, שְׁכֵתוֹב (מִשְׁלִי ט) לְכוּ לַחֲמוּ בְּלֶחֶמִי.

אֵהְיָה בְּסוּד הָאֲחֻרִים שְׁלֵהֶם וְעַל דֶּרֶךְ זֶה גַם הִנְצַח וְהַהוּד יִהְיוּ בְּכַחֲנֵת אֵהְיָה. וְנִמְצָא כִּי מֵה שְׁאֲמַרְנוּ לְעֵיל שְׁבַגְלוֹת מְצָרִים הָיוּ מִתְגַּלִּים עֲשָׂרָה דְמִים אֱלוֹ, הִנֵּה הֵם בְּחִינַת הַלְבוּשִׁים שְׁבֻזְמָן הַגְּדֻלוֹת, כִּי בְזֻמָּן הַקְּטָנוֹת הֵם לְבוּשִׁים הַנִּקְרָאִים אֱלֹהִים, כִּי בְּבִינָה יֵשׁ שֵׁם אֵהְיָה וְשֵׁם אֱלֹהִים כְּנֹדָע.

גְּדֻלוֹת נִכְנָסִים מוֹחִין דְּהַיּוּ"ת

וְאַחַר כֵּן בָּא זְמַן גְּדֻלוֹת זְעִיר אֲנַפִּין וְהוּא בֶּן י"ג שָׁנִים וְנִכְנָסִים בּוֹ מִמֶּשׁ בְּחִינַת מוֹחִין פְּנִימִיִּים דְּהַיּוּ"ת תוֹךְ הַלְבוּשִׁים דְּנִצְחָה הוּד יְסוּד דְאִימָא מִבְּחִינַת שְׁמוֹת אֵהְיָה כְּנֹזְכָר לְעֵיל, וְכֵן עַל דֶּרֶךְ זֶה מוֹחִין פְּנִימִיִּים דְּהַיּוּ"ת תוֹךְ לְבוּשִׁים דְּנִצְחָה הוּד יְסוּד דְאִבָּא, וְאֱלוֹ הֵם בְּחִינַת צְל"ם, וְהֵם אוֹת צ' דְּצֻלָּם כְּמִבּוֹאֵר אֲצֻלָּנוּ.

מְקִיפֵי ל"מ דְּמוֹחִין דְּגְדֻלוֹת

אַחַר כֵּן בְּז' שָׁנִים הָאֲחֻרִים נִכְנָסִים ז' מְקִיפִים דְּמוֹחִין דְּגְדֻלוֹת וְהֵם שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת ל"מ דְּצֻלָּם שְׁחֻשְׁבוֹנָם ז', וְאִזְ עֵיר אֲנַפִּין הוּא בֶּן כ' שָׁנָה גְּמוּרִים וְיִכּוֹל לִישָׂא וְלִיתֵן בְּנִכְסֵי אָבִיו אֲפִילוּ בְּקַרְקָעוֹת. וְהִנֵּה שְׁתֵּי בְּחִינַת אֱלוֹ דְּמוֹחִין פְּנִימִיִּים וּמְקִיפִים אֵינָם רַק בְּחִינָה אַחַת וְשְׁנֵיהֶם נִקְרָא זְמַן גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן.

אִימָא נְחֻלְקַת לְשְׁתֵּי בְּחִינַת, בִּינָה וְתַבּוּנָה

וְהִנֵּה הַעֲנִין הוּא בְּמָה שְׁנוּדָע עֲנִין אִימָא עֵילָא הַנְּחֻלְקַת לְשְׁתֵּי בְּחִינַת: בִּינָה וְתַבּוּנָה. כִּי מִן הַחֲזָה וּלְמַטָּה נִקְרָא פְּרָצוּף תַּבּוּנָה, וּמִהַחֲזָה וּלְמַעְלָה נִקְרָא בִּינָה. וְהִנֵּה הַתַּבּוּנָה הִיא פְּרָצוּף בְּפָנֵי עֲצֻמוֹ, וְהַבִּינָה הִיא פְּרָצוּף בְּפָנֵי עֲצֻמוֹ, וְשְׁנֵיהֶם בְּיַחַד הֵם פְּרָצוּף אֶחָד שְׁלָם כְּנֹזְכָר, וְנִקְרָא פְּרָצוּף אֶחָד דְאִימָא עֵילָא.

מִבֵּן שְׁלֹשׁ עֲשָׂרֵה עַד בֶּן עֲשָׂרִים מְקַבֵּל מוֹחִין מִתַּבּוּנָה

וְאִילוּ הִנְצַח הוּד יְסוּד דְּמוֹחִין פְּנִימִיִּים וּמְקִיפִים דְאִימָא שְׁלוּקַת זְעִיר אֲנַפִּין בְּגְדֻלוֹתוֹ בְּהִיּוֹתוֹ בֶּן י"ג עַד הִיּוֹתוֹ בֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה, הוּא בְּכַחֲנֵת כָּל פְּרָצוּף הַתַּבּוּנָה, כִּי בְּתַחֲלִילָה עוֹלָה זְעִיר אֲנַפִּין וְלוֹקַח נִצְחָה הוּד יְסוּד דְאִימָא עִם הַמוֹחִין פְּנִימִיִּים שְׁבֻזְמָן וְנִעֲשִׂים בּוֹ מוֹחִין פְּנִימִיִּים בְּהִיּוֹתוֹ בֶּן י"ג שָׁנָה, וְאַחַר כֵּן בְּז' שָׁנִים אֲחֻרִים לוֹקַח הַמְּחַצִּית תַּחְתּוֹן שֶׁל תַּפְאָרַת דְאִימָא

עם המוחין שבו ונעשים בו מוחין מקיפים. וכפי זה נמצא כי ל"מ דצ"מ הם שיעור שתי שלישים תחתונים ותפארת דאימא, ואז נשלם לעשרים שנה. ונמצא כי כבר לקח כל פרצוף התבונה כולו, אבל איננו רק מחצית פרצוף אימא עילאה בלבד כנזכר, ונודע כי כמו שאימא עילאה נחלקת לשתי פרצופים בינה ותבונה, כן אבא עילאה נחלק על דרך זה ממש לשני פרצופים חכמה וישראל סבא:

מוחין דישראל סבא

והנה כמו שלקח זעיר אנפין מבן י"ג עד בן עשרים מוחין דאימא הפנימיים ומקיפים בפרצוף התבונה אשר כולו איננו רק מחצית פרצוף דאימא, כמו כן לקח גם כן מוחין דאבא פנימיים ומקיפין בפרצוף ישראל סבא אשר כולו איננו רק מחצית פרצוף דאבא, ונמצא כי בקטנותו דזעיר אנפין לקח מוחין פנימיים ומקיפים מצד חיצוניות ישראל סבא ותבונה ובגדלותו לקח מוחין פנימיים ומקיפים מצד פנימיות ישראל סבא ותבונה.

קטנות וגדלות שני

ואחר כך חוזר זעיר אנפין לבחינת קטנות וגדלות אחרים יותר עליונים והוא בבחינת פרצוף חכמה ובינה שהם חצאין העליונים של פרצוף אבא ואימא מהחזה שלהם ולמעלה, ולכן הקטנות והגדלות הראשון אנו מכנים אותם וקורים אותם נצח הוד יסוד דאבא ואימא, והקטנות והגדלות השני אנו מכנים וקורים אותם בחינת חסד גבורה תפארת דאבא ואימא, לפי שהחכמה ובינה הם מן החזה דאבא ואימא ולמעלה אשר שם הוא בחינת חסד גבורה תפארת שלהם. ונמצא כי אחר עשרים שנה חוזר זעיר אנפין לעלות עלייה אחרת ולקח חיצוניות אבא ואימא חכמה ובינה בסוד מוחין פנימיים, ואז נקרא קטנות שני דזעיר אנפין. ואחר כך חוזר לעלות עוד ולקח פנימיות חכמה ובינה בסוד מוחין פנימיים ומקיפים ואז נקרא גדלות שני דזעיר אנפין. והרי הם שני מיני קטנות ושני מיני גדלות בישראל סבא ותבונה ובחכמה ובינה. וכולם אינם רק שני פרצופים דאבא ואימא. ואז זעיר אנפין הנקרא כן בכור יורש מקום אביו ואמו עליונים, ונקרא זקן ממש, ואינו בחור, לפי שעלה למדריגה חכמה ובינה העליונים הנקרא זקנים.

**עֲלִיַת זְעִיר אֲנָפִין בְּאַרְיֵה אֲנָפִין בְּתַפְלַת מְנַחָה שֶׁל שַׁבַּת
וּבְחַג הַשְּׁבוּעוֹת**

וְאַחַר כִּף חוֹזֵר עוֹד הַזְעִיר אֲנָפִין לַעֲלוֹת בְּאַרְיֵה אֲנָפִין בְּדִיקָנָא עֵילָאָה
דִּילִיָּה כְּנֻזְכָּר אֲצִלְנוּ בְּסוּד תַּפְלַת מְנַחַת שַׁבַּת וְאִין זֶה מְקוּם הִרְחַבְתָּ
בִּיאוֹר אֲוֹפֵן עֲלִיָּה זו, וּמִשָּׁם וְהֵלָאָה אִין עוֹד עֲלִיָּה אַחֲרַת אֶל זְעִיר אֲנָפִין
כִּי שֵׁם הוּא תַּכְלִית עֲלִיָּתוֹ.

כֶּל עֲלִיּוֹת זְעִיר אֲנָפִין נִרְמְזוּ בַּמִּשְׁנָה בַּפְּרָקִי אָבוֹת

וְכֶל בְּחִינּוֹת עֲלִיּוֹת זְעִיר אֲנָפִין, מִן קְטָנוּתוֹ הֵרָאשׁוֹן שְׁבַכּוּלָם, עַד סוּף
תַּכְלִית גְּדֻלוֹת הָאַחֲרוֹן וְעֲלִיָּתוֹ הָעֲלִיּוֹנָה, נִרְמַז בַּפְּרָקִי אָבוֹת בְּמִשְׁנַת
'הוּא הָיָה אוֹמֵר בֶּן ה' שָׁנִים לְמִקְרָא כו' בֶּן מֵאָה כְּאֵלוֹ מֵת וְעָבַר מִן הָעוֹלָם'
(אבוֹת פ"ה כ"א), וְכֹל אוֹתָם הַמְדַרְיגוֹת הֵם בְּחִינּוֹת עֲלִיּוֹת זְעִיר אֲנָפִין
מִמְדְּרִיגָה רֵאשׁוֹנָה עַד מְדְרִיגָה אַחֲרוֹנָה. וְאִין אָנוּ עֹתָה בַּפְּרָטוֹת בִּיאוֹר
הַמְדְּרִיגוֹת עַל דֶּרֶךְ סֹדֵר מִשְׁנָה זו.

בִּיאוֹר מְדְרִיגוֹת עֲלִיּוֹת זְעִיר אֲנָפִין בְּדֶרֶךְ קִצְרָה

קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן

אָבֶל כֶּלָּל הָעוֹלָה בְּדֶרֶךְ קִצְרָה, הוּא כִּי אַחַר שְׁנוּלָד זְעִיר אֲנָפִין יֵשׁ לוֹ
קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן וְהוּא לְקִיחָתוֹ הַלְבוּשִׁים וְהַפְּלִים בְּלֶבֶד שֶׁהֵם
חִיצוֹנִיּוֹת דִּישְׂרָאֵל סְבָא וְתַבּוּנָה, וְנִעְשִׂים לוֹ מוֹחִין פְּנִימִיִּים וּמְקִיפִים, וְאֵלוֹ
הַמוֹחִין אָנוּ מְכַנִּים אוֹתָם וְקוֹרִים אוֹתָם בְּשֵׁם נִצָּח הוּד יְסוּד דְּאָבָא וְנִצָּח
הוּד יְסוּד דְּאִימָא.

גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן

וְאַחַר כִּף יֵשׁ לוֹ גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן וְהוּא לְקִיחָתוֹ הַמוֹחִין פְּנִימִים שְׁבַתוּף הַנִּצָּח
הוּד יְסוּד דְּאָבָא וְאִימָא, שֶׁהֵם פְּנִימִיּוֹת יִשְׂרָאֵל סְבָא וְתַבּוּנָה.

קְטָנוֹת שְׁנִי

וְאַחַר כִּף חוֹזֵר לוֹקַח הַלְבוּשִׁים וְהַחִיצוֹנִים שֶׁל חֲכָמָה וּבִינָה עֵילָאִין,
וְנִעְשִׂים לוֹ מוֹחִין פְּנִימִיִּים וּמְקִיפִים דְּקְטָנוֹת שְׁנִי, וְאֵלוֹ הַמוֹחִין אָנוּ
מְכַנִּים וְקוֹרִים בְּשֵׁם חֲסֵד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת דְּאָבָא וְאִימָא.

גְּדֻלוֹת שְׁנִי

וְאַחַר כִּף לוֹקַח גְּדֻלוֹת שְׁנִי וְהֵם פְּנִימִיּוֹת הַמוֹחִין שְׁבַתוּף חֲכָמָה וּבִינָה,
וְאָנוּ מְכַנִּים וְקוֹרִים אוֹתָם בְּשֵׁם חֲסֵד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת דְּאָבָא וְאִימָא
בְּבַחֲנִת פְּנִימִיּוֹתָם.

עֲלִית זַעִיר אֲנִפִּין בְּדִיקְנָא דְאַרְיָה

וְאַחַר כֵּן עוֹלָה בְּדִיקְנָא דְאַרְיָה אֲנִפִּין כְּנֻזְכָּר לְעֵיל.

בִּיאוּר מֵהֶרַח"ו

וְנִרְאָה לְעֵנִיּוֹת דְעַתִּי חַיִּים, כִּי הַמוֹחִין פְּנִימִיִּים דְקִטְנוֹת רֵאשׁוֹן הֵם חִיצוֹנִיּוֹת יִשְׂרָאֵל סְבָא וְתַבּוּנָה מִן הַחֲזָה שְׁלֵהֶם וְלִמְטָה, הַנִּקְרָא נִצַּח הוּד יְסוּד, צ' דְצֶלֶם, וְהַמְקִיפִים שְׁלֵהֶם דְקִטְנוֹת הֵם חִיצוֹנִיּוֹת דִּישְׂרָאֵל סְבָא וְתַבּוּנָה מִן הַחֲזָה שְׁלֵהֶם וְלִמְעָלָה שְׁנֵי מְקִיפִים שְׁהֵם בְּחִינּוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת וְחִכְמָה בִּינָה דַעַת שְׁלֵהֶם וְהֵם ל"מ דְצֶלֶם"ס. וְאַחַר כֵּן גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן הוּא פְּנִימִיּוֹת הַמוֹחִין דְנִצַּח הוּד יְסוּד דִּישְׂרָאֵל סְבָא וְתַבּוּנָה מִן הַחֲזָה שְׁלֵהֶם וְלִמְטָה שְׁנֵי הַמְקִיפִים שְׁלֵהֶם הוּא פְּנִימִיּוֹת יִשְׂרָאֵל סְבָא וְתַבּוּנָה מִן הַחֲזָה שְׁלֵהֶם וְלִמְעָלָה חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת וְחִכְמָה בִּינָה דַעַת. וְכֵן עַל דְרָךְ זֶה הוּא פְּעַם שְׁנִית קִטְנוֹת וְגְדֻלוֹת הַשְּׁנֵי בְּפָרְצוּף חִכְמָה וּבִינָה עֵילָאִין וְזָכוֹר זֶה הֵיטֵב:

חִלּוּקַת מִלּוּוֵי אֱלֹהִים בְּנִצַּח הוּד יְסוּד בְּקִטְנוֹת רֵאשׁוֹן

נִצַּח

וְהִנֵּה הַקִּטְנוֹת הֵרֵאשׁוֹן הַתַּחְתּוֹן שֶׁהוּא מְנַצַּח הוּד יְסוּד דְאִמָּא שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתַּבּוּנָה כְּנֻזְכָּר לְכֵן הוּא נִקְרָא בְּשֵׁם אֱלֹהִים כִּי שֵׁם זֶה מוֹרָה עַל בְּחִינַת הַדִּין הָאֲמָנָם הַלְבוּשׁ דְנִצַּח הוּא אֱלֹהִים בְּמִלּוּי יוֹדִין כִּי קו הַיְמִין סוּדוֹ יוֹדִין כִּי הוּא קו הַחִכְמָה הַנִּקְרָא יוֹד.

הוּד

וְלְבוּשׁ הַהוּד הוּא אֱלֹהִים דְמִלּוּי הַהִין כִּי קו שְׁמָאל הוּא קו הַבִּינָה הַנִּקְרָא ה'.

יְסוּד

וְלְבוּשׁ הַיְסוּד הוּא אֱלֹהִים דְמִלּוּי אֲלִפִּין כִּי קו הָאֲמָצְעִי הוּא קו הַדַּעַת הַנִּקְרָא אֲלֶף, וְסִימְנָם יו"א, יוֹדִין הַהִין אֲלִפִּין.

שְׁמוֹת אַכְדוּט"ם בְּקִטְנוֹת שְׁנֵי

וְהַקִּטְנוֹת הַשְּׁנֵי הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא מִן חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת דְאִמָּא, שֶׁהוּא בְּחִינַת בִּינָה אִין הַדִּינִים מִתְּגַלִּים שֵׁם כְּמוֹ בְּתַבּוּנָה, וְלְכֵן הוּא נִקְרָא בְּשֵׁם אַכְדוּט"ם, שֶׁהוּא חִילוּף אֱלֹהִים בַּאֲבָג"ד כְּנֻזְדַּע, וְהוּא מִתְחַלֵּף בְּאוֹתֵיּוֹת שְׁלִפְנִיּוֹ.

אופן התחלפות שם אלהי"ם באכדט"ם

ואמנם אות אלף אין אות לפניה ולכן אינה יכולה להתחלף, אבל אות למד מתחלפת באות כף שלפניה, ואות ה' באות דלת שלפניה, ואות יוד באות ט' שלפניה, ואות מם סתומה באות מ' פתוחה שלפניה, האמנם לפי שעתה היא בסוף התיבה אי אפשר להשאר פתוחה ולכן נכתבת סתומה.

שם אכדט"ם הוא יותר רחמים משם אלהי"ם

והנה שם הזה הוא יותר רחמים ופנימי משם אלהים כי הרי הוא בחינת האותיות הקודמות לאותיות אלהים, ואלו הנה מתחלף באותיות המאוחרות לשם אלהים, והוא שם במוכ"ן, ודאי שהוא יותר דין ויותר חיצון משם אלהים, ושתי תמורות אלו נזכרו בספר הזהר בפרשת פקודי^(ז). עוד סיבה שנית, כי כיון ששם אלהים הוא דין אם כן תמורתו יהיה רחמים יותר ממנו, מה שאין כן בשם ההנה שהוא רחמים, כי בהתחלפו מורה על הדין שהוא תמורת הרחמים. ולבחינת שם זה של אכדט"ם נקראת

לשונות זוהר

(ז) פרשת פקודי דף רס"א ע"ב

וְדָא אִיהוּ בְּרִיא דְשִׁמְא קְדִישָׁא דְאַקְרִי אַכְדָּט"ם, רְיָא אִיהוּ בְּאִתְנוּן דְשִׁמְא דְאַקְרִי אֱלֹהִי"ם. בְּגִין דְאַלִּין אִתְנוּן סְלָקִין לְאַתְעֵטְרָא לְעִילָא, וְאַפִּיקוּ לְהוּ אֵלִין לְאַתְקַרִּי בְּהוּ, וְסִלְקִין לְאַתְעֵטְרָא לְעִילָא אֱלֹהִים חַיִּים, וְגַרְע בְּאִתְנוּן. לְאַחַדָּא בְּגַרְעֵנוּ. וּמִתְבָּא (דף רס"א ע"ב) אִתְפִּשֵׁט לְתַתָּא, לְנִטְלָא מְגוּ אֵלִין אִתְנוּן אַחְרֵינוּ, וְלִסְלָקָא מֵאֵלִין אִתְנוּן. לְשִׁמְא דְאַלֹהִים. וְכוּ.

וְדָא הוּא גוּ רְיָא דְשִׁמְא קְדִישָׁא, דְאַקְרִי ב"ם בְּמוֹכ"ן. דָּא אַקְרִי אֵל אֱלֹהִים, דְאִיהוּ בְּרִיא עֲלָאָה. (יהושע כב) אֵל אֱלֹהִי"ם יְהוָה הוּא יִדְע. כִּלְלָא דְאַלִּין אִתְנוּן אַחְרֵינוּ דְנִפְקִי מִנְיָהוּ, (ר"א והכא איהו רוא חדא דכולהו ירכין מברכין) וְלְתַתָּא, רְיָא דְחֵלְמָא. רְיָא לְהוּא אַתְר לְאַעְלָא בְּהוּ נְשִׁמְתִין. וְבְעֵינָן לְאַמְשָׁבָא בְּהַנִּי בְּרַכָּאן, בְּגִין לְאַשְׁבָּחָא נִיחָא בְּהַאי עֲלָמָא, וְבְעֲלָמָא דָּאִתִּי.

תרגום זוהר הקדוש

וזהו בסוד השם הקדוש שנקרא אכדט"ם, סוד הוא באותיות השם שנקרא אלהי"ם. משום שהאותיות הללו עולות להתעטר למעלה, ומוציאות אותן אלו להקרא בהם, ועולות להתעטר למעלה אלהים חיים, וגורע באותיות. לאחר בגריעות. ומכאן להתפשט למטה, לפי מתוך האותיות האחרות האלו ולעלות מהאותיות הללו לשם של אלהים. וכו'.

וזהו תוך סוד השם הקדוש שנקרא ב"ם במוכ"ן. זה נקרא אל אלהים, שהוא בסוד עליון. (יהושע כב) אל אלהי"ם יהוה הוא ידע. הכלל של האותיות האחרות הללו שיוציאות מהם, (וכאן הוא סוד אחד שכל הירכים מברכות) ולמטה סוד החלום. הסוד לאותו מקום להכניס בהם נשמות. וצריכים להמשיך בברכות הללו כדי למצוא מנוחה בעולם הזה ובעולם הבא.

הבינה אלהים חיים, ובכל מקום שנזכר שם אלהים חיים רומז אל שם אכדט"ם, כי הוא יותר רחמים ויותר פנימי ויותר עליון משם אלהים סתם.

לְבוּשִׁים

וְאִמָּנָם הַלְבוּשִׁים דְּנִצַּח הוּד יְסוּד דְּגִדְלוֹת רֵאשׁוֹן אוֹ דְחָסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת דְּגִדְלוֹת שְׁנִי, הֵם בְּחִינַת שְׁמוֹת שֶׁל אֱהִיָּה, כְּנֹזֵכַר לְעִיל בְּתַחֲלִיל הַדְּרוּשׁ, וְהֵם אֱהִיָּה דִּיּוּדִין בְּנִצַּח, וְדֹאֲלֵפִין בְּהוּד, וְדֵהֲהִין בִּיסוּד, וְסִימָנָם יא"ה, כְּמִבּוֹאֵר בְּדְרוּשׁ הַכִּלְלִים בְּלֵיל הוֹשַׁעְנָא רַבָּה, אֲבָל לֹא קִבְּלֵתִי חֲלוּקִיהֶם וְשִׁנוּיֵיהֶם מֵהַ בֵּין נִצַּח הוּד יְסוּד דְּגִדְלוֹת רֵאשׁוֹן לְחָסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת דְּגִדְלוֹת שְׁנִי. כִּי כָּבֵר נִתְבָּאֵר כִּי בְּקִטְנוֹת רֵאשׁוֹן הִנְצַח הוּד יְסוּד הֵם אֱלֹהִים, וּבְקִטְנוֹת שְׁנִי דְחָסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת הֵם אכדט"ם, וְאִמָּנָם זֶה הוּא בְּבַחֲיַנַּת לְבוּשֵׁי הַגִּדְלוֹת אֲבָל בְּבַחֲיַנַּת הַמוֹחִין הַפְּנִימִיִּים עֲצָמָם הַמְתַּלְבְּשִׁים בְּתוֹכָם כּוֹלֵם הֵם בְּחִינַת הַוִּיּוֹת וְאִין בְּהֵם שְׁנוּי, וְטַעַם הַדְּבָר הוּא כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ לְעִיל, כִּי בְּזִמְנֵי הַקִּטְנוֹת בֵּין קִטְנוֹת הָרֵאשׁוֹן וּבֵין בְּקִטְנוֹת הַשְּׁנִי אִין לוֹ לְזַעֲרֵי אַנְפִּין מוֹחִין אַחֲרִים זוּלַּת אֱלוֹ הַלְבוּשִׁים בְּלִבְד דְּחִיצוֹנִיּוֹת דְּנִצַּח הוּד יְסוּד דְּאִימָא אוֹ דְחָסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת דְּאִימָא וְאֱלוֹ הַלְבוּשִׁין עֲצָמָן לְבָדָם הֵם הֵם הַמוֹחִין דְּזַעֲרֵי אַנְפִּין בְּקִטְנוֹתוֹ הָרֵאשׁוֹן אוֹ הַשְּׁנִי וְלִכְּן יֵשׁ חֲלוּק בְּשְׁמוֹת לְבוּשִׁין דְּנִצַּח הוּד יְסוּד אֶל שְׁמוֹת לְבוּשִׁין דְּחָסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת כִּי אֱלוֹ אֱלֹהִים וְאֱלוֹ אכדט"ם. אֲבָל בְּגִדְלוֹת דְּזַעֲרֵי אַנְפִּין בֵּין בְּגִדְלוֹת הָרֵאשׁוֹן בֵּין בְּגִדְלוֹת הַשְּׁנִי אִינְן בְּחִינַת פְּנִימִיּוֹת עֲצָמָן דְּנִצַּח הוּד יְסוּד דְּאִימָא אוֹ דְחָסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת דְּאִימָא, אִמָּנָם הֵם טִיפּוֹת מוֹחִין מְמֵשׁ, הַנְּמַשְׁכִּים מִמְּחִין דְּאִבָּא וְאִימָא מְמֵשׁ בְּעַת הַזּוּג, וְאִין בִּינֵיהֶם שְׁנוּי בֵּין גִּדְלוֹת רֵאשׁוֹן לְשְׁנֵי וְכוּלָם הֵן בְּחִינַת הַוִּיּוֹת אֲבָל אִין הֵכָא נְמִי שְׁגַם הֵם בְּאִים מְלוּבָשִׁין תוֹךְ נִצַּח הוּד יְסוּד אוֹ דְחָסֵד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת דְּאִימָא מְבַחֲיַנַּת פְּנִימִיּוֹת כְּנוֹדְעָ. אֲבָל כִּיּוֹן שֵׁישׁ מוֹחִין עֲצָמָן בְּתוֹכָם אִינָם נִקְרָאִים אֶלָּא עַל שֵׁם הַמוֹחִין עֲצָמָם שֶׁהֵם הַוִּיּוֹת וְלֹא עַל שֵׁם הַלְבוּשִׁין. עַד כֹּאן לְשׁוֹן הַקְּדָמָה שֵׁיעֲדָנוּ לָךְ לְבִאֲרָה:

דְּרוּשׁ ג':

יְבִאֵר בּוֹ עֲנִינֵי יְצִיאַת מִצְרַיִם וְעֲנִינֵי פֶסַח

בְּכַדֵּי לְבַשֵּׁל אַחֲזִיזַת הַחִיצוֹנִים הַגְּדִיל הַמֵּאַצִּיל הַעֲלִיּוֹן אֶת זַעֲרֵי

אַנְפִּין בְּבַת אַחַת בְּתַכְלִית הַגִּדְלוֹת

הַגָּה בַּהֲיוֹת שֶׁבְּגִלוֹת מִצְרַיִם הָיוּ הַחִיצוֹנִים נֶאֱחָזִים בְּתַכְלִית בְּקִדְשָׁה עַד שֶׁחָזַר זַעֲרֵי אַנְפִּין לְמַדְרָגָה הַיּוֹתֵר גְּרוּעָה שֶׁהוּא הַיּוֹתוֹ בְּבַחֲיַנַּת תְּלַת

כְּלִילֵן בְּתֵלַת, לִכֵּן עָלָה בְּרִצּוֹן הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיוֹן לְהוֹצִיא אֶת זַעִיר אֲנָפִין בְּסוּד לִידָה מִמְעֵי אִמּוֹ וּלְהַגְדִּילוֹ בְּתַכְלִית הַגְּדֻלוֹת שֶׁאֶפְשֶׁר לְהִיּוֹת לוֹ, וְעַל יָדֵי כֵן תִּתְבַּטֵּל אַחִיזַת הַחִיצוֹנִים מִמֶּנּוּ מִפְּנֵי רֹב הָאֲרוֹתָיו שֶׁל עֵתָהּ, וְלֹא הִסְפִּיק בָּמָה שֶׁיִּתְגַּדֵּל גְּדֻלוֹת הָרֵאשׁוֹן בְּלִבָּד, אֲשֶׁר הוּא בְּחִינַת שְׂאֵר יָמִים טוֹבִים כַּמְבוֹאָר אֲצֻלְנוּ לְעִיל בְּעִנְיַן הַיָּמִים טוֹבִים שֶׁאֵין עֲלֵיית זַעִיר וְנוֹקְבָא אֲזִי רַק בְּנִצּוֹחַ הוֹד יְסוּד דְּתִבְנוּנָה לְבַד כְּנוֹדַע, כִּי שֵׁם אֶהְיֶה בְּמִלּוּי יוֹדִין הוּא בְּבִינָה, וְהַיְוִיָּה דְּס"ג הִיא בְּתִבְנוּנָה, וְלִכֵּן יוֹם טוֹב הוּא בְּגִימְטְרִיא ע"ג, כְּמִנְיַן הַיְוִיָּה דְּס"ג עִם עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת הֵם ע"ג, כְּמִנְיַן יוֹם טוֹב. אֲבָל דַּע כִּי אֵין זֶה אֲלֵא מָה שֶׁנִּעְשָׂה מְאֻלּוֹ אֲבָל אַחַר כֵּךְ עַל יְדֵי תְּפִלוֹתֵינוּ וְדַאי שְׁעוֹלִים עַד חֲכָמָה וּבִינָה עֵילְאִין, כַּמְבוֹאָר שֵׁם בְּפֶסוּק 'אַלֶּה מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קוֹדֶשׁ כו"ו" (ויקרא כ"ג ד').

גְּדֻלַּת הַהַגְדָּלָה בְּלַיִל פֶּסַח

אֲבָל עֵתָהּ בְּלַיִל פֶּסַח גְּדֻלַּת הַזַּעִיר אֲנָפִין אֲפִילוֹ גְּדֻלוֹת הַשְּׁנִי שֶׁהוּא בְּבְחִינַת חֲכָמָה וּבִינָה עֵילְאִין, וְלֹא עוֹד אֲלֵא שְׁלִיל פֶּסַח גְּדוּלָה מְלִיל שַׁבַּת כִּי בְּלַיִל שַׁבַּת אֵין אֵל זַעִיר אֲנָפִין זוֹלָתֵי גְּדֻלוֹת הָרֵאשׁוֹן לְבַד, וְהֵל' שֶׁל בְּחִינַת מְקִיפִין דְּצֻלָּם וְאֲפִילוֹ הַמְקִיף דְּאוֹת מ' דְּצֻלָּם אֵין לוֹ בְּלַיִל שַׁבַּת כְּנֻזְכָּר בְּמְקוֹמוֹ, אֲבָל בְּלַיִל פֶּסַח יֵשׁ לוֹ אֵף גְּדֻלוֹת שְׁנֵי דְחֲכָמָה וּבִינָה עֵילְאִין כְּנֻזְכָּר.

בְּלַיִל פֶּסַח נִגְדָּל זַעִיר אֲנָפִין בְּבַת אַחַת

עוֹד יֵשׁ בְּחִינַת מַעְלָה אַחֲרַת בְּלַיִל פֶּסַח יוֹתֵר מִשְׂאֵר יָמִים טוֹבִים וְשַׁבָּתוֹת, וְהוּא כִּי בְיוֹם טוֹב וּבְשַׁבַּת אֵין זַעִיר אֲנָפִין עוֹלָה מְדַרְגוֹתָיו בְּפַעַם אַחַד, אֲבָל עוֹלָה מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, וּבְכָל תְּפִלָּה וְתְּפִלָּה עוֹלָה מְדַרְגָּה אַחַת, כְּנֻזְכָּר אֲצֻלְנוּ בְּתַפְלַת שְׁחִרִית וּמוֹסָף וּמִנְחָה דְּשַׁבַּת, אֲבָל בְּלַיִל פֶּסַח בְּפַעַם אַחַד עוֹלָה כָּל הַמְדַרְגוֹת שְׁלֵא עַל יְדֵי תְּפִלוֹת רַבּוֹת זֹו אַחַר זֹו אֲלֵא בְּפַעַם אַחַת עוֹלָה עַד גְּדֻלוֹת הַשְּׁנִי כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם:

בְּשַׁבַּת עוֹלָה זַעִיר אֲנָפִין בְּדִיקְנָא דְּאֲרִיף אֲנָפִין בְּמִנְחַת שַׁבַּת,

וּבְפֶסַח אֵין עוֹלָה זַעִיר אֲנָפִין בְּדִיקְנָא דְּאֲרִיף אֲנָפִין עַד שְׁבוּעוֹת

הָאֲמָנָם יֵשׁ יִתְרוֹן לְשַׁבַּת מְלִיל פֶּסַח כִּי בְּלַיִל פֶּסַח עוֹלָה עַד חֲכָמָה וּבִינָה עֵילְאִין לְבַד אֲבָל בְּיוֹם שַׁבַּת בְּמִנְחָה עוֹלָה עַד דִּיקְנָא דְּאֲרִיף אֲנָפִין כַּמְבוֹאָר שֵׁם בְּמְקוֹמוֹ, אֲבָל בְּפֶסַח אֵינוֹ עוֹלָה בְּדִיקְנָא דְּאֲרִיף אֲנָפִין עַד חַג הַשְּׁבוּעוֹת, כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר לְהֵלֵן בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

וּתְרַבִּי וּתְגַדְלִי וּתְבוֹאֵי בְעַדֵי עַדְיִים שְׂדִים נְכוֹנוֹ

וְכָל הַסִּבָּה הַיָּא כְּדֵי שְׂיִתְבַטְלוּ הַחִיצוֹנִים מִלְּהִתְאַחַז בּוֹ בְּהִיּוֹתוֹ גְּדֹל בְּפַעַם אַחַת תְּכַלִּית כָּל מַדְרָגוֹת הַהַגְדָּלָה וְהַעֲלִיָּה כְּנֹזֶכֶר. וְעַנִּין זֶה נִרְמַז בְּפֶסוּק אֶחָד שְׁסֻדְרוּהוּ בְּעַלֵי הַהַגְדָּה דְּלִיל פֶּסַח לְאֶמְרוֹ בְּתוֹךְ סֹדֵר הַהַגְדָּה, וְהוּא פֶּסוּק 'וּתְרַבִּי וּתְגַדְלִי וּתְבוֹאֵי בְעַדֵי עַדְיִים כּו' (יחזקאל ט"ז ד'), וְהוּא עִם מָה שְׂבִיאֲרָנוּ כִּי עֵתָה בִּיצִיאַת מִצְרַיִם רַבָּה וְגִדְל וְזַעִיר אֲנַפִּין בְּתַכְלִית מַדְרָגוֹת גְּדוּלְתוֹ בְּפַעַם אַחַת, עַד שְׁגִדְל עַד חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפַאֲרַת דָּאבָא וְאִמָּא, שְׁהֵם בְּחִינַת הַחֲכָמָה וּבִינָה עִילָאִין כְּנֹזֶכֶר, וְשֵׁם בְּחֶסֶד גְּבוּרָה תְּפַאֲרַת הוּא מְקוֹם הַדְּדִים וְהַשְּׂדִים. וְזֶה מָה שְׁנֵאָמַר 'וּתְרַבִּי וּתְגַדְלִי כּו' 'שְׂדִים נְכוֹנוֹ'.

וּתְרַבִּי - גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן

וְאֶמַר וּתְרַבִּי כְּנֶגֶד גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן דְּנִצְחַת הוּד יְסוּד.

וּתְגַדְלִי - גְּדֻלוֹת שְׁנִי

וְאֶמַר וּתְגַדְלִי כְּנֶגֶד גְּדֻלוֹת שְׁנִי דְּחֶסֶד גְּבוּרָה תְּפַאֲרַת.

וּתְגַדְלִי הוּא עַל יְדֵי 'בְעַדֵי עַדְיִים', שְׁהֵם שְׁמוֹת אַכְדֻטִּים

וּבִיאַר הָעַנִּין הַגְּדֻלוֹת זֶה הַשְּׁנִי בְּאִיזָה מְקוֹם הוּא, וְאֶמַר 'וּתְבוֹאֵי בְעַדֵי עַדְיִים', וְהֵם שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אַכְדֻטִּים שְׂבַחֲסֵד גְּבוּרָה תְּפַאֲרַת הַנֹּזֶכֶר, שְׂכָל אֶחָד מֵהֶם הוּא בְּגִימְטְרִיא ע"ד, וְזֶהוּ 'בְעַדֵי עַדְיִים' עַדֵי א' עַדְיִים ב' הָרִי שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים ע"ד.

וּמְקוֹם שְׁמוֹת אַכְדֻטִּים הֵם בְּחֶסֶד גְּבוּרָה תְּפַאֲרַת שְׁשָׁם מְקוֹם

הַדְּדִים וְהַשְּׂדִים

וּבִיאַר הֵיכָן הוּא מְקוֹם שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אֱלוֹ שֶׁל אַכְדֻטִּים וְאֶמַר שְׁהֵם בְּחֶסֶד גְּבוּרָה תְּפַאֲרַת אֲשֶׁר שֵׁם מְקוֹם הַדְּדִים וְהַשְּׂדִים וְזֶה מָה שְׁנֵאָמַר 'שְׂדִים נְכוֹנוֹ'.

בְּאוּר גּוֹסַף בְּפֶסוּק זֶה

וּתְרַבִּי - קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן

אוֹ אִיפְשֶׁר לְפָרֵשׁ 'וּתְרַבִּי' כְּנֶגֶד קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן, כִּי בְּתַחֲלָה בְּסוּד הָעֵיבוֹר הִיָּה בְּבְחִינַת תְּלַת כְּלִילָן בְּתַלְתָּ, וְעֵתָה בְּקְטָנוֹת רֵאשׁוֹן שְׁהוּא זְמַן הֵינִיקָה נִגְלוּ בּוֹ כָּל הַשְּׁשָׁה קְצוּוֹת.

ותגדלי - גדלות ראשון

ותגדלי כנגד גדלות ראשון.

ותבואי בעדי עדיים - קטנות שני

ותבואי בעדי עדיים קטנות השני, שהוא שם אכדט"ם.

שדים נכונו - גדלות שני

שדים נכונו כנגד חסד גבורה תפארת, גדלות שני, ובזה יתבאר טעם למצות סיפור יציאת מצרים בליל פסח:

ספור יציאת מצרים בליל פסח - גדלות שני מתחיל במקום הפה של התבונה

גם תבין הכנת מלת פסח מה ענינה, והענין הוא יובן עם הנזכר, כי הנה התבונה היא נצח הוד יסוד דאימא, והבינה הוא חסד גבורה תפארת, ונמצא כי ראש התבונה הוא בסיום נצח הוד יסוד דבינה, עם היות שבהיותם נכללים יחד בפרצוף אחד הנקרא אימא, נקראת הבינה חסד גבורה תפארת דאימא כנזכר, ונמצא כי התחלת מקום הגדלות השני דזעיר אנפין הניתוסף עתה בליל פסח, מה שאין כן בשאר לילי יום טוב ושבתות כנזכר, הנה שם הוא במקום הפה של התבונה, שהוא בשלש ראשונות שבה, וזהו לשון פסח, פ"ה ס"ח, כי שם הוא הפה של התבונה, ולכן צריך להרבות בספור שבח יציאת מצרים.

ויש עוד פרושים ויבוארו לקמן

עוד יש בענין זה פירושים אחרים בענין פסח ובענין סיפור יציאת מצרים, ולקמן יתבאר בעזרת השם.

מעם אמירת הלל בליל פסח

ודע כי אלו המוחין הנזכרים לעיל שהם עד תכלית גדלות שני דזעיר אנפין, הנכנסים בתוכו בליל פסח, הנה לסבה זו אנו אומרים הלל גמור בליל פסח, מה שאין כן בשאר לילי יום טוב, והם מתקיימים בו כל הלילה וכל יום ראשון של פסח ולכן אומרים הלל גמור ביום ראשון של פסח, ואחר כך מסתלקים לגמרי כמתחלה ואחר כך חוזרים ליפנס בסדר המדרגות מדרגה אחר מדרגה מן היום השני של פסח עד תשלום נ' יום

של ספירת העמר שהוא חג השבועות, כמו שנבאר בעזרת השם, בענין ספירת העומר, ולכן אין אומרים בשאר ימי הפסח הלל גמור אלא בדילוג.

טעם הדבר לענין זה

וטעם הדבר הוא כי לסבת אחיזת החיצונים בזעיר אנפין בתכלית תוקף אחיזתם לכן הוצרך להגדל בפעם אחת כל המדרגות של הגדלתו, כדי שיתבטלו החיצונים, ואחר שנתבטל החזר הדבר לטבעו ליגדל בסדר הגדלתו מדרגה אחר מדרגה:

הטעם שכתוב בזוהר הקדוש שיהיחוד בליל פסח הוא מאתערותא דלעילא

גם בזה תבין מה שאמרו בספר זוהר בפרשת אמור כי בליל פסח הוא זיווגא עילאה מסטרא דלעילא ולא מסטרא דילן^(ט). והענין הוא כי בשאר הימים טובים נכנסין המוחין בסדר המדרגות בטבעם, ולכן נעשה

לשונות זוהר

(ח) פרשת אמור דף צ"ה ע"ב

רבי יהודה שאל לרבי אבא, הא קתיב (ס"א האי דכתיב) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם, וחדוותא הוא כל שבעה, אמאי לא אשתלים הלל כל ז' יומין, כמו בסבות, דאשתכח ח' יומין הלילא, בשלימו דחדוותא כל יומא ויומא.

אמר ליה שפיר קאמרת, אבל ידיעא הוא, דהא הכא לא אתקשרו ישראל כל כך בכלא, במה דאתקשרו לבתר. בגין כך בהאי ליליא, דזיווגא אשתכח (בכל אינו דרגין עלאין) וחדוותא דכלא אשתכח, וישראל אתקשרו בההוא חדוותא, עבידנא שלימו, ושלילא אשתלים. (אבל באינו דרגין עלאין) אבל לבתר אף על גב דכלהו משתכחי, עד כען ישראל לא אתקשרו בהו, ולא אתפרעו לאתגלייא רשימא קדישא, ולא קבילו אורייתא, ולא עאלו במה דעאלו לבתר.

בגין כך פסבות שלימו דכלא אשתכח ביה, וחדוותא דכלא יתיר, אבל הכא עד כען לא זכו, ולא אשתכח שלימו ביה כל כך, אף על גב דאשתכחו כל ז', לאו הוא באתגלייא, וישראל עד לא אתקשרו בהו ברקא חזי.

ועל דא חדוותא דכלא ושלימו דשלילא בהאי ליליא, בגין שהוא חולקא דאתקשרו ביה. מאי טעמא. דכיון דבההוא ליליא זיווגא אשתכח, כל קשורא דכלא אשתכח בסטרא דזיווגא, ולא בסטרא דישראל, דכד זיווגא אשתכח בה משתכחי אלין תרין (דף צ"ו ע"א) (ס"א תלת) דרגין דקנימין עלה. וכד אלין משתכחי, הא כל גופא אשתכח בהו, וכדין שלימו דכלא, וחדוותא מכלא, ושלילא אשתלים, דהא כדון אתעטרת סהרא בכלא. אבל לא לבתר, דכל יומא ויומא אשתכחי, וישראל עד לא זכו בהו, הא לאו הלילא שלימא, כמו בזמנין אחרנין.

אמר ליה רבי יהודה, שפיר הוא, והכי הוא ודאי. והאי זמנא אחרא שמענא ליה בהאי גוונא, ואנשינא מלי. השתא מלה אחרא בעינא למנדע, הא חזינא בפסח ז', ובסבות ז', ושלימו דחדוותא ביומא אחרא. בשבועות, אמאי לא אשתכחו ביה ז' ימים, והא הכא אתחזון יתיר מכלא.

הזווג העליון על ידינו בתפלותינו ומעשינו, אבל בליל פסח הוגדל זעיר אנפין שלא כדרך טבע כי לא היה יכלת בידינו על ידי תפלותינו להגדילו

לשונות הזוהר

פתח ואמר, (שמואל ב ז) ומי בעמך כישראל גוי אחד בארץ. וכי מאי שנא הכא דאקרוי ישראל אחד, יתיר מאתר אחר. אלא, כיון דשבתא ד'ישראל, אתיאי לפרשא, קרא לון אחד, דהא בכל אתר שבתא ד'ישראל אחד הוא. מאי טעמא. בגין דכל קשירו דעלא ותתא, בהאי אתר דאקרי ישראל אשתבת. (עוד) דאתקשר במה דלעילא, ואתקשר במה דלתתא, ואתקשר בכנסת ישראל. ועל דא אקרי בלא אחד. ובאתר דא אשתמודעא מהימנותא, וקשורא שלימא, ויחודא עלאה קדישא.

ועל דא, יומא דא, קשורא דמהימנותא הוא, קשורא דכלא. ובתיב (משל ג) עץ חיים היא למחזיקים בה אילנא הוא דאקרי אחד. ועל דא בגין דאינון מתקשרי באתר דא, אקרי הכי. ועץ חיים אחד הוא ודאי אקרי, בגין דכלא ביה אתקשר, ויומא (ס"א ושמא) דיליה, אחד ודאי, קשורא דכלא, ואמצעייתא דכלא.

הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ועץ החיים בתוך הגן, בתוך ממש, במציעות, ואחיד בכל סטרו, ואתקשר ביה. ועל דא פסח וככות, והוא באמצעייתא. בגין דאיהו אמצעייתא דכלא, ודא הוא שבתא דאורייתא בהאי יומא, ולא יתיר, שבתא דמהימנותא, וקשורא דכלא. אמר רבי יהודה, בריך רחמנא דשאלנא, וזכינא להני מילי.

אמר רבי יצחק, הדוותא ושיירתא, זמינין ישראל לשבתא לקודשא בריך הוא, כהאי שבתא דמשבחי ישראל בליליא דפסחא, דכנסת ישראל אתקדשת בקדושה דמלכא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ל) השיר יהיה לכם כליל התקדש הג. כליל התקדש הג דייקא. בריך וי' לעולם אמן ואמן.

תרגום הזוהר הקדוש

רבי יהודה שאל את רבי אבא, הרי פתוב (והו שכתוב) שבעת ימים שאור לא ימצא בבתים, ושמחה היא כל שבעה, למה לא נשלם הלל כל שבעת הימים כמו בסכות, שנמצא שמונה ימים הלל, בשלמות של שמחה כל יום ויום?

אמר לו, יפה אמרת, אבל ידוע הוא, שהרי כאן לא נקשרו ישראל כל כך בכל כמו שנקשרו אחר כך. משום כך בלילה הזה, שזווג נמצא (בכל אותן דרגות עליונות) ושמחת הכל נמצאת, וישראל נקשרו באותה שמחה, עושים שלמות, וההלל נשלם. (אבל באותן דרגות עליונות) אחר כך, אף על גב שכלם נמצאים, עד פעת ישראל לא נקשרו בהם, ולא נפרעו לגלות את הרשם הקדוש, ולא קבלו תורה, ולא נכנסו במה שנכנסו אחר כך.

משום כך בסכות שלמות הכל נמצאת בו ושמחה של הכל יותר, אבל כאן עד עקשו לא זכו, ולא נמצאת בו שלמות כל כך, אף על גב שנמצאים כל השבעה אינו בהתגלות, וישראל טרם נקשרו בהם קראוי.

ועל כן שמחת הכל ושלמות ההלל בלילה הזה, משום אותו החלק שנקשרו בו. מה הטעם? שכיין שנמצא באותו הלילה זווג, כל הקשר של הכל נמצא בצד של הזווג, ולא בצד של ישראל. שפאשר זווג נמצא בה, נמצאות שתי (שלש) הדרגות הללו שעומדות עליה. וכשאלה נמצאות, הרי כל הגוף נמצא בהם, ואז שלמות הכל, ושמחה מן הכל, וההלל נשלם, שהרי אז מתעשרת הלכנה בכל, אבל לא אחר כך. שכל יום ויום נמצאים, וישראל טרם זכו בהם, הרי אין ההלל שלם כמו בזמנים אחרים.

ברגע אחד תכלית ההגדלה, ואין זה אלא ברחמי המאציל יתברך אשר הפליג חסדו ברחמיו לעשות נס הגדול ההוא שלא כדרך טבע ולא נעשה על ידינו אלא מאליו. ובזה תבין ענין אסור הזווג בליל פסח, מה שאין כן בשאר הימים טובים שהתיר הזווג אלינו, ואדרבה יש חיוב מצות עונה, יען כי על ידי התחתונים נעשה אז הזווג העליון, אבל בליל פסח שאין הזווג העליון נעשה על ידינו נאסר לנו הזווג התחתון.

אנשי מעשה נוהגים לעסק בתורה כל יל פסח עד הבקר

ודע כי ראיתי אנשי מעשה נוהגים לעסק בתורה כל ליל פסח עד הבקר וכמו שכתוב מעשה ברבי אליעזר ורבי אלעזר בן עזריה שהיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה כו':

ימי ספירת העומר הם בסוד ימי ספירת שבועה נקיים

גם בזה תבין מה שכתוב בספר הזהר בפרשת אמור^(ט), כי ענין ימי ספירת העומר הם בסוד ספירת ז' ימי נקיים כדי שתטהר האשה העליונה

לשונות זוהר

אמר לו רבי יהודה, יפה הוא, וכך הוא ודאי, והרי פעם אחרת שמעתי אותו בגון הזה, ושכחתי את הדברים. עקשו דבר אחר אני רוצה לדעת, הרי ראינו בפסח ז' ובסכות ז', ושלמות השמחה ביום אחר. בשבועות למה נמצאו בו ז' ימים, והרי כאן ראויים יותר מהכל?

פתח ואמר, (שמואל ב ז) ומי כעמד בישראל גוי אחד בארץ. וכי מה שונה כאן שישראל נקראו אחד יותר ממקום אחר? אלא כיון שהשבח של ישראל בא לפרש, קרא להם אחד, שהרי בכל מקום השבח של ישראל הוא אחד. מה הטעם? משום שכל הקשר של עליונים ותחתונים נמצא במקום הזה שנקרא ישראל. שנקשר במה שלמעלה, ונקשר במה שלמטה, ונקשר בכנסת ישראל. ועל כן הכל נקרא אחד. ובמקום הזה נודעת האמונה, והקשר השלם, והיחוד העליון הקדוש.

ועל כן היום הזה הוא קשר האמונה, הקשר של הכל. וכתוב (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, עץ הוא שנקרא אחד. ועל כן, משום שהם נקשרים במקום הזה, נקרא כד. ועץ חיים הוא ודאי אחד נקרא. משום שהכל נקשר בו, והיום (והשם) שלו ודאי אחד, קשר של הכל ואמצע של הכל.

זהו שכתוב (בראשית ב) ועץ החיים בתוך הגן, בתוך ממש, באמצע, ואחוז בכל הצדדים ונקשר בו. ועל כן פסח וסכות, והוא באמצע. משום שהוא האמצע של הכל, וזהו השבח של התורה ביום הזה, ולא יותר. שבח האמונה וקשר של הכל. אמר רבי יהודה, ברוך הרחמן ששאילתי וזכיתי לדברים הללו.

אמר רבי יצחק, שמחה ושירה עתידים ישראל לשבח את הקדוש ברוך הוא כמו השבח שמשבחים ישראל בליל הפסח, שכנסת ישראל מתקדשת בקדשת המלך. זהו שכתוב (ישעיה ל) השיר יהיה לכם כליל התקדש חג. כליל התקדש חג וקא. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

(ט) דף צ"ז ע"א וע"ב

רבי אבא ורבי חייא הוו אזלי באורחא, אמר רבי חייא, כתיב, (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמר התנופה. מאי קא מיירי. אמר ליה, הא אוקמוה חברייא.

לבעלה בחג השבועות. וקשיא טובא דכיון שהיה זונג עליון בליל פסח כמו שזכרנו בשם ספר הזהר בפרשת אמור, אם כן הרי יצאת מחלאת טומאה של גלות מצרים ונטהרה לבעלה ונזדווגה עמו, ואיך חוזרת אחר הזונג ההוא לספור ימי נקיים. אבל הענין יוכן עם הנזכר כי הגה ענין הטמאה הזאת היא נמשכת מאותם חמשה דמים של טומאה שקבלה בזמן גלות מצרים מבחינת לבוש הגבורות מתמצית הנשאר מסיגיה כנזכר לעיל, ולכן היא צריכה להטהר מאותם הדמים הטמאים, כי אז היו החיצונים נאחזים בה גם כן, ובליל פסח אשר הגדיל זעיר אנפין ברגע

לשונות זוהר

אבל תא חזי, ישראל כד הוו במצרים, הוו ברשותא אחרא, והוו אחידן במסאבותא, כאתמא דא, כד היא יתבא ביומי דמסאבותא. בתר דאתגורו, עאלו בחולקא קדישא, דאקרי ברית. כיון (רפ צ"ו ע"ב) דאתאחרו ביה, פסק מסאבותא מנייהו, כדא אתמא כד פסקו מנה דמי מסאבותא. בתר דאתפסקו מנה, מה כתוב. (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים, אוף הכא, כיון דעאלו בחולקא קדישא, פסקא מסאבו מנייהו, ואמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה חושבנא לדכיותא.

וספרתם לכם, לכם דייקא, כמה דאת אמר וספרה לה שבעת ימים, לה: לעצמה. אוף הכא לכם: לעצמכם. ולמה. בגין לאתדבאח במיין עלאין קדישין, ולבתר למיתי לאתחברא ביה במלכא, ולקבלא אורייתיה.

התם וספרה לה שבעת ימים, הכא שבע שבתות, אמאי שבע שבתות. בגין למזכי לאתדבאח במיין, דההוא נהר דנגיד ונפיק, ואקרי מים חיים. ודהוא נהר, שבע שבתות נפקו מניה. ועל דא שבע שבתות ודאי, בגין למזכי ביה, כמה דאתמא, דכיו דילה בליליא, לאשתמשא בבעלה.

תרגום זוהר הקדוש

רבי אבא ורבי חייא היו חולכים בדרך. אמר רבי חייא, כתוב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמך התנופה. מה זה אומר? אמר לו, הרי פרשיה חבירים.

אבל בא ראה, כשהיו ישראל במצרים, היו ברשות אחרת, והיו אוחזים בטמאה פאשה היו כשהיא יושבת בימי טמאתה. אחר שנמולו, נכנסו בחלק הקדוש, שנקרא ברית. כיון שנאחזו בו, פסקה מהם הטמאה, פאשה היו שפוסקים ממנה דמי טמאתה. אחר שפסקו ממנה, מה כתוב? (ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים. אף כאן, כיון שנקנסו בחלק הקדוש, פסקה מהם טמאה, ואמר הקדוש ברוך הוא: מכאן והלאה חשבון לטהרה.

וספרתם לכם, לכם דוקא, כמו שנאמר וספרה לה שבעת ימים. לה - לעצמה. אף כאן לכם - לעצמכם. ולמה? כדי להטהר במים קדושים עליונים, ואחר כך להתחבר עם המלך ולקבל תורה.

שם וספרה לה שבעת ימים, כאן שבע שבתות. למה שבע שבתות? כדי לזכות להטהר במים של אותו נהר ששופע ויוצא, ונקרא מים חיים. ואותו הנהר, שבע שבתות יצאו ממנו. ועל כן שבע שבתות ודאי, כדי לזכות בו, כמו שאשה שטרתה בלילה לשמש עם בעלה.

אֶחָד כָּל הַהִגְדָּלוֹת הֵהֵם נִפְסְקוּ הַדְּמִים הֵהֵם וְנִתְבַּטְּלָה אַחֲזִית הַחִיצוֹנִים לֹא בְזַעִיר אֲנַפִּין וְלֹא בְנוֹקְבָא כָּלֵל וְעֵיקָר וְלִכֵּן נִטְהַרָה וְלֹא הוּצָרְכָה לְמִנּוֹת ז' נְקִיִּים בְּעָבוּר כִּי נִטְהַרָה לְפִי שְׁעָה שְׁלֹא כְּדָרֵךְ טָבַע. אָבֵל אַחַר עָבוּר יוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פֶּסַח וְנִסְתַּלְקוּ הַמוֹחִין חֲזָרוּ הַחִיצוֹנִים לְהִתְאַחֵז בְּדְמִים אָבֵל לֹא אַחֲזִיזָה גְמוּרָה כְּבַתְחִלָּה כִּי כִבֵּר נִתְבַּטְּלָה אַחֲזִיתָם הַגְּדוּלָּה, וְחֲזָרוּ לְהִתְאַחֵז בְּדְמִים הֵהֵם, וְאִז נִכְנַסִּין הַמוֹחִין בְּהֵם בְּסֵדֶר הַמְּדֻרְגּוֹת, וְכִפִּי סֵדֶר כְּנִיסָתָם כִּךְ הוּא סֵדֶר בְּטוֹל אַחֲזִיתָם לְאֵט לְאֵט בְּהַמְשָׁךְ יְמֵי סְפִירַת הָעוֹמֵר, שֶׁהוּא עֲנִין סְפִירַת ז' נְקִיִּים, וְאִז נִטְהַרָה מִטְּמֵאָתָהּ וְנִגְמְרָה לְהִטְהַר בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, וְאִז חוֹזֶרֶת לְהַזְדוּוֹג עִמּוֹ כְּמוֹ שֶׁנִּבְאָר לְקַמְּן בְּעִזְרַת הַשֵּׁם עֲנִין זֶה.

שְׁאָר יְמֵי הַפֶּסַח

כִּפִּי שְׁכַפִּי הַנִּזְכָּר יֵשׁ קוֹשִׁיאַ גְּדֻלָּה שְׁאֵם כֵּן אִיךְ שְׁאָר יְמֵי הַפֶּסַח נִקְרָאִים יוֹם טוֹב פִּיּוֹן שְׁעָדִין לֹא נִטְהַרָה מִטְּמֵאָתָהּ עַד חַג הַשְּׁבוּעוֹת וְגַם שְׁבִתוֹת וְרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים אֲשֶׁר בֵּין פֶּסַח לְעֶצְרַת. וְלִמְטָה בְּעֲנִין יוֹם שְׁבִיעִי שֶׁל פֶּסַח עֲנִין קְרִיעַת יָם סוּף יִתְבָּאֵר זֶה הֵיטֵב בְּעִזְרַת הַשֵּׁם (להלן דרוש י"ב):

דְּרוּשׁ ד':

עֲנִין חֲמִין וְשְׂאוֹר

יְבֵאֵר עֲנִין חֲמִין וְהַשְּׂאוֹר מֵהַ עֲנִינִים בְּפֶסַח אָבֵל הַדְּרוּשׁ הוּא מְלַקֵּט. הִנֵּה כְּתוּב בַּתּוֹרָה כְּמָה שְׁנוּיִם וְשִׁמוֹת מְחֻלָּפִים, כִּי כְּתִיב 'לֹא יֵאָכֵל חֲמִין' (שְׁמוֹת י"ג ג'), וְכְתִיב 'כָּל מִחְמָצֵת לֹא תֹאכְלוּ' (שְׁמוֹת י"ב כ'), וְכְתִיב 'שְׂאוֹר לֹא יִמְצָא בְּבִתְיֹכֶם' (שְׁמוֹת י"ב ט'), וְכְתִיב 'מִשְׂאֲרוֹתֵם צְרוּרוֹת בְּשִׁמְלוֹתֵם כּוֹ' (שְׁמוֹת י"ב ל"ד).

וּבְשִׂאוֹר הָעֲנִין

וְהָעֲנִין הוּא זֶה דַע כִּי בְזַעִיר אֲנַפִּין יֵשׁ שְׁנֵי בְחִינּוֹת מוֹחִין אֶחָד צֵלֶם דְּאִימָא, וְאֶחָד צֵלֶם דְּאֶבְרָא, וְשְׁנֵיהֶם זֶה בַּתּוֹךְ זֶה כְּנוֹדַע, אָבֵל אֲנִי מְסַפֵּק בְּמָה שֶׁשְּׁמַעְתִּי אִם שְׁמַעְתִּי שֶׁהוּא בְּבְחִינַת מוֹחִין דְּקִטְנוּת אוֹ דְּגְדֻלוּת, וְיֵשׁ פָּנִים לְכָאן וְלְכָאן וְאִין בְּיַדִּי לְהַכְרִיעַ וְלִכֵּן אֶכְתֵּב אֵת כָּל הַדְּרוּשׁ בְּבְחִינַת מוֹחִין סֵתֵם וְלֹא אֲזַכִּיר אִם הֵם דְּקִטְנוּת אוֹ דְּגְדֻלוּת.

שֵׁם חֲמִין וְשֵׁם שְׂאוֹר

וְהִנֵּה בְחִינַת שֵׁם חֲמִין הוּא בְּמוֹחִין דְּמִצַּד אֶבְרָא, וְשֵׁם שְׂאוֹר הוּא בְּמוֹחִין דְּמִצַּד אִימָא, כִּי דִינִים דְּאִימָא הֵם יוֹתֵר תְּקִיפִין עַל שֶׁל אֶבְרָא, כְּדַמְיוֹן

הַשְּׂאֹר שֶׁכָּחוּ חֶזֶק מִן הַחֶמֶץ, כִּי הַשְּׂאֹר מַחְמִיץ לְאַחֲרִים. וְלִסְבִּיבָה זֶה יוֹתֵר אַחִיזָה אֶל הַחִיצוֹנִים בְּשְׂאֹר שֶׁהֵם מוֹחִין דְּאִמָּא מְדַאבָּא שֶׁהוּא חֶמֶץ.

שְׂאֹר כְּנֶגֶד מוֹחִין דְּאִמָּא

וְהִנֵּה שֵׁם שְׂאֹר הוּא חֶסֶר ר' כְּנֹדַע. וְהִנֵּה הַש' הוּא כְּנֶגֶד הַמוֹחַ דְּחֻכְמָה דְּאִמָּא שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים דִּיּוֹדִין הַעוֹלָה בְּגִימְטְרִיא ש', וְאֵת הַר' הִיא כְּנֶגֶד הַמוֹחַ דְּבִינָה מְצַד אִמָּא וְהוּא אֱלֹהִים פְּשוּט בְּרִיבוּעוֹ שֶׁהוּא עוֹלָה ר', וְלִפִּי שְׂמֹחַ הַבִּינָה הוּא יוֹתֵר דִּין מְמוּחַ הַחֻכְמָה לְכֵן הוּא בְּסוּד הָאֲחֻרִים דְּאֱלֹהִים, וְאֵת א' הוּא מוֹחַ הַדַּעַת דְּמְצַד אִמָּא, שֶׁהוּא שֵׁם אֱלֹהִים בְּמִלּוּי אֲלָפִין, וְלְכֵן א' זֶה רֹמֵזֵת עַל הַיּוֹת מִלּוּי בְּאֲלָפִין, אֲבָל לִפִּי שְׂמֹחַ הַזֶּה הוּא גְרוּעַ וְקִטְוֵן מִשְׁנֵי הַמוֹחִין הָאֲחֻרִים לְכֵן אֵין נִכְרַ בּוֹ חֻשְׁבוֹן מִלּוּי רַק הוֹרָאת מִלּוּי שֶׁהוּא בְּאֲלָפִין כְּנֹזְכָר, וְנִמְצָא כִּי מֵלֵת שְׂאֹר הִיא כְּלֹלֹת שְׁלֶשָׁה מוֹחִין דְּזַעִיר אֲנָפִין מְצַד אִמָּא. וְהִנֵּה מִזֶּה נִרְאֶה כִּי אֵלוֹ הַמוֹחִין הֵן מִן הַקְּטָנוֹת.

חֶמֶץ כְּנֶגֶד מוֹחִין דְּאָבָא

וְיִחְמִין הוּא בְּמוֹחִין דְּמְצַד אָבָא.

מַחְמֶצֶת וּמִשְׂאֵרֵת בְּסוּד הַנוֹקְבָא

וּבְכָר הוֹדַעְתִּיךָ עֵינֵן עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא בַחֲיִנַת הַיְסוּד דְּאִמָּא שְׂבַדַּעַת דְּזַעִיר אֲנָפִין אֲשֶׁר נִפְסַק בַּחֲזָה, וְשֵׁם הוּא מִתְגַּלָּה וְאֵז יֵשׁ מְקוֹם אַחִיזָה אֶל הַחִיצוֹנִים. וְהִנֵּה נִמְצָא כִּי חֶמֶץ וְשְׂאֹר הֵם זְכָרִים כִּי הֵם מוֹחִין דְּזַעִיר אֲנָפִין מְצַד אָבָא וּמְצַד אִמָּא וּבַהֲיּוֹתָם עַדִּיין בְּתוֹכּוֹ יֵשׁ קֶצֶת אַחִיזָה אֶל הַדִּינִין!¹ וְאֲמַנֵּם מַחְמֶצֶת וּמִשְׂאֵרֵת הֵם בַּחֲיִנּוֹת אֵלוֹ בַּהֲיּוֹתָם

הַגְּהוֹת הַמְּקוּבֵל הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׂמוּאֵל וִיטָאֵל זִיע"א

[ד] אָמַר שְׂמוּאֵל: בְּמָה שְׂאֵמֵר הָרַב זְכוּרֵנוּ לְבְרָכָה, שְׂמֵלֵת חֶמֶץ הוּא בְּמוֹחִין דְּמְצַד אָבָא, לֹא קַבְלֵתִי כְּלוּם כִּי־צַד הֵם [וְלִי מִנְחָם נִרְאֶה לְעֵנִיּוֹת דְּעֵתִי לּוֹמֵר כִּי חֻכְמָה בְּנֵה דְּאָבָא (וּבְתוֹכָם נִכְלַל גַּם הַדַּעַת כְּדוּעַ) בְּגִימְטְרִיא חֶמֶץ], וְהַנִּרְאֶה לְעֵנִיּוֹת דְּעֵתִי לּוֹמֵר, כִּי הֵמָּה וְהַצ' שֶׁל מֵלֵת צָלָם, וְהֵל' מִתְחַלֵּף בַּח' בְּאֲלָפָא בֵּיתָא א', וְנִמְצָא כִּי חֶמֶץ הוּא צָלָם [לֹא יִדְעֵתִי אֵיךְ הוּא מְרַמֵּז שֶׁהוּא דְּאָבָא].

[ה] אָמַר שְׂמוּאֵל: מְצַאתִי כְּתוּב לְזוּלְתִי זֶה סֵדֵר קָדֵשׁ וְרַחֲמֵי.

בסוד הנקבה, והענין הוא כי הנה לאה עומדת ממש באחורי המוחין דזעיר אנפין ויונקת משם ונעשים בה בחינת מוחין שבה ובחינת הארה היוצאת ממוחין דאבא אל לאה נקרא מחמצת נוקבא, והארה היוצאת ממוחין דאימא אל לאה נקרא משארת נוקבא, ומלת מחמצת נגזר מן חמץ, ומשארת מן שאור. והנה מחמצת הוא אותיות חמץ תם, וכן משארת הוא שאר תם.

ויעקב איש תם - בעלה דמטרוניתא לאה

זוה יובן במה שהודעתיה בפסוק 'ויעקב איש תם' (בראית כ"ה כ"ז), רצה לומר, בעלה דמטרוניתא לאה, הנקראת תם, בסוד 'ומדת ימי מה היא' (תהלים ל"ט ה'), מדת: ת"ם ד'. ורצה לומר, המוחין של חמץ המאירין בלאה הנקראת ת"ם, נקראים מחמצת, והמוחין של שא"ר המאירין בלאה הנקראת ת"ם, נקראים משארת. והרי נתבאר ענין הלאוין שבתורה, קצתם בדכורא, והם 'לא יאכל חמץ' (שמות י"ג ג'), 'שאור לא ימצא בבתיכם' (שמות י"ב ט), וקצתם בנוקבא, כמו 'כל מחמצת לא תאכלו' (שמות י"ב כ):

ארבע "לאה"

ונרחיב הענין בביאור יותר. הנה הודעתיה בענין כל המהלך ארבע אמות בארץ ישראל כו', והוא בשער ג' בשער מאמרי רז"ל בדרך ו' ועין שם. כי ארבע בחינות הם וכולם נקראים לאה. שנים מצד מוחין דאבא, ושנים מצד מוחין דאימא. גם נתבאר בדרוש הי"ח נשים שהמלך מתר בהם, ועין שם.

מקום ארבעת ה"לאה"

מקום שני ה"לאה" מצד אבא ושם נתבאר כי השנים דמצד אבא האחת מהם נדבקת ביסוד דאבא שבתוף דעת זעיר אנפין, והאחרת היא נדבקת ביסוד דאימא שבתוף דעת דזעיר אנפין.

מקום שני ה"לאה" מצד אימא

והשנים דמצד אימא. האחת מהם נדבקת ביסוד דאימא, והאחרת עומדת בחוץ באחורי זעיר אנפין מן החזה ולמעלה עד כנגד מוח הדעת דזעיר אנפין.

ויוצא שש"שה "לאות" עומדות בפנים, ואחת בחוץ

ונמצא כי השלשה בחינות דלאה הם בפנים תוף זעיר אנפין, ובחינה הרביעית היא בחוץ לזעיר אנפין. ולכן בזו הרביעית העומדת

בחוץ אֶפְשֶׁר שִׁיתַּחֲזוּ בָּהּ הַחִיצוֹנִים. וְלִכֵּן נִקְרְאת זֹאת הַחִיצוֹנִית מִשְׁאֲרָת. רְצָה לומר, שְׂאֵר תָּם. כִּי הִיא לֹאֵה הַנִּמְשָׁכֶת מִמוּחִין דְּאִמָּא הַנִּקְרָאִים שְׂאֵר כְּנֻזְכֵּר.

הַשִּׁמּוּר שֶׁל הַלֵּאָה הַרְבִּיעִית הַעוֹמֶדֶת בַּחוּץ

וַיֵּשׁ בָּהּ דִּינִים רַבִּים, לְשָׁנֵי סְבוּת אִם לְהִיּוֹתָה מִמוּחִין דְּאִמָּא, וְאִם לְהִיּוֹתָה בַּחוּץ, וְלִכֵּן יֵשׁ פֶּחַד שְׁלֵא יִתְאַחֲזוּ בָּהּ הַחִיצוֹנִים, וְצָרִיכָה שְׂמוּר גְּדוּל מִן הַחִיצוֹנִים. וְלִכֵּן יֵשׁ שְׁתֵּי בַחֲיִנוֹת, הָאֶחָת הִיא נִקְרְאת מִצָּה שְׂמוּרָה, וְהָאֶחָת מִצָּה שְׂאִינָה שְׂמוּרָה. כִּי לֹאֵה שְׂנִיָּה שֶׁל אֶבָּא הַעוֹמֶדֶת בְּפָנִים תְּמִיד הִיא שְׂמוּרָה מִן הַחִיצוֹנִים וְאִינָה מִחֻמְצָת כִּי אֵין הַחִיצוֹנִים יְכוּלִים לִיגַע בָּהּ, אֲבָל לֹאֵה הַשְּׂנִיָּה שֶׁל אִמָּא הַעוֹמֶדֶת חוּץ לְזַעִיר אֲנָפִין, נִקְרְאת מִצָּה שְׂאִינָה שְׂמוּרָה מִעֲצָמָה לְהִיּוֹתָה בַּחוּץ, וְלִכֵּן צָרִיךְ לִיזְהַר בָּהּ שְׁלֵא תַחֲמִיץ וְיִתְאַחֲזוּ בָּהּ הַחִיצוֹנִים, וּמָה שֶׁהִיָּתָה נִקְרְאת תָּם, תַּחֲזוּר חֶסֶד וְשְׁלוֹם לְהַתְּהַפֵּךְ לְאוֹתִיּוֹת מִ"ת, הַמּוֹרוֹת עַל אַחִיזַת הַחִיצוֹנִים הַנִּקְרָאִים מוֹת כְּנֻדָּע. וְעַנְיָן הַשִּׁמּוּר הוּא שֶׁתַּחֲזוּר הָאֲרוּתִיָּה לִיכְנֵס בְּפָנִים תוֹךְ זַעִיר אֲנָפִין וְלֹא תִשְׂאֵר בַּחוּץ כָּל ז' יָמֵי הַפֶּסַח.

לֵּאָה נִכְנָסֶת בְּפָנִים כָּל שִׁבְעַת יָמֵי הַפֶּסַח

וּבִזְזָה תְּבִין מָה שְׂבָאֲרָנוּ לְעֵיל בְּדְרוּשׁ הָרֵאשׁוֹן, וְגַם בְּעַנְיָן הַחֲרוּסֶת, כִּי כָּל כּוֹנֵת לֵיל פֶּסַח הוּא בְּבַחֲיִנַת רַחֵל וְלֹא בְּלֵאָה, לְפִי שְׁלֵאָה מִתְּבַטְּלַת בְּפֶסַח וְנִכְנָסֶת בְּפָנִים כְּדִי שְׁלֵא יִינְקוּ הַחִיצוֹנִים מִמֶּנָּה.

הַטַּעַם שֶׁבְּכָל הַשָּׁנָה בֵּין אוֹכְלִים חֶמֶץ

וְהִנֵּה כִּיּוֹן שְׁנַעֲשֶׂה הַשִּׁמּוּר הַזֶּה בְּז' יָמֵי הַפֶּסַח וְנִתְּבַטְּלָה אַחִיזַת הַחִיצוֹנִים בְּלֵאָה הִיא נִשְׁמַרְת מֵאֲלִיָּה מִכָּאֵן וְאֵילָךְ כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה, וְאֵין חֶשֶׁשׁ בְּעַמְדָּה בַּחוּץ כְּנֻדָּע, וְלִכֵּן לֹא נִצְטוּיְנוּ עַל אֲכִילַת חֶמֶץ אוֹ שְׂאוֹר אֶלָּא בְּז' יָמֵי הַפֶּסַח, וְזוֹ הִיא הַתְּשׁוּבָה שֶׁהַשִּׁיבּוֹ רִשְׁבִּי לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ בְּסִפְר הַזִּהָר בְּפֶרֶשׁת אָמור כִּשְׂשָׂאֵל לוֹ לְמָה לֹא נִצְטוּיְנוּ כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה עַל אֶסוּר חֶמֶץ וְהַשְׂאוֹר יַעֲוִין שָׁם^(*):

לשונות הזוהר

(*) (לפנינו פרשת בא דף מ' ע"א)

וְהֵינּוּ דְאָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, מֵאִי דְכַתִּיב, אֲדָ בַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאוֹר מִבֵּיתְכֶם כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֻמְצָת. אֲנָּה חֲכִי אוֹקִימָנָא. הֵאֵי שְׂאוֹר, וְהֵאֵי מִחֻמְצָת, דְּרַגְנָא חַד אֵינּוּן, וְכִלְהוּ חַד. רִשּׁוּ אוֹחְרֵי, אֵינּוּן שְׁלִטְנִין.

מה קורה בשלֵאָה נכנסת בפנים

וּנְבָאָר עֵתָהּ מַה נַעֲשֶׂה מִבְּחִינָה זוֹ שֶׁל לֵאָה הַמִּתְבַּטֵּלֶת בְּזוֹ יְמֵי הַפֶּסַח וְנִכְנָסִין אֵלֶיּוֹ הַמּוֹחֲזִין שְׁלֵאָה בַּפְּנִים תוֹךְ זַעִיר אֲנַפִּין. וְהִנֵּה בְּהַכְּנֶסֶה בַּפְּנִים אֵין לָהֶם מְקוֹם לַעֲמוּד שֶׁם לְמַעְלָה וְהֵם יוֹרְדִים דְּרָךְ פְּנִימִיּוֹת תוֹךְ הַגְּרוֹן דְּזַעִיר אֲנַפִּין עַד לְמִטָּה בְּזַעִיר אֲנַפִּין בְּחֻזָּה שְׁלוֹ, וְשֵׁם יוֹצְאוֹת בְּאַחֲרֵי הַחֻזָּה וְנִכְנָסִין בְּרֹאשׁ רַחֵל הַעוֹמֶדֶת שֶׁם אַחֲרֵי בְּאַחֲרֵי עִם זַעִיר אֲנַפִּין, וְאַחֲרֵי כֵךְ נְבָאָר מַה נַעֲשִׂים הַהֲאֵרוֹת הָאֵלוֹ בְּרִדְתָּם בְּרֹאשׁ רַחֵל.

לשונות הזוהר

דמקמן על שאר עמין, וקרינו להו יצר הרע, רשותא אחרת, אל נכר, אלהים אחרים. אוף הכי, שאור, ומחמצת, וחמין, וכלא חר. אמר קודשא בריך הוא, כל הני שני, קיימתי ברשותא אחרת, עבדין לעם אחרת, מקאן ולהלאה דאתון בני חורין, אך ביום הראשון תשביתו שאור מפתיכם. כל מחמצת לא תאכלו. ולא יראה לך חמין.

אמר רבי יהודה, אי הכי כל ימי שתא נמי, אמאי שבעת יומין, דכתיב שבעת ימים שאור לא ימצא בפתיכם, שבעת ימים, ולא יתיר. אמר ליה, כל ומנא דאתחייב בר נש לאתחזא נרמיה בן חורין, הכי אצטריך, כל ומנא דלא אתחייב לא אצטריך.

למלא דעבד לחד בר נש רופינוס, כל אינון יומין דסליק להאי דרגא, חדי, ולביש לבושי יקר, לבתר לא אצטריך. לשתא אחרת נטיר אינון יומין דסליק ליקירו דא, ולביש אינון לבושו, וכן כל שתא ושתא כהאי גוונא ישראל, כתיב, שבעת ימים שאור לא ימצא, דאינון יומי חדוונתא, יומין דסליקו ליקרא דא, ונפקו משעבודא אחרת. ובגין כד, נטירין בכל שתא ושתא, יומין דסליקו להאי יקר, ונפקו מרשותא אחרת, ועאלו ברשותא קדישא, ועל דא כתיב, שבעת ימים מצות תאכלו.

תרגום הזוהר הקדוש

והינו שאמר רבי שמעון, מה זה שכתוב אך ביום הראשון תשביתו שאור מפתיכם, כי כל אכל מחמצת? אלא כך בארנו, שאור זה ומחמצת זו הן דרגה אחת, וכלם אחד. רשיות אחרות, אותם שליטים המקנים על שאר עמים, וקוראים להם יצר הרע, רשות אחרת, אל נכר, אלהים אחרים - אך כך שאור ומחמצת וחמין, והכל אחד. אמר הקדוש ברוך הוא, כל השנים הללו עומתם ברשות אחרת, עבדים לעם אחר. מקאן והלאה שאתם בני חורין, אך ביום הראשון תשביתו שאור מפתיכם. כל מחמצת לא תאכלו. ולא יראה לך חמין.

אמר רבי יהודה, אם כך אז גם כל ימי השנה, למה שבעת ימים, שכתוב שבעת ימים שאור לא ימצא בפתיכם, שבעת ימים ולא יתיר? אמר לו, כל זמן שהתחייב אדם להראות את עצמו בן חורין - כך צריך. כל זמן שלא התחייב - לא צריך.

למלך שעשה אדם אחד קצין. כל אותם ימים שעלה לדרגה זו שמת, ולביש בגדי כבוד. אחר כך לא צריך. לשנה אחרת שומר אותם ימים שעלה לכבוד זה, ולביש אותם בגדים, וכך כל שנה ושנה. כך ישראל, כתוב שבעת ימים שאור לא ימצא, שהם ימי שמחה, ימים שעלו לכבוד זה ויצאו משעבוד אחר, ולכן שומרים בכל שנה ושנה את הימים שעלו לכבוד הזה, ויצאו מרשות אחרת ונכנסו ברשות הקדושה. ועל זה כתוב שבעת ימים מצות תאכלו.

החיצונים נאחזים ברחל פחות ממה שהם נאחזים בלאה

ובתחלה צריך לתת טעם למה נזהרנו שלא יצאו אלו ההארות אל לאה מפחד אחיזת החיצונים, ואין אנו חוששים עתה בצאתם אל רחל. והטעם הוא לסבות רבות כי אין החיצונים נאחזים ברחל כמו בלאה.

הטעם הראשון

והטעם הראשון הוא, לפי שלאה אינה פרוצה בפני עצמו, כשאר הפרצופים שבאצילות, אבל היא בחינת אחורים דאימא שנפלו שם למטה בעת בטול מלכי אדם.

הטעם השני

והטעם השני הוא, לבחינת המקומות, כי לאה עומדת במקום האורות המכסים ועל ידי כן יש יכלת לחיצונים להתאחז בה, אבל רחל יושבת תחת החזה אשר שם האורות הם מגלים, ודומים לאור השמש היוצא מנרתקו שאין העין רעה של החיצונים יכולה להסתכל שם.

הטעם השלישי

והטעם לאופן עמידת הפרצופים

הטעם השלישי, ובו נבאר גם כן טעם למה רחל עם זעיר אנפין עומדים אחור באחור ולאה עם זעיר אנפין עומדים פנים דלאה נגד אחור דזעיר אנפין. אבל הענין הוא בכונה גמורה כי לאה להיותה עומדת במקום עליון למעלה מן רחל אין החיצונים נאחזים בה הרבה, ואדרבא אנו רוצים לתת להם קצת אחיזה דאם לא כן בלע המות לנצח, והקליפה צריך גבוהה הם בעולמות, כמו שאמר הכתוב 'והנה טוב מאד' (בראשית א' ל"א), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה [טוב] זה מלאך החיים, 'מאוד' זה מלאך המות. ולכן פני לאה עומדת כנגד אחורי זעיר אנפין, ואחורי לאה נשארים בגילוי, כדי לתת אחיזה אל החיצונים שיקחו חלקם, ואין אנו יראים שיתאחזו בהם מאד להיותה במקום עליון כנזכר.

רחל עקרת הבית, עקרו של בית

ואמנם רחל שהיא עקרת הבית עיקרו של בית, כי היא פרוצה ממש בפני עצמו, ככל שאר הפרצופים, והיא נוקבא אמיתית דזעיר אנפין, אין

רוֹצִים שִׁיתְאַחֲזוּ בָּהּ הַחִיצוֹנִים וּבִפְרָט כִּי הִיא עוֹמֶדֶת לְמִטָּה מְלֵאָה, וְאִם יִתְאַחֲזוּ בָּם [נוֹסַח אַחֵר: בָּהּ]. תִּהְיֶה אֲחִיזָתָם יוֹתֵר גְּדוֹלָה מְאֹד, וְתִתְגַּבֵּר הַרְשָׁעָה וְתִשְׁחִית הָעוֹלָם כּוֹלוּ חֵס וְשְׁלוֹם. וְלִסְיָבָה זֹאת עֲשֵׂה הַמְּאַצִּיל הָעֲלִיּוֹן שְׂעִמְדוֹ זְעִיר וְנוֹקְבָא אַחֹר בְּאַחֹר, אַחֹר בְּאַחֹר יִגְשׁוּ וְרוּחַ רָעָה לֹא תֵעָבֹר בֵּינֵיהֶם כִּי אֵין לָהֶם מְקוֹם לְהִדְבֵּק בְּכַחֲנִית הַפָּנִים אֲלֵא בְּאַחֹרִיִּים כְּנוֹדָע. וְהִנֵּה אַחֹרֵיָהּ דְּבוֹקִים בְּאַחֹרֵי זְעִיר אֲנַפִּין, וְאֵין לָהֶם מְקוֹם לְכַנֵּס וְלִהְתְּאַחֵז שֵׁם. וְכֵל זֶה הוּא בְּתַחֲלִילַת בְּנִינָה שְׁעֵדִין הַלְּבָנָה פְּגוּמָה, אֲבָל אַחֵר שֶׁתִּמְלֵא הַלְּבָנָה וְיִתְמַתְקוּ הַדִּינִין שְׂבָה וְתִנָּסֵר בְּסוּד הַנְּסִירָה, וְיוֹשֵׁם בְּשַׁר תַּחְתִּינָה שֶׁהֵם בְּחִינַת הַחֲסֵד וְהַרְחָמִים, אֲזַ חוֹזְרִים הִיא וְזְעִיר אֲנַפִּין פָּנִים בְּפָנִים וּמְזוֹדוּגִים, וְאֵין פֶּחַד מִן הַחִיצוֹנִים, כִּי אֵין לָהֶם יְכֹלֵת לְהִתְאַחֵז בְּאַחֹרִיִּים שְׁלוֹ וְשִׁלָּה אִף אִם הֵם בְּגִילּוּי, כִּיּוֹן שְׂכָבֵר נִתְקַנּוּ וְנִתְמַתְקוּ הַדִּינִין שְׂבָהֶם.

וּבִזְהָ יִתְבָּאֵר הַטַּעַם הַשְּׁלִישִׁי

וּבִזְהָ יִתְבָּאֵר הַטַּעַם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁזְכַּרְנוּ, וְהוּא כִּי כִיּוֹן שִׁלָּאָה אַחֹרֵיָהּ מְגֻלִּים תָּמִיד כִּי פָּנִיהָ פּוֹנִים בְּאַחֹרֵי זְעִיר אֲנַפִּין, לְכֵן אֲנוּ יֹרְאִים שְׂמֵא יִתְאַחֲזוּ בְּאַחֹרֵיָהּ הַקְּלִיפּוֹת בְּזֵי יְמֵי הַפֶּסַח וְתַחֲמִיץ דִּינֵיהָ בְּסוּד הַחֲמִץ, וְלְכֵן הִיא מִתְבַּטְּלַת בְּאֵלוֹ הַיָּמִים בְּלִבְד וְהַהָאֲרוֹת שִׁלָּה יוֹרְדוֹת בְּרֹאשׁ רַחֵל הָעוֹמֶדֶת אַחֹר בְּאַחֹר עִם זְעִיר אֲנַפִּין וְאֵין הַחִיצוֹנִים יְכוֹלִים לְהִתְאַחֵז בְּאַחֹרֵיָהּ, וּמְכַל שְׂכֵן בְּפָנֶיהָ, וְאִף עַל פִּי שְׂמֵקוֹם הַחִיצוֹנִים הוּא כְּנֶגֶד פָּנֶיהָ שֶׁל רַחֵל כְּנוֹדָע אֵינָם יְכוֹלִים לְהִתְאַחֵז שֵׁם:

מֵה נִהְיָה עִם אֵלוֹ הָאֲוֹרוֹת שֶׁל לָאָה הַנְּכַנְסוֹת בְּרֹאשׁ רַחֵל

וּנְבָאֵר מֵה שְׂעִידָנוּ לְמַעֲלָה, וְהוּא מֵה נַעֲשֶׂה בְּאֵלוֹ הַהָאֲרוֹת שֶׁל לָאָה הַנְּכַנְסוֹת בְּרֹאשׁ רַחֵל. דַּע כִּי אֵלוֹ הַהָאֲרוֹת שֶׁל הַמוֹחִין דְּלָאָה הַיּוֹרְדִין תּוֹךְ פְּנִימִיּוֹת גְּרוֹן דְּזְעִיר אֲנַפִּין נִחְלַק לְשְׁנֵי בְּחִינּוֹת, כִּי בְּתַחֲלֵה בְּרִדְתָּם בְּתַחֲלִילַת הַגְּרוֹן, וְשֵׁם הוּא מְקוֹם צֵר מְאֹד, מִתְבַּקֵּעַ הַמְּקוֹם הַהוּא וְנַעֲשֶׂה בְּחִינַת הַפֶּה דְּזְעִיר אֲנַפִּין, וְיוֹצֵא מִשֵּׁם בְּחִינַת הַכֵּל הַיּוֹצֵא מִהַפֶּה, וְנַעֲשֶׂה בְּחִינַת אוֹר מְקִיף לְרַחֵל גַּם כֵּן, עַל דֶּרֶךְ מֵה שֶׁתְּכַתִּי לְקַמֵּן בְּעִנְיֵן בְּרַכַּת סְפִירַת הָעוֹמֵר שְׂכָלָה בְּבְחִינַת אוֹר הַמְּקִיף וְעֵין שֵׁם. וְשֵׁאֵר הָאֲוֹרוֹת נְכַנְסִים שֵׁם וְיּוֹרְדִין בְּפָנִים עַד הַחֲזָה וּמִשֵּׁם יּוֹצֵאִים וְנִתְנִים לְרַחֵל וְנְכַנְסִין בְּרִישָׁא דִּילָהּ.

וזה סוד פסח: פ"ה כ"ח

וזה סוד פסח, פ"ה ס"ח, שהוא אור המקיף הזה היוצא בסוד שיחה מן הפה, וגם זה על דרך מה שנתבאר לקמן בענין ספירת העומר ועין שם.

המוחין דרחל נכפלין פי יש לה גם את המוחין של לאה, וזה סוד ארבע כוסות

ואמנם הבחינה השנית היורדת עד החזה, ומשם נתנים בראש רחל, הנה אז בלי ספק שנכפלין המוחין דרחל. וזהו סוד גם כן ארבע כוסות בליל ראשון של פסח, שהכוונה הוא לשתות אלו הארות של המוחין דלאה שירדו בפנים דרך הגרון עד מקום ראש רחל ושם יכנסו בראשה.

כנגד ארבעה בנים דברה תורה

ובזה תבין ענין מה שכתוב בהגדת ליל פסח, וזה לשונו: כנגד ארבעה בנים דברה תורה אחד חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול. והענין הוא כי ב"ן בגימטריא הוא שני היות פשוטות, ועתה יש לה ארבעה בנים, שהם ארבעה מוחין כפולים, ארבע שלה, וארבעה של לאה, הם שמונה היות שהם ארבעה בנים, כל מוח כלול משני היות, שהוא ב"ן אחד, ואלו ארבעה פעמים ב"ן הם בחינת הקדקדק של רחל, כי קדקד בגימטריא ארבע פעמים ב"ן.

סדר הארבעה בנים

האמנם בסדרן אני מספק איך שמעתי ממורי זכרונו לברכה, אם הוא באפן זה או זה ולכן אכתב שניהם.

האפן הראשון

האפן הראשון הוא, כי בהתחברות חכמה וחכמה נקרא בן חכם, והתחברות חסדים עם חסדים נקרא תם, והתחברות גבורה עם גבורה דינים בדינים נקרא בן רשע, והתחברות בינה עם בינה שהם גם כן דינים בדינים אלא שאינם דינים תקיפין נקרא בן שאינו יודע לשאול.

האפן השני

האפן השני, וזהו יותר נכון אצלי, כי הכל הוא בבחינת החמש גבורות, כי בהתחברות גבורת החסד דלאה עם גבורת החסד דרחל נקרא

בן חכם, שהם שני היות משני גבורות ששתייהן בחינת חסדים שבגבורות, והם בגימטריא ב"ן, אבל הוא חכם לסבת הנזכר. והתחברות גבורות הגבורות דלאה עם גבורות הגבורות דרחל נקרא בן רשע. והתחברות גבורה התפארת דרחל בגבורת התפארת דלאה נקרא בן תם. והתחברות שתי גבורות האחרונות דנצח והוד דרחל, אשר שניהם הם בחינה אחת כנודע, עם גבורת נצח הוד דלאה שגם הם בחינה אחת ושתי בחינות אלו נעשות בן שאינו יודע לשאל.

התוספת לרחל, שמקבלת חלקה, וחלק חברתה לאה, בבית אחת והנה שתי בחינות אלו הנוספות ברחל עתה, שהם סוד אור המקיף היוצא מפה דזעיר אנפין, וסוד שארית האור היורד דרך פנימיות עד ראש רחל, הנה זה הוא בחינת התוספת שיש עתה לרחל בליל פסח מה שאין לה בשום זמן מהזמנים אחרים כי עתה לוקחת חלקה וחלק לאה חברתה בבית אחת:

דרוש ה':

בענין גלות מצרים וענין פרעה

בגלות מצרים חזר זעיר אנפין להיות בבחינת קטנות

כבר נתבאר אצלינו כי בגלות מצרים חזר זעיר אנפין להיות בבחינת קטנות ונסתלקו ממנו המוחין דגדלות, ואז לא היו מתפשטים בו רק חמשה חסדים וחמש גבורות מבחינת הקטנות והם סוד חמש דמים טהורים וחמש דמים טמאים שבאשה, והם סוד מה שאמר הכתוב 'ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך כו' (יחזקאל ט"ז ו').

'מתבוססת': מת בוססת. בדמיוך: ב' דמיוך

והנה עשר היות הם חמשה חסדים וחמש גבורות מצד אבא, ועשר אהי"ה הם בסוד אחרים העולים דם, שהם עשר דמים הנזכר חמשה חסדים וחמש גבורות מצד אימא, ואז פרעה שהוא סוד העורף, ומצרים שהוא מצר הגרון, היו יונקים משם בהיות החסדים והגבורות ההם בגרון, וזה מה שנאמר 'מתבוססת בדמיך' מ"ת בוססת, רצה לומר כי הקליפה הנקראת מת, שהוא אבי אבות הטמאה, דרגא דמותא, היתה בוססת ונאחזת בדמיוך שבגרון, רצה לומר, ב' דמיוך, שהם דמים טהורים

וְדָמִים טְמֵאִים. וּבְצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם שֶׁהוּא מִמִּצְרַיִם הַגֵּרוֹן וְנִתְפָּשְׁטוּ לְמַטָּה בְּגוֹף אֲזוּ נִפְסְקוּ הַדָּמִים הָהֵם וְלֹא יוּכְלוּ פָרְעָה וּמִצְרַיִם לִינֵק מֵהֶם, וְאֲזוּ הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁהֵיוּ בַתְּחִילָה בְּגֵרוֹן יָרְדוּ וְנִתְפָּשְׁטוּ לְמַטָּה בְּגוֹפָא דְזַעִיר אֲנָפִין.

פֶּדֶר הַמּוֹחִין דְקַטְנוֹת בְּחֻמְהָ בִּינָה דַעַת

וְנִמְצָא כִּי עֲנִין לַיַּל פֶּסַח הוּא בְּסוּד הַמּוֹחִין דְקַטְנוֹת, וְהֵם שְׁלֹשָׁה פְעָמִים אֱלֹהִים, דְיִוֵּדִין בְּחֻמְהָ, וְדַהֲהִין בְּבִינָה, וְדַאֲלָפִין בְּדַעַת, אָבֵל הָאֵלֶּף בְּצִיּוּר יו"י הוּא בְּחֲסָדִים, וְהָאֵלֶּף בְּצִיּוּר יו"ד הוּא בְּגְבוּרוֹת. וְהֵנָּה הַמְצָה הוּא בְּסוּד שְׁתֵּי מוֹחִין הַנִּקְרָאִים חֻמְהָ וּבִינָה, וְאָף עַל פִּי שֶׁהֵם שֶׁל קַטְנוֹת, אֵין שׁוּם אַחֲזִיזָה אֶל הַקְּלִיפָה וְנִקְרָא מְצָה שְׁמוּרָה כִּי הוּא שְׁמוּרָה מִן הַמְזִיקִין, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ זְכוּרֵם לְבָרְכָה עַל פֶּסוּק 'לַיַּל שְׁמַרִים הוּא לָהּ' (שְׁמוֹת י"ב מ"ב). וְלִכֵּן מְצָה הִיא בְּגִימְטְרִיא ע"ב ס"ג, שֶׁהֵם סוּד חֻמְהָ וּבִינָה שְׁתֵּי הַמּוֹחִין.

ד"ו ד"ו וו"ו

וְאִמְנָם הֵיוּ שְׁלֹשָׁה מִצּוֹת, לְפִי שְׁאוֹת ה' יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה צִיּוּרִים: או ד"ו, או ד"י, או וו"ו, כְּנוֹדַע. וְשְׁלֹשָׁה צִיּוּרִים אֵלוֹ הֵם בָּהּ זוֹ שְׁבָשֶׁם אֱלֹהִים הַנִּזְכָּר לְעִיל.

ד"י

וְהֵנָּה כְּנֶגֶד צִיּוּר ד"י אָנוּ בּוֹצְעִין הַמְצָה הָעֲלִיוֹנָה לְהַמּוֹצִיא שִׁיעוֹר כְּזֵית שֶׁהוּא י' שְׁלֵמָה, וְכְזֵית מִן הַמְצָה הַפְּרוּסָה שֶׁהִיא סוּד ד', כְּמוֹ שִׁתְּבָאָר.

ד"ו

וְכֶנֶגֶד צִיּוּר ד"ו אָנוּ בּוֹצְעִין מְצָה הָאֲמֻצְעִית לְשָׁנִים, וְצִרְיָן שֶׁחֶלֶק הָאֶחָד יִהְיֶה יוֹתֵר גָּדוֹל כְּנֶגֶד הו', וְהַחֶלֶק הַשְּׁנִי יִהְיֶה יוֹתֵר קָטָן כְּנֶגֶד ד'.

וו"ו

וְכֶנֶגֶד צִיּוּר וו"ו אָנוּ עוֹשִׂים זְכוּר לְמַקְדָּשׁ כְּהִלָּל כו' בְּמְצָה שְׁלִישִׁית שֶׁהִיא רְמָזוֹ אֶל שְׁלֹשָׁה וו"ו הַנִּזְכָּר, וְכֵן הוּא מְצָה שְׁלִישִׁי. גַּם רְמָזוֹ שֶׁהִיא כּוֹרֵךְ שְׁלֹשָׁה דְבָרִיאָה בִּיחַד שֶׁהֵם בְּשַׁר הַפֶּסַח וּמְצָה וּמְרוֹר כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה וו"ו.

שָׁאֵר נִרְמָז בְּשֵׁם אֱלֹהִים

וְאִמָּנָם מוֹחַ הַדַּעַת הַחִיצוֹנִים מִתְאַחֲזִים בְּחֻסְדִּים וּגְבוּרוֹת אֲשֶׁר בּוֹ וְלִכְּן נֶאֱסְרוּ בְּחֻמָּץ וְהַשְּׂאֹר כִּי הַחֻמָּץ הוּא בְּחֻסְדִּים, וְהַשְּׂאֹר אֲשֶׁר חִמּוּצוֹ יוֹתֵר קָשָׁה הוּא בְּגְבוּרוֹת, כִּי שֵׁם מִתְאַחֲזִים יוֹתֵר. וְהֵנָּה שָׁאֵר הוּא חֹסֵר ו' וְהוּא אֱלֹהִים שֶׁל הַגְּבוּרוֹת דְּקִטְנוֹת בְּמִלּוּי יוּדִין הוּא ש' מִן שָׂאֵר, וְהֶאֱחָזְרִים פְּשׁוּטִים שְׁלוֹ הֵם ר' מִן שָׂאֵר, וּכְלָלוֹת הַשֵּׁם עֲצָמוֹ שֶׁהוּא אֱלֹהִים כְּפֶשׁוּטוֹ הוּא א' מִן שָׂאֵר. וְלִהְיוֹת כִּי בִימֵי הַפֶּסַח הוּא זְמַן הַיְנִיקָה שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין כְּנֻזְכָּר לְעֵיל אֵינוֹ נִגְדָּל עַד חֵג הַשְּׁבֻעוֹת, לִכְּן נִצְטוּיְנוּ שְׁלֵא יִרְאֶה בְּפֶסַח לֹא חֻמָּץ וְלֹא שְׂאֹר כְּדֵי שְׁלֵא יִינְקוּ הַחִיצוֹנִים מִן הַחֻסְדִּים וּגְבוּרוֹת שֶׁל הַקִּטְנוֹת דְּזְעִיר אֲנָפִין וְצָרִיךְ לְכַעַר אוֹתָם מִקֶּדֶם הַפֶּסַח כְּדֵי שְׁלֵא יִתְאַחֲזוּ בָּהֶם הַחִיצוֹנִים.

בִּיאוֹר אַרְבַּע כּוֹסוֹת בְּשֵׁם אֱלֹהִים

וְהֵנָּה עֲנִין הָאַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל לֵיל פֶּסַח הֵם כְּנֻגַד שְׁלֹשָׁה אֱלֹהִים בְּמִלּוּיָהֶם, כִּי כֵן כּוֹס הוּא בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִים.

כּוֹס הָרִאשׁוֹן

וְהֵנָּה כּוֹס הָרִאשׁוֹן הוּא כְּנֻגַד אֱלֹהִים דְּיוּדִין שְׁבִמּוֹחַ הַחֻכְמָה, וְלִפִּי שֶׁהַחֻכְמָה נִקְרָא קֹדֶשׁ כְּנוֹדַע, לִכְּן הַקְדוּשׁ שֶׁל לֵיל פֶּסַח נֶאֱמַר עַל הַכּוֹס הָרִאשׁוֹן.

כּוֹס שְׁנִי

וְהַכּוֹס הַשְּׁנִי הוּא כְּנֻגַד אֱלֹהִים דְּהֵיִן שְׁבִמּוֹחַ בִּינָה, וְלִכְּן בּוֹ נִזְכָּר הַהֲגָדָה שֶׁל סִיפּוֹר יְצִיאַת מִצְרַיִם. וְנוֹדַע כִּי בְּכַח נ' שְׁעָרֵי בִינָה יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְגַם כִּי הַסִּפּוֹר עֲצָמוֹ הוּא בְּבִינָה, כִּי הִיא סוּד הַגְּרוּן הַנִּקְרָא קוּל עֵילָאָה דְּמִינָה נִפְקוּ קוּל וְדַבּוּר.

כּוֹס שְׁלִישִׁי וַרְבִּיעִי

וְהַכּוֹס הַשְּׁלִישִׁי וְהַרְבִּיעִי הֵם כְּנֻגַד חֻסְדִּים וּגְבוּרוֹת, וּשְׁנֵיהֶם הֵם אֱלֹהִים בְּמִלּוּי אֲלָפִין, אֵלֶּא שְׁהֶאֱלָף שְׁבַח־חֻסְדִּים הִיא צוּרַת יו"י, וּשְׁבַגְבוּרוֹת הִיא צוּרַת יו"ד, וְלִפִּי שְׁשְׁנֵיהֶם כְּלוּלִים יַחַד בְּמוֹחַ הַדַּעַת לִכְּן בֵּין שְׁלִישִׁי לְרְבִיעִי לֹא יִשְׁתָּה.

מְרוּר

וְעֲנִין הַמְרוּר בְּגִימְטְרִיא מו"ת, וְהוּא בְּחִינַת הַדֵּינִים הַקָּשִׁים שְׁצָרִיךְ לְטַחֲנָן וּלְלַעֲסָן בְּשֵׁינִיִּים, כְּדֵי לְמַתַּק הַמְרִירוֹת שְׁבָהֶם, כְּנוֹדַע בְּסוּד

הַשְּׁחָקִים הַטּוֹחֲנִים מִן לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא. וְזֶה סוּד מֵה שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה 'בְּלַע מְרוֹר לֹא יֵצֵא', כִּי צָרִיךְ לְלַעֲסוֹ וּלְטַחֲנוּ כְּדֵי לְמַתַּק הַדִּינִים שָׁבוּ.

חֲרֻסַּת

וְעִנְיָן הַחֲרוּסַת הוּא זְכוֹר לְטִיט, וְהוּא בְּסוּד לְאֵה, כִּי אָנוּ צָרִיכִים לְמַתַּק הַדִּינִים שָׁבָה גַם כֵּן, וְהִנֵּה אוֹת י' שְׁבֹאֲמַצֵּעַ שְׁנֵי הַטִּיתִין עוֹלָה לְכֹאן וּלְכֹאן ט"י ז"ט, וְהוּא סוּד מִלּוּי הַהוּיָה דְאֶלְפִין שְׁעוֹלָה ז"ט, וְהוּא בְּגִימַטְרִיא חו"ה, וְשְׁנֵי פְעָמִים י"ט הֵם לְאֵה וְרַחֵל:

דְּרוּשׁ ו':

נִבְאָר בּוּ בְּאַרְךָ סֵדֵר לִיל פֶּסַח וְהַמְצוֹת וְאַרְבַּע כּוֹסוֹת וְהַכֶּרֶפֶס וְגַם הַחֲרוּסַת וְכָל עִנְיָנֵי לִיל פֶּסַח

בְּאוּר יְסוּדֵי

הִנֵּה נִתְבְּאָר לְעֵיל כִּי בְּלִיל פֶּסַח נִכְנָסִין בּוֹזְעִיר אֲנַפִּין מוֹחִין דְּקִטְנוֹת רֵאשׁוֹן וְגִדְלוֹת רֵאשׁוֹן וְקִטְנוֹת שְׁנֵי וְגִדְלוֹת שְׁנֵי. וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע כִּי יֵשׁ מוֹחִין מְצַד אָבָא וּמוֹחִין מְצַד אִימָא, וּבְכָל בְּחִינָה מֵהֶם יֵשׁ כָּל הַמְדְרִיגוֹת שֶׁל קִטְנוֹת וְגִדְלוֹת הַנּוֹזְכֵר. וְנוֹדַע כִּי הַמוֹחִין דְּאָבָא מִתְּלַבְּשִׁין תּוֹךְ הַמוֹחִין דְּאִימָא. וְהִנֵּה בְּחִינַת הַמוֹחִין דְּאָבָא נִרְמְזִים בְּסוּד הַמְצָה בְּסוּד הַלְחָם שֶׁהוּא בְּחֻמְכָּה, וּבְחִינַת מוֹחִין דְּאִימָא נִרְמְזִים בְּסוּד הָאַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל יַיִן, כִּי כָּל יַיִן הַמְשֻׁמַּח הוּא בְּאִימָא עֵילְאָה. וְטָרַם שֶׁנִּבְאָר סֵדֵר לִיל פֶּסַח נִבְאָר בְּקִצְרָה בְּחִינַת כָּל הַמוֹחִין הַנּוֹזְכֵרִים כְּדֵי שְׁיֻבְנוּ אַחַר כֶּף הַדְּבָרִים בְּקִצְרוֹ:

קִטְנוֹת רֵאשׁוֹן

דַּע, כִּי קִטְנוֹת הָרֵאשׁוֹן הַנִּכְנָס בְּתַחִילָה הוּא אֱלֹהִים דְּמִלּוּי יוֹדִין בְּנִצְחָה, וְאֱלֹהִים דְּהֵיִן בְּהוֹד, וְאֱלֹהִים דְּאֶלְפִין בְּיְסוּד, וְסִימְנָם יח"א.

גִּדְלוֹת רֵאשׁוֹן

אַחַר כֶּן נִכְנָס גִּדְלוֹת הָרֵאשׁוֹן וְהוּא הַיְי"ה דַּע"ב דְּיוֹדִין בְּנִצְחָה, וְהוּיָה דַס"ג בְּהוֹד, וְהוּיָה דַמ"ה דְּאֶלְפִין בְּיְסוּד. אָבֵל צָרִיךְ שְׁתַּדַּע עִנְיָן אַחַד בְּבְחִינַת הַיְסוּד שֶׁהוּא מוֹחַ הַדַּעַת כְּנוֹדַע, כִּי הִנֵּה אַרְבַּעָה מוֹחִין הֵם, חֻמְכָּה

בנצח, ובינה בהוד, וחסדים וגבורות ביסוד, ושני בחינות החסדים והגבורות הם מוח אחד הנקרא דעת, אלא שנחלק לשני עטרין אלו.

ההבדל בין החסדים והגבורות באלהים דקטנות ראשון

ונמצא כי ביסוד דקטנות ראשון אשר בארנו שהוא אלהים דאלפין שבו, הנה יש בו שני בחינות כי החסדים שם אלהים דאלפין שבו צריך לציר אות אלף של המילוי דאות הא דאלהים שתהיה בציור יוי כזה יו"י. אבל הגבורות שם האלהים שבהם צריך לציר אות האלף דמילוי הא שבו בציור יוד כזה א'. כמבואר אצלינו ענין שני הציורים אלו בהרבה מקומות וכנזכר בספר הזהר ובתקונים. והטעם הוא, כי יו"ד התחתונה של צורת אלף בהיותה צורת היוד היא זכר כנגד החסד, ובהיותה צורת דלת היא נקבה כנגד הגבורה כנודע, כי הד' רומזת למלכות.

ההבדל בין החסדים והגבורות בגדלות

ואמנם ביסוד דגדלות הוא שנוי אחר כי החסדים הם הנו"ה דמ"ה דאלפין, והגבורות הם הנו"ה דב"ן דההין.

קטנות שני

ואחר כך נכנס קטנות שני, והוא שם אכדט"ם בנצח הוד יסוד.

השינוי בין שמות אכדט"ם בקטנות שני בנצח הוד יסוד

נצח - שם אכדט"ם באותיותיו

אבל השינוי שבהם הוא כי שם אכדט"ם שבנצח, תכונן בו בבחינת חמשה אותיותם עצמם בלבד שהם חילוף חמשה אותיות אלהים כנזכר לעיל.

הוד - א"ם ג"ל

ושם אכדט"ם שבהוד, תכונן בו בבחינת היותו נחלק לשני חלקים, והם: א"ם ג"ל. רצה לומר, כי שני אותיותיו הראשונים והאחרונים שהם אותיות א"ם אינם מתחלפות, כי כך הם עצמם בשם אלהים, ולמטה בענין ל"ג לעמר נתבאר טעם נכון כי זה מורה כי אותיות כד"ט נתחלפו לרחמים יותר מאותיות א"ם ועין שם. ושלש אותיות אמצעיות שהם כד"ט העולים בגימטריא ג"ל הם מתחלפות באותיות לה"י דאלהים.

יסוד - מספר שם אכדט"ם

ושם אכדט"ם שביסוד, תכונן בו בבחינת מספר וחשבון אותיותו שעולה מספרו ע"ד, כמבואר אצלינו בדרוש רפ"ח ניצוצין ענין המדריגות של אורות עליונים ומה הפרש יש בין האותיות בצורתם ובין האותיות במספרם ובחשבונם ועין שם.

ההבדל בין החסדים והגבורות במספר שם אכדט"ם ביסוד דקטנות שני

ונראה לעניות דעתי ששמעתי ממורי זכרונו לברכה, כי גם בשם זה שביסוד יש בו שנוי בין החסדים ובין הגבורות כדמיון הקטנות הראשון והגדלות הראשון.

חסדים - עם הכולל בגימטריא ע"ה, במספר שלשה יחודי הנו"ה אלהי"ם

וזה ענינו כי בשם אכדט"ם של החסד, תכונן כי עם הכולל שלו הוא בגימטריא ע"ה, והוא רומז אל שלשה פעמים יב"ק, שהם שלשה יחודים וחסברים של הויה אלהים העולים יב"ק, ושלש ההויות ההם ושלש אלהים ההם כולם יהיו במילוי אלפין. וכאשר תמנה במספר האותיות בהיותם במילוייהם, הם ס"ט אותיות, ועם כללות הששה שמות הרי ע"ה כמנין אכדט"ם עם הכולל.

גבורות - ע"ד בלי הכולל

ובשם אכדט"ם של הגבורות, תכונן בחשבון הפשוט בלבד שהוא בגימטריא ע"ד. ולהיותם גבורות גרועות מן החסדים, אין אנו מוסיפין בהם הפללות להיותו בגימטריא ע"ה, על דרך מה שבארנו בחסדים, כן נראה לי ששמעתי.

גדלות שני

אחר כך נכנס הגדלות השני, והוא ממש כדרך גדלות הראשון.

בלי פסח המוחין נכנסים בדרך קוים

והנה אם אלו המוחין היו נכנסין בסדר המדריגות כשאר הזמנים, ודאי שהיו נכנסין לסדר הנזכר והיינו מכוונים בהם כל מדריגה ומדריגה

בפני עצמה. אמנם עתה אינם נכנסים אלא ביחד. פרוש הענין: כי קו הימין שהוא מוח החכמה דאימא נכנס יחד בכל בחינות קטנות וגדלות ראשון, וקטנות וגדלות שני. וקו השמאל נכנס יחד אחר כך בכל בחינותיו. וקו האמצעי נכנס אחר כך ביחד בכל בחינותיו.

כוס ראשון

זוה באורם של דברים. בכוס ראשון תכונן אל קו ימין שהוא מוח החכמה שבזעיר אנפין מצד אימא בלבד כנזכר לעיל, וקו זה הוא נכנס ראשון לכלם. ולכן כוס זה אומרים עליו קדוש כי כל קדש הוא בחכמה כנודע.

מן הראוי היה שיכנס בפיו סדר המדרגות, בתחילה קטנות ראשון ומן הראוי היה שיכנס תחילה הקטנות ראשון דמוח זה דחכמה, ואחריו גדלות ראשון, ואחריו קטנות שני, ואחריו גדלות שני, כי בתחילה נכנסים נצח הוד יסוד האחרונים דאימא, ואחריו נכנסים חסד גבורה תפארת דאימא, שהם קטנות שני וגדלות שני.

אבל לפי שהקטנות ראשון הוא דין גמור וכו', וכונותינו בליל פסח להשבית את החמץ וכו', לכן נכנס הקטנות ראשון רק אחר הגדלות שני

אבל לפי שהקטנות ראשון הוא דין גמור וכו' נאחזים החיצונים תכלית האחיזה. והנה כוונותינו עתה בליל פסח להשבית החמץ שהוא אחיזת החיצונים בקטנות דאלהים הנקרא חמץ ושאר, כמו שנתבאר ענינם בדרוש החמץ והשאור, כי לולי היות הרחמים מתגברים בלילה הזו בתכלית לא היו נגאלים כלל כנזכר לעיל. ולכן אינן נכנסים הקטנות הראשון בתחילה.

הסדר למעשה של הקטנות והגדלות

אמנם בתחילה נכנסים גדלות הראשון, ואחר כך קטנות השני, ואחריו גדלות השני, ואז כבר נתבטלה אחיזת החיצונים מחמת גדלות הראשון והשני שהם רחמים גמורים, ואפילו הקטנות השני איננו בבחינת דין כמו הקטנות הראשון כמבואר לעיל ששם אכדט"ם הוא רחמים ונקרא אלהים חיים, יען כי אין החיצונים נאחזים שם הנקראים דרגא דמותא ואלהים אחרים, ואז נכנס הקטנות הראשון באחרונה כי אז אין חשש כי

לא יוכלו החיצונים לחזור עתה להאחז בהם מחמת האור הגדול של גדלות ראשון ושני שנכנסו כבר.

סדר הבונה

ונמצא כי בכוס ראשון נכנס גדלות ראשון וקטנות שני וגדלות שני דמוח חכמה מצד אימא, האמנם גדלות הראשון דרכו ליכנס תמיד מאליו כשאר לילי יום טוב ושבת ואין צורך לכונן בו על הכוס, ולכן מה שצריך לכונן בכוננת כוס ראשון הוא קטנות שני וגדלות שני, ותכונן כי מכל שכן שכבר נכנס בתחילה גדלות הראשון:

סדר כוונת כוס ראשון וענין הכוס והיד האוחזת בו

זוה סדר כוונת כוס ראשון. תכונן בתחילה אל קטנות השני, והוא ענין הכוס בעצמו, והיד האוחזת בו שהוא בחינת מעשה, ותכונן כי חמש אצבעות יד ימינה אשר עליהם יושב הכוס הזה הם בחינת הקטנות השני, שהוא הפלים והלבושים של חסד גבורה תפארת דאימא הנכנסין עתה בזעיר אנפין, ותכונן כי מכל שכן שכבר נכנס גדלות ראשון כנזכר. ותכונן כי הכוס עצמו הוא בגימטריא אלהים שהוא הקטנות השני, אמנם הוא בבחינת תמורתו שהוא שם אכדט"ם כנזכר לעיל והחמש אצבעות יד ימינה הם סוד חמש אותיות אכדט"ם.

בענין היד האוחזת את הכוס

ונראה לעניות דעתי ששמעתי ממורי זכרוננו לברכה, כי חמש אצבעות הם קטנות הראשון, והכוס הוא קטנות השני. אבל אין לסמוך על זה, אלא על מה שכתבתי, כי מצאתי כתוב בקנטרס מן העת ששמעתי מפי מורי זכרוננו לברכה.

אף במוחין דקטנות יש עצמות וכלים

קטנות שני

ואמנם פשוט הוא כי אף במוחין דקטנות יש בהם עצמות וכלים, שהם האורות שבתוכם הנקראים מוחין ממש, והפלים שהם הלבושים שלהם. והנה הפלי הוא הכוס כנזכר והמוחין הם היין שבתוך הכוס, והוא גם כן שם אכדט"ם כי הנה היין בגימטריא ע', ואם תחברוהו עם חמשה אצבעות האוחזים בו הרי ע"ה, כמנין אכדט"ם עם הפולל.

הַדְּבוּר וְהַכּוֹנֵה שֶׁל בְּרַכַּת הַקְּדוּשָׁה וּבְרַכַּת הַיַּיִן

גְּדֻלּוֹת שְׁנֵי

וּגְדֻלּוֹת הַשְּׁנֵי נִכְנָס עַל יְדֵי הַדְּבוּר וְעַל יְדֵי הַכּוֹנֵה שֶׁל בְּרַכַּת הַקְּדוּשָׁה וּבְרַכַּת הַיַּיִן, וְלִכְן תִּכְוֶן בְּהַוִּיּוֹת שְׁבִבְרָכוֹת אֵלּוּ שֶׁהֵם הַוִּיָּה דַע"ב דְּמִלּוּי יוֹדִין, כִּי מִלּוּי יוֹדִין הוּא בְּמוֹחַ הַחֲכָמָה כְּנוֹדַע, וְהַרִי בְּאַרְנוֹ מִילַת קִדְשׁ.

כּוֹנֵת וּרְחִין

אַחַר כֵּן וּרְחִין וְהוּא עֲנִין הַרְחִיצָה הָרֵאשׁוֹנָה. וְהִנֵּה הַכּוֹנֵת שֶׁל הַרְחִיצָה הִיא בְּשֵׁם שֶׁל י"ה בְּמִלּוּאוֹ כִּי שֵׁם י"ה הוּא סוּד הַמוֹחִין כְּנוֹדַע. וְתִכְוֶן בִּי"ה בְּמִלּוּי ע"ב דְּיוֹדִין כּוֹה יו"ד ה"י וְזֶהוּ כּוֹנֵת הַרְחִיצָה זוֹ שֶׁל אַחַר הַקְּדוּשָׁה¹:

כּוֹנֵת כְּרַפֶּס - כְּטָנוֹת רֵאשׁוֹן

אַחַר כֵּן עֲנִין הַכְּרַפֶּס. וְהַעֲנִין הוּא כִּי אַחַר שְׁנִכְנָסוּ הַגְּדֻלּוֹת הָרֵאשׁוֹן וְהַקְּטָנוֹת הַשְּׁנֵי וְהַגְּדֻלּוֹת הַשְּׁנֵי דְמוּחַ חֲכָמָה דְּמַצֵּד אִימָא בְּכוּס יַיִן הַקְּדוּשׁ כְּנוֹדַע, הִנֵּה כְּכֹר הַחִיצוֹנִים נִסְתַּלְקוּ אַחֲזִיזָתָם וּכְכֹר יָכוֹל לְכַנֵּס הַקְּטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא דִין קָשָׁה. וְהִנֵּה מִילַת כְּרַפֶּס הוּא בְּגִימְטְרִיא ש"ס וְהוּא שֵׁם אֱלֹהִים בְּמִלּוּי יוֹדִין שֶׁהוּא ש', וּכְשֶׁתְּמַלְּאָנָה בְּמִלּוּאָה שִׁין, יִהְיֶה בְּגִימְטְרִיא כְּרַפֶּס. וְהוּא הַקְּטָנוֹת רֵאשׁוֹן דְמוּחַ חֲכָמָה שְׁבִנְצַח דְּאִימָא כְּנוֹדַע לְעֵיל. וְתִכְוֶן שְׁגָם כֹּל שְׂאֵר הַקְּטָנוֹת רֵאשׁוֹן דְמוּחַ בִּינָה וְדַעַת דְּמַצֵּד אִימָא גַם הֵם נִכְנָסִין יַחַד עִם קְטָנוֹת דְמוּחַ הַחֲכָמָה. וְנִמְצָא כִּי אֵין שְׁנוּי רַק בְּמוֹחַ הַחֲכָמָה שְׁנִכְנָסוּ קְטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן אַחַר גְּדוּלְתוֹ הַשְּׁנֵי, אֲבָל בְּמוֹחַ הַבִּינָה וְדַעַת נִכְנָסוּ קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן שְׁלֵהֶם טָרַם יִכְנָסוּ הַגְּדֻלּוֹת הָרֵאשׁוֹן שְׁלֵהֶם וְהֵם נִכְנָסִים כְּסִדְרָן מִמֶּשׁ וְאֵין הַשְּׁנוּי אֵלּא בְּמוֹחַ הַחֲכָמָה כְּנוֹדַע.

הַגְּהוֹת הַמְּקוּבֵל הַאֲלֵקִי רַבִּי שְׁמוּאֵל וַיִּטָּל זִיע"א

[1] אָמַר שְׁמוּאֵל: מְצָאתִי כְּתוּב לְזוּלְתִי, שֶׁהַכּוֹנֵה הוּא כֵּן, שֶׁתְּכָה הַיּוֹ"ד פְּעָמִים ה"י, הֵם ש'. וְכֹן מִילַת רְחִין ב'ב' אוֹתִיּוֹת י"ה פְּשוּטוֹת הֵם ש'. וְזֶהוּ כּוֹנֵת רְחִיצָה, רְחִין י"ה. רְצָה לוֹמַר, כִּי מִשֵּׁם י"ה בְּהַכָּאוֹ כְּאִמּוֹר, יוֹצֵא מִילַת רְחִין.

[2] אָמַר שְׁמוּאֵל: עֲנִין יַחַד יִתְבָּאֵר לְמַטָּה, בְּעֲנִין הַמְצָה.

הַקְטָנוֹת רֵאשׁוֹן עֲצָמוֹ תְּמִיחָה אִיךְ נִכְנָס עֲכָשׁוֹ

זֶה סוּד מַה שְּׁאָמְרוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ בְּעֵינֵי הַכֶּרֶפֶס שְׁמֵבִיאִים אוֹתוֹ כְּדֵי שִׁישְׂאָלוֹ הַתִּינוּקוֹת, וַיֹּאמְרוּ, עֲדִינִי לֹא אֶכְלְנוּ לֶחֶם וְאִנּוּ אוֹכְלִים עִתָּה יִרְקוֹת בְּתַחִילַת הַסְּעוּדָה. וְסוּד הָעֵינֵי הוּא כִּי הַתִּינוּקוֹת רָמְזוּ לְזִמְן הַקְטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן, וְלִכֵּן הֵם עֲצָמָם תְּמִיחִים אִיךְ נִכְנָס הַקְטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא אֹכִילַת הַכֶּרֶפֶס שְׁלֹא כְּסִדְרוֹן, אַחַר שֶׁכָּבַר נִכְנָס גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן וְקְטָנוֹת שְׁנֵי וְגְדֻלוֹת שְׁנֵי בְּכוֹס שֶׁל הַקְּדוּשָׁה.

הַתְּרוּץ לְמַה נִּכְנָסוּ הַקְטָנוֹת רֵאשׁוֹן בְּאַחֲרוֹנָה, הוּא מִפְּנֵי שְׁעֵבֵדִים הֵיינו לְפָרְעָה, וְלִכֵּן כְּדֵי שְׁלֹא יִשְׁלְטוּ הַחִיצוֹנִים הוֹצֵרָה לְהַקְדִּים כְּנִיסַת הַגְּדֻלוֹת אֶל הַקְטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן

וְגַם עַל דֶּרֶךְ זֶה יִתְבָּאֵר שְׂאֵלַת מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה כּו' שֶׁבְּכָל הַלֵּילוֹת אֵין אִנּוּ מִטְּבִילִין כּו', וְתְרוּץ שְׂאֵלָה זוֹהִיא בְּאִמְרָנוֹ 'עֵבֵדִים הֵיינו לְפָרְעָה כּו', וְלִכֵּן כְּדֵי שְׁלֹא יִשְׁלְטוּ הַחִיצוֹנִים הוֹצֵרָה לְהַקְדִּים כְּנִיסַת הַגְּדֻלוֹת אֶל הַקְטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן עַל דֶּרֶךְ הַנִּזְכָּר לְעֵיל.

צָרִיף לְאֹכֹל דִּיקָא בְּרַפֵּס

וּבְזֶה תְּבִין כִּי לְקִיחַת הַכֶּרֶפֶס בְּלֵיל פֶּסַח אֵינָה בְּהַזְדַּמֵּן כְּמוֹ שֶׁכְּתִבוּ הַפּוֹסְקִים שְׁלוֹקַח יִרְק אַחַר בְּמִקוּמוֹ אִם יִרְצֶה, וְאֵין הָעֵינֵי כִּף כִּי דְבָרֵי חֻכְמִים וּמְנַהֲגִים תּוֹרָה הִיא, וְצָרִיף לְדִיק וּלְהַזְהֵר לְאֹכֹל דִּיקָא הַכֶּרֶפֶס וְלֹא יִרְק אַחַר:

כּוֹס הַשְּׁנֵי

כּוֹס הַשְּׁנֵי, הוּא בְּחִינַת מוֹחַ בִּינָה דְּמַצֵּד אֵימָא וּבְכָל פְּרָטֵי כְּנוּתֵיו הֵם שְׁוִים אֶל כְּנוּת כּוֹס הָרֵאשׁוֹן, רַק שֶׁהַכּוֹס הָרֵאשׁוֹן הוּא מוֹחַ חֻכְמָה דְּאֵימָא, וְזֶה הַכּוֹס הַשְּׁנֵי הוּא מוֹחַ בִּינָה דְּאֵימָא, וְזֶה הַהֶפְרָשׁ שִׁישׁ בִּינֵיהֶם. הִנֵּה תַחִילָה תִּכְוֵן כִּי הַקְטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן דְּמוּחַ בִּינָה דְּאֵימָא כְּבָר נִכְנָס בְּעֵינֵי כֶּרֶפֶס כְּנִזְכָּר לְעֵיל, וְעַם כָּל זֶה תִּכְוֵן עִתָּה בּוֹ שֶׁהוּא אֱלֹהִים דְּמִלּוּי הַהֵין. וְאַחַר כִּף תִּכְוֵן דְּגְדֻלוֹת רֵאשׁוֹן הוּא הוֹיָה בְּמִלּוּי ס"ג, וְאַחַר כִּף תִּכְוֵן אֶל קְטָנוֹת הַשְּׁנֵי שֶׁהוּא בְּחִינַת הַכְּלִי וְהַלְבוּשׁ שֶׁל הַמוֹחַ דְּבִינָה, הִנֵּה הוּא שֵׁם אַכְדוּט"ס, אֶלָּא שֶׁהוּא בְּבִחִינַת הַתְּחַלְקוֹתוֹ לְשְׁנֵי חֻלְקִים א"ס ג"ל כְּנִזְכָּר

לעיל, ובכל שאר הפרטים תכונן על דרך מה שבארנו בכוס הראשון, ואחר
כך תכונן אל גדלות השני, וגם הוא הויה במילוי ס"גו"א:

מגיד וספור יציאת מצרים

ענין מגיד וספור יציאת מצרים. כבר נתבאר למעלה בענין שם פסח שהוא
פ"ה ס"ח, גם בעזרת השם לקמן בכלל הדרוש יתבאר כמה טעמים
וכמה כוונות אחרות וגם יתבארו מקצת מפסוקי ההגדה:

רחצה

רחצה, והיא רחיצה השנית, גם היא בסוד י"ה על דרך הנזכר ברחיצה
הראשונה, אלא ששם י"ה הזה תכונן אל י"ה של הויה דס"גו"א:

מוציא מצה

מוציא מצה. ענין המצה, הנה נתבאר לעיל כי המוחין דמצד אימא נכנסין
על ידי ארבע כוסות היין לפי שהיין המשמח הוא באימא, וגם
ענין הכוס הוא בגימטריא אלהים, וזה להורות על אימא דמינה מתערין
הדינין, אבל המוחין דאבא נרמזים באכילת מצה הנקרא לחם כי לחם הוא
בגימטריא שלש הויות. ונדע כי שם ההויה הוא באבא ושם אלהים הוא
באימא. ודע כי שני המוחין דמצד אבא מבחינת גדלות הראשון כבר נכנסו
מאליהן בענין שתי הכוסות הראשונות. ואמנם הקטנות הראשון דאבא לא
נכנס לסבה הנזכר לעיל, כי אינו יכול לכנס בראשונה, לפי שהוא דינין

הגהות המקובל האלקי רבי שמואל ויטאל זיע"א

[ח] אמר שמואל: וגם היא על דרך הנזכר לעיל.

[ט] אמר שמואל: עוד מצאתי בספרים לזולתי, ואף על פי שנתראה לעניות דעתי שאינם
מדברי מורי זכרוננו לברכה, עם כל זה לא נמנעתי מלכותבם, אף על פי שלא ישרו בעיני.
וזה לשונו: כי בשם הויה במילוי ההיון, רמזו ענין מו"ת פנזכר, בגימטריא בזה האופן. י' פעמים
י' במלואו, שהוא עשרה פעמים יוד, הרי ר'. ה' פעמים ה"ה, הרי נ'. א' פעם א' הרי קמה,
ה' פעמים ה"ה הרי נ', הרי תמ"ד. ובפנים של הויה ובאחור שהם ב', הרי מנת. וקשה לי
במלת האלף למה נשתנית מהשלשה אותיות של יה"ה להיותה מלאה א', מה שאין פן
ביה"ה כי אנו מונין אותם לבדם בלי מילוי, וצריך עיון.

גמורים, עד שיכנס גדלות השני, כי כן קטנות הראשון דאמא, לא נכנס עד שנכנס גדלות שני דאימא. ונמצא כי עתה באכילת מצה צריך לכוון בקטנות הראשון דמצד אבא ובגדלות השני דמצד אבא. ואמנם קטנות השני דמצד אבא גם הוא נכנס עתה אבל לא קבלתי ממורי זכרונו לברכה זולתי פנות קטנות ראשון וגדלות שני.

גדלות שני דאבא

וזה באורו: תכוון כי מצה היא בגימטריא הוי"ה דע"ב דיודין והויה דס"ג, והם שני מוחין חכמה ובינה דמצד אבא דגדלות שני הנכנס קדם הקטנות הראשון לטעם הנזכר לעיל. ואלו הן שתי המצות העליונה והאמצעית, והמצה התחתונה היא מוח הדעת דמצד אבא דגדלות שני והרי נרמז גדלות השני.

קטנות ראשון דאבא

אחר כך תכוון בקטנות הראשון, וזה ענינו: כי המצה העליונה היא אלהים דיודין חכמה דקטנות ראשון דאבא, והאמצעית אלהים דההין בינה, והמצה התחתונה אלהים דאלפין דעת, אבל בענין הגדלות כבר רמזנו הכונה שלהם בענין חשבון אותיות מצה שהוא ע"ב וס"ג כנזכר.

כאשר יש כמה שמות שונים ואין ביניהם שנוי רק באות אחת מהם

ובענין הקטנות, אנו צריכים לכוון איך נרמזים שלשת אלהים אלו בשלשת המצות האלו. ואמנם ענין פונותם היא מחלקת כפי בחינת ציור אותיותיהם, רצה לומר, כי הנה כאשר יש כמה שמות וכולם שונים ואין ביניהם חלוק ושנוי רק באות אחת מהם, אין צריך לכוון רק באותה האות לבדה אשר נפל בה השינוי.

השינוי באות ה' בשם אלהים

והנה שלשה אלהים הנזכר כולם שונים, ואין ביניהם שנוי אלא באות ה' בלבד, כי אות ה' זה של אלהים, בהיותה בחכמה היא במילוי יוד כזה: ה"י. ובהיותם בבינה, מלויה ה"ה כזה. ובהיותה בדעת מלויה באלף כזה ה"א. ועל דרך זה גם כן אנו מכוונים עתה בשנוי שלש שמות אלו של שם אלהים בשלשה מיני ציורים שיש באות ה"א, ולפי שאלו האלהים

הם בְּחִינַת קִטְנוֹת ראשון וגם שֶׁהם מְבַחֲשֵׁת מוֹחִין דְּאָבָא, לְכֵן אֵין אָנוּ מְכוֹנְנִים בָּהֶם הַשִּׁנּוּי הַמִּלּוּיִן שֶׁבָּהֶם רַק בְּשִׁנּוּי צִיּוּרֵי אוֹת הַה"א הַפְּשׁוּטָה עֲצֻמָּה שְׁבִשְׁם אֱלֹהִים, וּבְבַחֲשֵׁת צִיּוּרָה יִכַר הַהִפְרָשׁ שֶׁיֵּשׁ בֵּין אֱלֹהִים דְּחֻכְמָה לְאֱלֹהִים דְּבִינָה אוֹ דְדַעַת, כִּי הִנֵּה יֵשׁ זְמַן שְׂאֵלוֹ הָאֱלֹהִים אִינֶם מִמְּלָאִים אֶלָּא פְּשׁוּטִים וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַפְּיֵר אִיזְהוּ בְּחֻכְמָה וְאִיזְהוּ בְּבִינָה וְאִיזְהוּ בְּדַעַת אֶלָּא עַל יְדֵי שִׁנּוּי צִיּוּרִים הָאֵלוֹ, כְּמוֹ שֶׁנִּזְכָּר וְזֶה עֲנִינָה.

בְּאוּר ד"י ד"ו וו"ו

ד"י

הִנֵּה אוֹת ה' דְּאֱלֹהִים דְּחֻכְמָה צִיּוּרָה וְצוּרְתָהּ הִיא ד"י, וְשֵׁל הַבִּינָה דו, וְשֵׁל הַדַּעַת שְׁלֵשָׁה ווין. וְהַבְּאוּר הוּא כִּי הִנֵּה צוּרַת אוֹת ה', הִיא ד' עַל ו', אֲבָל זוֹ הוּ' הִיא קִטְנָה וְאֵין בָּהּ רֵאשׁ. וְלְכֵן לְפַעְמִים נִצְיִירָה בְּצוּרַת יוֹד, וְהוּא בְּהִיּוֹתָהּ בְּצַד הַחֻכְמָה, כִּי הִנֵּה זוֹ הוּ' שֶׁבְּתוֹךְ הַה' הִיא בְּחִינַת זְעִיר אֲנָפִין, וּבְהִיּוֹתוֹ תוֹךְ הַחֻכְמָה הִיא צוּרַת יוֹד, שֶׁהוּא טַפַּת מוֹחַ הַחֻכְמָה.

ד"ו

וּבְהִיּוֹתוֹ בְּבִינָה, אֲזוֹ נַעֲשֶׂה ו', כִּי הוּא מוֹרָה עַל זְמַן הַעֵיבוֹר, שֶׁהוּא בְּתוֹכָהּ, שֶׁהוּא ו' בְּסוּד שְׁשֶׁה קְצוֹת.

וו"ו

וּבְהִיּוֹתוֹ בְּדַעַת, אֲזוֹ הוּא הוֹרָאת הַתְּפִשְׁטוֹת אִימָא בְּתוֹךְ הַזְעִיר אֲנָפִין, הַנִּקְרָא דַּעַת, בְּסוּד מוֹחִין שְׁבוּ, וּמַתְּפִשְׁטַת בְּשֵׁלֶשָׁה קוּיִם שְׁבוּ, לְכֵן צוּרַת ה' זוֹ, הִיא שְׁלֵשָׁה ווין, כְּזֶה ה', שֶׁהוּא הוֹרָאת שְׁלֵשָׁה קוּיִם כְּנֻזְכָּר. וְהִנֵּה הַדַּעַת הוּא קוֹ אֲמָצְעֵי שְׁצוּרְתוֹ צוּרַת ו':

ד"י ד"ו וו"ו בְּשֵׁלֶשֶׁת הַמְּצוֹת

וּבְאוּר יַחֲזִיק

וְעַתָּה נִבְאָר שְׁלֵשָׁה מִינֵי צִיּוּרִים אֵלוֹ אֵיךְ מְצִיטִיירִים בְּשֵׁלֶשֶׁת הַמְּצוֹת. הִנֵּה נִתְבָּאָר בְּעִנְיַן גְּדֻלוֹת הַשִּׁנּוּי כִּי מְצָה הָרֵאשׁוֹנָה הִיא הַוְיָה דְע"ב, מוֹחַ חֻכְמָה. וְהַשִּׁנּוּי הִיא הַוְיָה דְס"ג, וְהוּא מוֹחַ בִּינָה. וְלְסִיבָה זוֹ הַמְּצָה הָרֵאשׁוֹנָה אֵינָה נִחְלָקַת וְנִפְרָסַת לְשִׁנּוּי פְּרוּסוֹת כִּי הִיא כְּנֻגַד הַחֻכְמָה הַנִּקְרָא אוֹת י', וְהִיא אוֹת אַחַת שְׁלֵמָה. אֲבָל הַמְּצָה הַשִּׁנּוּיָה נִחְלָקַת וְנִפְרָסַת לְשִׁתֵּי

פְּרוּסוֹת כְּנוּדָע, חֲצִיָּה לְאֹכִילַת מִצֵּה, וְחֲצִיָּה לְאִפְיֻקוּמָן, לְפִי שֶׁהֵבִינָה נִקְרָאת אוֹת ה', וְהִיא נִחְלָקֶת לְצִיּוּר שְׁתֵּי אוֹתוֹת ד' עַל ו', וְלִכֵּן נִפְרָסֶת לְשְׁתֵּי פְּרוּסוֹת, שֶׁהֵם סוּד זְעִיר וְנוֹקְבָא בְּהִיּוֹתָם תוֹךְ הֵבִינָה. כִּי הֵבִינָה נִקְרָאת ה' בְּכָל־לוֹתֶיהָ, וְנוֹקְבָא נִרְמְזֶת בְּצִיּוּר אוֹת ד' שֶׁל ה', וְזְעִיר אֲנִפִּין נִרְמָז בְּאוֹת ו' שֶׁל ה', וּבְהִיּוֹתָם בְּתוֹכָהּ בְּסוּד הָעֵיבוּר שְׁנֵיהֶם מִתְחַבְּרִים וְנַעֲשִׂים אוֹת ה' אַחַת. וְלִכֵּן נִחְלָקֶת לְשָׁנִים, וְחֲצִיָּה הָרֵאשׁוֹן שְׁצוּרְתָהּ ו', מִנִּיחִין לְאִפְיֻקוּמָן, וְחֲצִיָּה הַשְּׁנִי שְׁצוּרְתָהּ ד', שֶׁהִיא כְּנֶגֶד נוֹקְבָא אָנוּ מִחַבְּרִים אוֹתָהּ עִם הַחֲכָמָה שֶׁהִיא מִצֵּה הָרֵאשׁוֹנָה הַשְּׁלֵמָה וּמְבָרְכִים עֲלֵיהֶם הַמוֹצֵיא וְאֹכִילַת מִצֵּה. הַמוֹצֵיא כְּנֶגֶד הַשְּׁלֵמָה וְאֹכִילַת מִצֵּה כְּנֶגֶד הַפְּרוּסָה.

הָא לַחְמָא עֲנִיא

וְעַל זוֹ הַפְּרוּסָה הַשְּׁנִיָּה שֶׁהִיא כְּנֶגֶד אוֹת ד' שֶׁל ה', אָנוּ אוֹמְרִים: הָא לַחְמָא עֲנִיא. וְכַמְאֲמַרְם זְכוּרֵנָם לְבִרְכָה, מַה דְּרָכּוּ שֶׁל עֲנִי בְּפְרוּסָה כו', וְהָעֲנִין הוּא, כִּי בְּתַחֲלָה צוּרְתָהּ ה' שֶׁל 'הָא לַחְמָא עֲנִיא', וְאַחַר כֵּן נִפְרָסֶת וְנַעֲשֶׂה לַחְמָא עֲנִיא שֶׁהוּא הַפְּרוּסָה כְּנֶזְכֹּר, כִּי אוֹת ד' הוּא לְשׁוֹן ד"ל וְעֲנִי, כִּי מַה שֶׁהִיָּתָה אוֹת ה' נַעֲשִׂית לַחְמָא עֲנִיא שֶׁהוּא אוֹת ד', וְהִנֵּה בְּהַתְחַבְּרוֹ עִם הַמִּצֵּה הַשְּׁלֵמָה שֶׁהִיא אוֹת י' אֲז נַעֲשׂוּ שְׁתֵּיהֶם צִיּוּר דִּי, הַפְּרוּסָה הִיא אוֹת הַד', וְהַשְּׁלֵמָה הִיא י', שֶׁהִיא שְׁלֵמָה בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹתֶיהָ, וּלְפִי שֶׁהִיא פְּרוּסָה אָנוּ צְרִיכִים לְחַבְּרָה עִם הַשְּׁלֵמָה, וְאֲז הַשְּׁלֵמָה נִקְרָאת דִּי, וְהָרִי נִתְבָּאֵר הַצִּיּוּר הַשְּׁנִי שֶׁהוּא דוּ בַּמִּצֵּה הַשְּׁנִיָּה טְרַם שֶׁנִּפְרָסָה, וְהַצִּיּוּר הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא דִי נִרְמָז בְּהַתְחַבְּרוֹת הַשְּׁלֵמָה עִם הַפְּרוּסָה. וְהַצִּיּוּר הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁהוּא שְׁלֹשָׁה וָוִין, נִרְמָז בַּמִּצֵּה הַתְּחִתּוֹנָה הַנִּזְכָּר, כִּי עֲמָה הֵם שְׁלֹשׁ מִצּוֹת כְּמִנִּין שְׁלֹשָׁה וָוִין הַנִּזְכָּר, וְהָרִי נִכְנָסוּ כָּל הַמוֹחִין דְּגִדְלוֹת שְׁנֵי וְקִטְנוֹת רֵאשׁוֹן דְּמִצֵּד אָבָא בְּכַחֲנִית שְׁלֹשָׁה הַמִּצּוֹת כְּנֶזְכֹּר:

עוֹד בְּאוּר עַל 'הָא לַחְמָא עֲנִיא'

עוֹד יִרְצֶה בְּאוּר 'הָא לַחְמָא עֲנִיא כו'', פִּירוּשׁ: ה' אַחֲרוּנָה שְׁבַשֵּׁם הַנִּקְרָאת לַחֵם עֲנִי בְּחֶסֶד הַלְבָּנָה, כְּשֶׁאִין הִיסוּד הָעֲלִיּוֹן מִקְבֵּל שְׁפַע נִקְרָא עֲנִי, וְהִיא נִקְרָאת לַחֵם עֲנִי, כְּמָא דְאַתְּ אִמַּרְתָּ 'כִּי אִם הַלֶּחֶם אֲשֶׁר הוּא אוֹכְלִ' (בראשית ל"ט ו'), וְהִיא הִיָּתָה בְּגִלוֹת מְצָרִים עִם אֲבוֹתֵינוּ וּמִשְׁפַּעַת לָהֶם, כְּמָא דְאַתְּ אִמַּרְתָּ 'עֲמוּ אֲנִכִּי בְּצָרָה' (תהלים צ"א ט"ו). וְזֶה מַה שֶׁפְּתוּב 'דִּי אֲכָלוּ אֲבֹהֵתָא בְּאַרְעָא דְּמְצָרִים'. וְהִנֵּה הִיא יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי צִיּוּרִים, אִם סוּד ד"ו, וְאִם סוּד ד"י, כִּי כְּאֲשֶׁר מִקְבֵּל מֵהַתְּפָאֶרֶת שֶׁהוּא סוּד ו', יִצְטִיר בָּהּ סוּד ד"ו,

וְכַאֲשֶׁר תִּקְבַּל מִיְסוּד לְבַד בְּלִי הַשְּׁפָעָה מֵהַתְּפָאֶרֶת אֲזִי הִיא לֶחֶם עֲנִי וַיִּצְטַיֵּיר
 בָּהּ סוּד ד'י. וְזֶה מֵה שִׁכְתוּב 'דִּי אֶכְלוּ אַבְהַתְנָא בְּאַרְעָא דְּמִצְרַיִם', וּלְפִי
 שְׁסוּד יְסוּד הוּא כָּל, לְכֵן אָנוּ אוֹמְרִים 'כָּל דְּכַפִּין יִיתִי וַיִּכּוֹל, כָּל דְּצָרִיד יִיתִי
 וַיִּפְסַח', לוֹמֵר שֶׁהִיְסוּד הַעֲלִיּוֹן שֶׁהִיָּה עֲנִי וְרַעַב לֶלֶחֶם וְלֹא הִיָּה מִקְבַּל
 מֵתְּפָאֶרֶת, יִיתִי עֲתָה וַיִּכּוֹל, וַיִּזְדוּג עִם מַלְכוּת, בְּסוּד טְפָה הַיּוֹרְדֵת מִן
 הַמּוֹחַ דְּרַךְ חוּט הַשְּׁדָרָה שֶׁהוּא תְּפָאֶרֶת בְּסוּד הַדַּעַת, וְכַאֲשֶׁר יִתְעוֹרֵר בְּרִית
 קִדְשׁ לְזוּג, יִקְדָּמוּ הַזּוּגִין בְּסוּד הַפָּה הַעֲלִיּוֹן בְּסוּד פֶּה ס"ח וְזֶהוּ יִיתִי
 וַיִּפְסַח. וְהִנֵּה בַחוּצָה לְאַרְץ אֵין זּוּג כִּי אִם בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְזֶה מֵה שִׁכְתוּב
 'הַשְּׁתָא הֵכָא בְּלִי זּוּג, לְשִׁנָּה הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל' וַיִּזְדוּג הַמֶּלֶךְ עִם
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַעֲלִיּוֹנָה, וְזֶהוּ כְּנֶגֶד 'כָּל דְּכַפִּין יִיתִי וַיִּכּוֹל' שֶׁהוּא סוּד הַזּוּג,
 וּבְאַרְץ יִשְׂרָאֵל הַעֲלִיּוֹנָה כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה הַזּוּג, יִהְיֶה הַנְּשִׁיקִין מִצַּד הַבֵּינָה
 שֶׁהוּא מְקוֹם הַחֲרוּת, וְזֶה מֵה שִׁכְתוּב אַחַר כֵּךְ 'הַשְּׁתָא הֵכָא עֲבָדִי לְשִׁנָּה
 הַבָּאָה בְּאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל בְּנִי חוּרִין':

מְרוֹר כּוֹרֵךְ

מְרוֹר כּוֹרֵךְ. וְעֲתָה נִבְאָר עֲנִין הַחֲרוּסֵת, דַּע כִּי הַזּוּג הַנֶּעֱשֶׂה בְּלִיל פֶּסַח
 הוּא עִם רַחֵל וְאֵין זּוּג עִם לֵאָה כָּלֵל בְּלִיל זֶה כְּמוֹ שִׁיתְּבָאָר לְמִטָּה,
 וְעִם כָּל זֶה אָנוּ צְרִיכִים לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּינִין שְׁבָה, אֶף עַל פִּי שְׂאִין הַזּוּג
 עִמָּה, וְזֶה נֶעֱשֶׂה עַל יְדֵי טְבוּל הַמְרוֹר בְּחֲרוּסֵת, אֲשֶׁר מֵלֵת חֲרֹסֵת הוּא חֲבוּר
 רו"ת ס"ח. פִּירוּשׁ הַעֲנִין הוּא, כִּי הִנֵּה נוֹקְבָא דְּזַעִיר אֲנַפִּין בְּכָלֵלוּתָהּ נִקְרָאת
 שֵׁם אַדְנִי, וְהִנֵּה נַחֲלַקֵת הִיא לְשָׁנִים, וְהִם לֵאָה וְרַחֵל, כַּאֲשֶׁר אֵינָם נִכְלָלוֹת
 יַחַד כְּנוֹדַע. וְלִהְיוֹת כִּי לֵאָה כּוֹלֶה דִּינִין לְפִי שֶׁהִיא אַחֻרִים דְּאִמָּא עֵילָאָה
 כְּנוֹדַע, לְכֵן שֵׁם אַדְנִי מֵתַחֲלַק בְּהֵם לְשָׁנֵי בְּחִינּוֹת, כִּי שֵׁם אַדְנִי בְּפֶשׁוּטוֹ
 הוּא בְּרַחֵל, וּבְמִילּוּאוֹ הוּא בְּלֵאָה, לְפִי שְׁמִלּוּי הוּא בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִים,
 שֶׁהוּא דִּין, וְלִכֵּן נִתֵן לְלֵאָה.

אַדְנִי פֶּשׁוּט וּמִילּוּאוֹ

וְהַעֲנִין הוּא, כִּי אַדְנִי בְּמִלּוּאוֹ הוּא תַרְע"א, וְכַאֲשֶׁר תִּסְיֵר פֶּשׁוּטוֹ שֶׁהוּא
 ס"ה, מִנֵּין אַדְנִי לְרַחֵל, יִשְׂאָר מִלּוּיוֹ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא רו"ת, אֶל
 לֵאָה. וְזֶה סוּד אוֹתִיוֹת רו"ת שֶׁבְּחֲרוּסֵת שֶׁהִיא בְּחִינַת לֵאָה וּשְׁנֵי אוֹתִיוֹת
 ס"ח שֶׁבְּחֲרוּסֵת הַנְּשִׁאָרִים, הֵם בְּחִינַת הַמּוֹחִין דְּזַעִיר אֲנַפִּין, שֶׁהֵם הַנִּקְרָאִים
 חַיֵּי הַמֶּלֶךְ, כְּמִנֵּין ס"ח, כְּמִבּוֹאֵר בְּעֲנִין הַתְּפִלִּין שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אֵהִיָּה
 הוּיָה אֵהִיָּה.

והפונה היא להמשיך החיים מן המוחין דזעיר אנפין אל לאה

והפונה היא להמשיך החיים הנזכר מן המוחין דזעיר אנפין אל לאה הנקראת רות, כדי שיתמתקו דינים. וזה סוד המרור שהיא בגימטריא מו"ת, שהם סוד דינים המרים שבה, אשר בהם נאחזים הקליפות הנקראים מו"ת, ולמתקה על ידי המשכת החיים הנזכר שהם ס"ח. וזהו טעם שצריך שירגיש טעם מרירות ואם בלעו לא יצא ידי חובתו עד שילעסנו בשניו, כי על ידי טחינת השיניים מתמתקים ומתדקקים כחות הדין שבה כמבואר אצלנו בענין פונת האכילה על ידי ל"ב שיניים, ועין שם בשער המצות פרשת עקב. ולהיות כי אין זווג בלאה בליל פסח לכן לא הזכרה רק דרך עראי במנין החרוסת שאינו אלא זכר בעלמא מדברי סופרים ואינו מצוה כמו היין והמצה כו"ו.

בום שלישי ורביעי

אחר כך ענין השני כוסות האחרות והם בחינת שני מוחין דמצד אבאויא [לכאורא צריך לומר אמא], הנקרא חסדים וגבורות הנקראים יחד מוח דעת, ולכן אלו השני כוסות אין ראוי להפריד ביניהם לשתות כוס אחר של רשות, לפי ששניהם הם מוח אחד הנקרא דעת, וצריך לחברם יחד, ולכלל אותם זה בזה כמו שבארנו, ולכן בין שלישי לרביעי לא ישתה, כנזכר במשנה, והוא כי החסדים וגבורות הם זכר ונקבה וצריך לחברם יחד:

הגהות המקובל האלקי רבי שמואל ויטאל זיע"א

[י] אמר שמואל: כך מצאתי כתוב בספר מורי זכרוננו לברכה. וקשה לי, דהיה לו לומר דמצד אימא, ואולי משגה הוא. לכן הרב ש"ש מגיה דנראה לו דמצד אימא.

[יא] אמר שמואל: עוד ראיתי לכתב בענין החרוסת כיצד נעשה, וממה נעשה, וזה לשון מורי זכרוננו לברכה [רבי חיים ויטאל זיע"א]: הנה חקרתי את פי אמו של מורי זכרוננו לברכה [אמו של האר"י הקדוש] מה מיני פרות היה מניח בחרוסת, ואמרה לי כי אלו הם הדברים שהיה גליל תמיד מורי זכרוננו לברכה להניח בחרוסת, שלשה מיני תבלין: שבלת נרד, ובערבי נקרא סינבול. ובישש"י וזינגבילי, וקאניל"ה הנקרא קומ"ן. ושבעה מיני פרות, והם: ענבים ותאנים ורמונים ותמרים ואגוזים ותפוחים ופירא"ש. אכל האשכנזים, נוהגין לשים עקר החרוסת משלשה דברים אלו, ואלו הם היותר מקרחים, והם ראשי תבות אב"ן בלשון אשכנזי. והם: אגוזים ותפוחים ופיראש. כי בלשון אשכנזי ראשי תבות שלשה פרות אלו, הם נוטריקון אב"ן. ונותנים סימן לדבר, ובחרוסת אב"ן למלאת, עד כאן מצאתי.

כּוֹס שְׁלִישִׁי

וְהִנֵּה נִבְאָר עֲתָה כּוֹנֵת כָּל כּוֹס מֵאֵלּוּ הַשְּׁנַיִם בְּפָנַי עֲצֻמוֹ, וּבִעֵת כּוֹנֵתְךָ תִּכְוֶן לְכָלֵל שְׁנֵיהֶם יַחַד כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאָר. הִנֵּה כּוֹס הָרִאשׁוֹן [שֶׁהוּא הַשְּׁלִישִׁין], הוּא הַחֲסָדִים שְׁבַדְעַת.

קְטַנּוֹת רִאשׁוֹן

וְהִנֵּה הַקְטַנּוֹת רִאשׁוֹן שְׁלוֹ הוּא אֱלֹהִים דְּמִלּוּי אֶלְפִין, אֲבָל צוּרַת הָאֶלֶף שְׁבַמִּלּוּי אוֹת הֵיא דְאֱלֹהִים הִיא בְּצוּרַת יו"י כְּנֹזֵךְ לְעֵיל, כְּזֶה א'.

גְּדֻלוֹת רִאשׁוֹן

וּגְדֻלוֹת הָרִאשׁוֹן הוּא הַגְּוִיָּה דְּמ"ה דְאֶלְפִין.

קְטַנּוֹת שְׁנִי

וּקְטַנּוֹת הַשְּׁנִי הוּא שֵׁם אַכְדֻט"ם בְּכַחֲנִית חֲשְׁבוֹנוֹ, שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא ע"ד.

גְּדֻלוֹת שְׁנִי

וּגְדֻלוֹת הַשְּׁנִי הוּא הַגְּוִיָּה דְּמ"ה דְאֶלְפִין.

כּוֹס רְבִיעִי

קְטַנּוֹת רִאשׁוֹן

וְהַכּוֹס הָאַחֲרוֹן הוּא כֵּן. כִּי קְטַנּוֹת הָרִאשׁוֹן הוּא אֱלֹהִים דְּמִלּוּי אֶלְפִין אֶלָּא שְׁצוּרַת הָאֶלֶף שְׁבַמִּלּוּי הֵיא דְה"א הִיא צוּרַת יו"ד כְּזֶה א'.

גְּדֻלוֹת רִאשׁוֹן

וּגְדֻלוֹת רִאשׁוֹן הוּא הַגְּוִיָּה דְּב"ן דְהֵינּוּ.

קְטַנּוֹת שְׁנִי

וּקְטַנּוֹת הַשְּׁנִי הוּא אַכְדֻט"ם בְּכַחֲנִית חֲשְׁבוֹנוֹ שֶׁהוּא ע"ד.

גְּוִיָּה דְּמִלּוּי אֶלְפִין וְיִטְאֵל זִיע"א

נ"ב א"מ, וְכִלְשׁוֹן זֶה מִצְאֵתִי גַם בְּן בְּסֶפֶר הַדֶּרֶת קוֹדֶשׁ מִחֲזוֹר הָאֲשַׁכְּנַזִּים, וְנִמְצָא שְׁזֶה אֵינוֹ עַל פִּי הַסּוּד רַק מֵאֲמַר הַרְבֵּ סֶתֶם, עַל פִּי מִנְהַג הָאֲשַׁכְּנַזִּים נ"ל.

גְּדֵלוֹת שְׁנֵי

וְהַגְּדֵלוֹת הַשְּׁנֵי הוּא הַיּוֹי"ה דְּב"ן דְּהַיִּין.

צְרִיף לְחֵבֵר אֶת הַבְּנוֹת שֶׁל שְׁנֵי הַבּוֹסוֹת

אָמְנָם אֵתָה תְּחַבֵּר שְׁנֵי הַבְּנוֹת יַחַד בְּכּוֹס אֶחָד, וְאַחַר כֵּן תִּכְוֶן שְׁתִּיחֵם בְּכּוֹס הַשְּׁנֵי. וְהַסְּפָה הִיא כַּנּוֹזֵף לְעֵיל לְכֹלל אוֹתָם יַחַד בְּסוּד זְכָר וְנִקְבָּה.

חֲלוּק בְּקִטְנוֹת שְׁנֵי בְּשֵׁם אַכְדֻט"ם בֵּין הַחֲסָדִים וְהַגְּבוּרוֹת

וּבְכָר אֲמַרְנוּ לְעֵיל שֶׁהַנְּרָאָה לְעִנְיֹת דַּעְתִּי שֶׁשְׁמַעְתִּי שִׁישׁ חֲלוּק בְּקִטְנוֹת הַשְּׁנֵי בֵּין הַחֲסָדִים לְגְבוּרוֹת בְּשֵׁם אַכְדֻט"ם, כִּי זֶה חֲשָׁבוֹנוֹ ע"ה, בְּסוּד שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים יב"ק, וְזֶה חֲשָׁבוֹנוֹ ע"ד. אָבֵל לֹא מְצָאתִי כְּתוּב בְּקִנְטֵרֶס שֶׁכְּתַבְתִּי בּוֹ מַה שֶׁשְׁמַעְתִּי מִמּוֹרֵי זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָהוּ יי:

הַגְּהוֹת הַמְּקוּבֵל הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמוּאֵל וַיִּטָּל זִיע"א

יב. אָמַר שְׁמוּאֵל: הִנֵּה נָא הוֹאֲלֵתִי לְהַקְלֵ אֶל הַקָּרֵב אֶל מִשְׁפַּח ה', לְכוּן בְּכּוֹנֹת הַנּוֹזֵף בְּקִצּוֹר גְּדוּל, בְּעִנְיֹן סֶדֶר קוֹדֵשׁ וְרַחֵץ וְכו', וְאַחַר כֵּן אֲסַדֵּר פּוֹנֵת הַעוֹמֵר הַנּוֹזֵף כּוֹלֵם כְּאֶחָד לֹא יִבְצָר אֶחָד מֵהֶם, עַל הַסֶּדֶר שֶׁל ז' שְׁבוּעוֹת, וְהַמ"ט יָמִים, אֶחָד לְאֶחָד לְמִצּוֹת חֲשָׁבוֹן בְּעִזְרַת הַשֵּׁם, דַּע כו'.

ספר זוהר הפסח השלם

כרך ג'

הוא ספר זוהר האר"י לפסח
ובו שלשה ספרים נפתחים

חלק ב': ספר זוהר האר"י לפסח
סדר ליל פסח בקצור, להקל על הבאים
אל הקדש

שער הפונות - דרושי פסח אמצע דרוש י"ב

הַמְּשִׁיחַ מְחַבֵּה שְׁנַלְמַד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ

"וְהַמְּשִׁיחִים יִזְהִירוּ בְּזֶהֱר הַרְקִיעַ", כִּךְ אָמַר מֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם לְרֹשֶׁב"י זְעַע"א: "בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ דְּאִיהוּ סִפְרָה הַזֶּהֱר...
וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מְאִילְנָא דְּחַיִּי, דְּאִיהוּ סִפְרָה
הַזֶּהֱר, יִפְקוּן בִּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי". פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שְׁעֵתִידִים
יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילְן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְרָה הַזֶּהֱר, עַל יְדוּ יִצְאוּ מִן
הַגְּלוּת בְּרַחְמִים (רַעֲיָא מְהֵימְנָא פ' נְשָׂא דָף קכד: (רמ"ק))

אֲלֵיהּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יִרְד מִן הַשְּׁמַיִם עִם כְּמָה חֲיִילִין שֶׁל
נְשָׁמוֹת וְכְמָה מְלָאכִים סְבִיבוּ וְשְׂכִינְתָא עֲלָאָה עֲטָרָא עַל כְּלָהּ
[וְשְׂכִינְהָ עֲלִיזְנָה הִיתָה עֲטָרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרֹשֶׁב"י:
רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֲלֵיהּ הַנְּבִיא לְרֹשֶׁב"י: וְכְמָה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא
יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְרָאָה
בְּסוּף יוֹמָיָא... פְּרוּשׁ: כְּמָה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחַבּוּר
שֶׁלְךָ [שִׂיחָהּ לְהַם מְזוּן וְתַקּוּן הַנְּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזּוּה"ק] כְּאֲשֶׁר
יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוּב לְבִיאַת מְשִׁיחַ],
וּבְשִׁבִיל לְמוּד הַזּוּה"ק יִתְקִים מָה שְׂפָתוֹב "וּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵךְ
לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ" - פְּרוּשׁוּ, שְׂיָבוּא מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוּפֵר גְּדוּל
לְחַרוּתְנוּ בַב"א (תִּיק"ז תי' ו' - הַגְּר"א וּבִל"ר). - לְשׁוֹן הַכְּפָא מְלָךְ:
וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקְּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שְׁנַחֲשֹׁב בְּאֵלוּ פְּדָאֲנִי
לִי וּלְבְנֵי מֵהַגְּלוּת. - וּבְמַקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי כְּמָה מְעַלּוֹת טוֹבוֹת
יֵשׁ לְמַשְׁתַּדֵּל בְּלְמוּד פְּרוּשׁ מְאֵמְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָנָי, וְאִין קִץ
לְגַדֵּל שְׂכָרוֹ, וְאֲשֶׁרִינוּ וּמָה טוֹב חֲלַקְנוּ אִם נִזְכָּה לְעֶזֶר וּלְקִרְבַּ
בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ, כִּי כִךְ גָּזַר הַבּוּרָא יִתְבַּרְךָ שְׁלָא יִתְגַּלֶּה וְיִהְיֶה גְנוּז
סִפְרָה הַזֶּהֱר הַקְּדוֹשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שְׂבִזְכוּתוֹ יְבוּא הַגּוֹאֵל, כִּי
סְגָלָה זוּ בּוּ דְּוָקָא וְלֹא בְּזוּלְתוֹ, עַכ"ל.

תוכן העניינים

א	המוחין הנכנסים בליל פסח .....
א	יש מוחין דאבא וכן מוחין דאימא .....
א	המוחין אינם נכנסים לפי הסדר .....
א	קדש - קו זמין דאימא .....
א	קטנות שני .....
ב	גדלות שני .....
ב	בקדש נכנס קו זמין ממוחין דאימא .....
ב	ונמצא .....
ב	גדלות ראשון נכנס מאליו .....
ב	ורחץ .....
ב	כרפס - קטנות ראשון .....
ב	רמז מילת כרפס .....
ב	גם הקטנות ראשון משאר הקוים דאימא נכנסים עתה בכרפס .....
ג	כוס שני .....
ג	גדלות ראשון .....
ג	קטנות שני .....
ג	גדלות שני .....
ג	יחץ .....
ג	מגיד .....
ג	רחצה .....
ג	מוציא מצה .....
ג	על ידי המצה נכנס מוחין דאבא .....
ד	במצה מכונים - גדלות ראשון נכנס מאליו, קטנות שני ללא שמות המוחין, גדלות שני, וקטנות ראשון. וכל זה מוחין דאבא .....
ד	באור הפונות .....

- ד ..... גְּדֻלוֹת שְׁנֵי, וּבְאֹר עֵינַי שְׁלֶשֶׁת הַמִּצְוֹת בְּגְדֻלוֹת שְׁנֵי
- ד ..... קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן, וּבְאֹר עֵינַי שְׁלֶשֶׁת הַמִּצְוֹת בְּקְטָנוֹת רֵאשׁוֹן
- ד ..... בְּאֹר שְׁלֶשֶׁה צִיּוּרֵי אוֹת ה': ד"י ד"ו וו"ו
- ד ..... בְּאֹר יַחַץ
- ד ..... הָא לְחֻמָּא עֲנִיא
- ה ..... מְרוּר כּוֹרֵךְ וְחֲרוּסָת
- ה ..... טִיט: ט"י ז"ט
- ה ..... חֲרוּסָת: רו"ת ס"ח
- ה ..... רו"ת
- ה ..... ס"ח - חיים - אֶהְיֶה הַיּוֹנֵה אֶהְיֶה
- ה ..... מְרוּר
- ה ..... כּוֹרֵךְ
- ו ..... שְׁלַחַן עוֹרֵךְ - זְכוּן כְּוָנוֹת אֲכִילָה
- ו ..... צָפוֹן
- ו ..... הַלֵּל נֶרְצָה
- ו ..... כּוֹס חֲסָדִים דְּדַעַת דְּאִימָא
- ו ..... קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן
- ו ..... גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן
- ו ..... קְטָנוֹת שְׁנֵי
- ו ..... גְּדֻלוֹת שְׁנֵי
- ו ..... כּוֹס גְּבוּרוֹת דְּדַעַת
- ו ..... קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן
- ז ..... גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן
- ז ..... קְטָנוֹת שְׁנֵי
- ז ..... גְּדֻלוֹת שְׁנֵי
- ז ..... לְכוּן אֶת שְׁנֵי הַכְּוָנוֹת [חֲסָדִים דְּדַעַת וּגְבוּרוֹת דְּדַעַת] בְּשְׁנֵי הַכּוֹסוֹת
- ז ..... בְּקְטָנוֹת שְׁנֵי, הַהֶבְדֵּל בֵּין חֲסָדִים דְּדַעַת לְגְבוּרוֹת דְּדַעַת

המוחין הנכנסים בליל פסח

אֲדַע כִּי בְּלֵיל פֶּסַח נִכְנָסִין בְּזַעִיר אֲנַפִּין מוּחִין דְּקַטְנוּת רֵאשׁוֹן וְגִדְלוּת רֵאשׁוֹן וְקַטְנוּת שְׁנִי וְגִדְלוּת שְׁנִי.

יש מוחין דאבא וכן מוחין דאימא

עוֹר צְרִיךְ שְׂתַדַּע כִּי יֵשׁ מוּחִין מֵצַד אָבָא וּמוּחִין מֵצַד אִימָא, וּבְכָל בְּחִינַת מַהֵם יֵשׁ כָּל בְּחִינַת הַמוּחִין. דְּאָבָא נִרְמְזִים בְּסוּד הַמִּצְוָה בְּסוּד הַלְחָם שֶׁהוּא בְּחֻמְקָהּ, וּבְחִינַת מוּחִין דְּאִימָא הֵם נִרְמְזִים בְּסוּד הָאֲרֵבַע כּוֹסוֹת שֶׁל יַיִן, כִּי כָּל יַיִן הַמְּשֻׁמַּח הוּא דְּאִימָא עֵילָאָה.

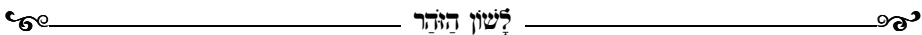
המוחין אינם נכנסים לפי הסדר

וְאֵינֶם נִכְנָסִים כְּסִדְרָן, אֶלָּא בְּתַחִילָה נִכְנָס גְּדֻלוּת הָרֵאשׁוֹן, וְאַחֲרָיו קַטְנוּת הַשְּׁנִי, וְאַחֲרָיו גְּדֻלוּת הַשְּׁנִי, וְאַחֲרָיו קַטְנוּת הָרֵאשׁוֹן בְּאַחֲרוֹנָה. וְהִטְעַם נִתְבָּאָר בְּדְרוּשֵׁים הַקּוּדְמִים וְזֶה סִדְרָן:

קדש - קו ימין דאימא

קטנות שני

קִדְשׁ. וְתִכְוֵן כִּי הַכּוֹס בְּעֶצְמוֹ הוּא בְּגִימְטְרִיא אֱלֹהִים שֶׁהוּא הַקַּטְנוּת הַשְּׁנִי. אֲמָנָם הוּא בְּבְחִינַת תְּמוּרְתוֹ שֶׁהוּא שֵׁם אַכְדֻט"ם. וְהַחֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת יַד יְמִינָהּ, הֵם סוּד חֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת אַכְדֻט"ם, וְהַיַּיִן הוּא בְּגִימְטְרִיא ע', וְחֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת הָאוֹחֲזִים בּוֹ הָרִי ע"ה, כְּמַנְיִן אַכְדֻט"ם עִם הַכּוֹלֵל.

רשון הזר

* אָמַר שְׂמוּאֵל: הִנֵּה נָא הוֹאֲלֵתִי לְהַקְלֵל אֶל הַקָּרֵב אֶל מִשְׁכַּן ה', לְכוּן בְּכּוֹנֵת הַנִּזְכָּר בְּקִצּוֹר גְּדוּל, בְּעִנְיַן סִדְרֵי קִדְשׁ וְרַחֲמֵי וכו', וְאַחֲרַי כִּי אֶסְדֵּר כּוֹנֵת הַעוֹמֵר הַנִּזְכָּר כּוֹלֵם כְּאֶחָד לֹא יִבְצֵר אֶחָד מֵהֶם, עַל הַסִּדְרֵי שֶׁל ד' שָׁבוּעוֹת, וְהַמ"ט יָמִים, אֶחָד לְאֶחָד לְמִצּוֹא תְּשׁוּבוֹן בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, דַּע כו'.

גדלות שני

וגדלות השני נכנס על ידי הדבור, ועל ידי הכונה של ברכת הקדוש וברכת היין, ולכן תכונן בהויות שבברכות אלו שהם הויה דע"ב דמילוי יודין.

בקדש נכנס קו ימין ממוחין דאימא

ותכונן אל קו הימין שהוא מוח החכמה שבזעיר אנפין מצד אימא בלבד, וקו זה הוא נכנס ראשון לכלם, ולכן כוס זה אומר עליו קדוש, כי כל קדש הוא בחכמה.

ונמצא

ונמצא, כי בכוס ראשון נכנס: גדלות ראשון, וקטנות שני, וגדלות שני, דמות חכמה דמצד אימא.

גדלות ראשון נכנס מאליו

האמנם גדלות הראשון שבו דרכו ליכנס תמיד מאליו כשאר לילי יום טוב"ט ושבת ואין צורך לכוון בו על הכוס:

ורחץ

ורחץ. עתה נכנס אור החכמה דאימא, וכוננת הרחיצה הזו היא בשם י"ה, וזהו רחיצה רחץ י"ה. רצה לומר, תפה יו"ד בה"י, ויהיה בגימטריא רחץ עם שני אותיות י"ה, והוא משורש י"ה דמלוי ע"ב:

כרפס - קטנות ראשון

כרפס. הענין הוא כי אחר שנכנסו הגדלות הראשון כמנהגו, והקטנות השני, והגדלות השני דמות חכמה דמצד אימא בכוס יין הקדוש כנזכר, הנה כבר החיצונים נסתלקו אחיזתם ואז נכנס קטנות הראשון.

קמו מילת כרפס

והנה מלת כרפס היא בגימטריא שי"ן, והוא שם אלהים במילוי יודין שהוא ש', וכשתמלאנה במילואה יהיה שי"ן, כמנין כרפס.

גם הקטנות ראשון משאר הקוים דאימא נכנסים עתה בכרפס

והוא הקטנות הראשון דמות חכמה שבנצח דאימא ותכונן שגם כל שאר הקטנות ראשון דמות בינה ודעת דמצד אימא גם הם נכנסים יחד עם קטנות דמות החכמה:

כוס שני

כּוֹס הַשְּׁנִי, הוּא בְּחִינַת מוֹת בִּינָה דְּמַצֵּד אִימָא, וְתַכְוֵן בּוּ שֶׁהוּא אֱלֹהִים דְּמִלּוּי הַהִינְן.

גְּדֻלוֹת ראשון

וְתַכְוֵן בְּגְדֻלוֹת הַרְאֵשׁוֹן הוּא הַוְיָה בְּמִלּוּי ס"ג.

קטנות שני

וְקַטְנוּת הַשְּׁנִי הוּא שֵׁם אַכְדֻט"ם בְּבְחִינַת הַתְחַלְקוּתוֹ לְשָׁנִים א"ם ג"ל.

גְּדֻלוֹת שני

וְגְדֻלוֹת הַשְּׁנִי גַם הוּא הַוְיָה בְּמִלּוּי ס"ג:

יחז

יִחַז יִתְבָּאָר לְקַמֵּן בְּעֵנִין מוֹצִיא מִצָּה:

מגיד

מְגִיד כְּבָר נִתְבָּאָר עֵנִין כּוֹס הַשְּׁנִי. עוֹד יְכוֹן לְמַצּוֹת סִפּוּר יִצְיָאת מִצְרַיִם וְנִתְבָּאָר בְּעֵנִין פֶּסַח פ"ה ס"ח:

רחצה

רְחִיצָה. וְהִיא רְחִיצָה הַשְּׁנִיָּה גַם הִיא בְּסוּד י"ה, עַל דְּרָךְ הַנְזֻכָר בְּרְחִיצָה הַרְאֵשׁוֹנָה, אֲלֵא שֵׁשׁ י"ה הַזֶּה תְּכֻוֹן אֶל שֵׁם י"ה הַיּוֹצֵא מֵהַוְיָה דְּס"ג, וְגַם הוּא בְּהַכָּאָה יו"ד פְּעֻמִּים ה"י כְּנֻזְכָר לְעֵיל, וְנִכְנַס גְּדֻלוֹת שְׁנֵי בִינָה שְׁבַגְבוּרָה:

מוֹצִיא מִצָּה

עַל יְדֵי הַמִּצָּה נִכְנַס מוֹחִין דְּאַבָּא

מוֹצִיא מִצָּה. כְּבָר נִתְבָּאָר כִּי הַמוֹחִין דְּמַצֵּד אִימָא נִכְנָסִין עַל יְדֵי אַרְבַּע כּוֹסוֹת הַיַּיִן, אֲבָל הַמוֹחִין דְּאַבָּא נִרְמְזִים בְּאַכִּילַת מִצָּה הַנִּקְרָא לְחֵם, וְלֶחֶם הוּא שְׁלֵשׁ הַוְיּוֹת. וְנוֹדַע כִּי שֵׁם הַוְיָה הוּא בְּאַבָּא, וְשֵׁם אֱלֹהִים בְּאִימָא.

במצה מכונים - גדלות ראשון נכנס מאליו, קטנות שני ללא שמות המוחין,

גדלות שני, וקטנות ראשון. וכל זה מוחין דאבא

ועתה באכילת המצה צריך לכוון בקטנות הראשון דמצד אבא, ובגדלות השני דמצד אבא, וגם בקטנות השני דמצד אבא האמנם לא קבלתי כונתו, וגדלות ראשון דמצד אבא כבר נכנסו מאליהם בענין שני פוסות הראשונות כנזכר לעיל.

באור הבונות

גדלות שני, ובאור ענין שלשת המצות בגדלות שני

וזה באורם. תכונן פי מצה בגימטריא הוא הויה דע"ב והויה דס"ג, והם שני מוחין חכמה ובינה דמצד אבא דגדלות שני, הנכנס קדם הקטנות ראשון, ואלו הם שני המצות העליון ואמצעי. והמצה התחתונה השלישית היא מוח הדעת דמצד אבא דגדלות שני והרי נרמז גדלות שני.

קטנות ראשון, ובאור ענין שלשת המצות בקטנות ראשון

אחר כך תכונן בקטנות הראשון. וזה ענינו: כי המצה העליונה הוא אלהים דיודין, חכמה דקטנות ראשון דאבא. והמצה האמצעית אלהים דההין, דבינה. והמצה השלישית אלהים דאלפין, דעת.

באור שלשה ציורי אות ה': ד"י ד"ו ו"ו

באור יחן

עוד תכונן פי אות ה' דאלהים דחכמה דיודין, ציורה: ד"י. ושל הבינה: ד"ו. ושל הדעת: שלשה ווין. ולכן המצה הראשונה שהיא י', אינה נפרסת. וגם השלישית שהיא ו', אינה נפרסת. האמנם האמצעי שהיא כנגד ה', היא נפרסת, כי ציורה היא דו, ולכן חציה הראשון שהוא ו', מניחין אותה לאפיקומן, וחציה השני שהיא ד' שהיא כנגד נוקבא אנו מחברים אותה עם החכמה שהיא המצה הראשונה השלמה, ומברכים עליה המוציא ואכילת מצה, המוציא כנגד השלמה, ואכילת מצה כנגד הפרוסה.

הא לחמא עניא

וע"ז זו הפרוסה השניה שהוא כנגד אות ד' של אות ה', אנו אומרים הא לחמא עניא והכוונה היא כי מה שהיתה ה' שלמה נעשית לחמא עניא שהוא ד':

מְרוֹר כּוֹרֶךְ וְחֲרוֹסֶת

מְרוֹר כּוֹרֶךְ, וְיִתְבָּאֵר עִמָּם עֲנִין הַחֲרוֹסֶת. דַּע כִּי הַזּוּג הַנַּעֲשֶׂה בְּלֵיל פְּסַח
הוּא עִם רְחֵל, וְאֵין זּוּג עִם לֶאֱה בְּלֵיל זֶה.

טִיט: ט"י י"ט

עוֹד מְצֵאתִי כְּתוּב לְזוּלְתִי, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְסוּד הַחֲרוֹסֶת רָמַז לְטִיט, סוּד לֶאֱה,
וְאֵנוּ צְרִיכִין לְמַתַּק דִּינֵיהּ. וְהִנֵּה טִיט הִיוּ"ד שֶׁבְּאַמְצַע נִדְרָשׁ לְפָנָיו
וְלֶאֱחֻרָיו, ט"י י"ט, וְהוּא מִלּוּי מ"ה שֶׁהוּא בְּגִימָטְרִיא י"ט, וְהוּא
בְּגִימָטְרִיא חו"ה, וְשְׁנֵי פְּעָמִים י"ט הֵם לֶאֱה וְרְחֵל וְאֵין זּוּג עִם לֶאֱה בְּלֵיל
זֶה, וְעַם כָּל זֶה אֵנוּ צְרִיכִין לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּינִין שְׁבָה גַם כֵּן, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל
יְדֵי טְבוּל הַמְּרוֹר בְּחֲרוֹסֶת.

חֲרוֹסֶת: רו"ת ס"ח

וּמִלֵּת חֲרוֹסֶת, הוּא חֲבוּר: רו"ת ס"ח.

רו"ת

וְרוֹת הוּא בְּחִינַת לֶאֱה, לְהִיּוֹת כִּי שֵׁם אֲדֹנָי בְּמִלּוּאוֹ תִרְע"א, וּכְשֶׁתְּסִיר
פְּשׁוּטוֹ שֶׁהוּא ס"ה מִנֵּין אֲדֹנָי לְרְחֵל, יִשָּׂאֵר מִלּוּי שֶׁהוּא רו"ת אֶל
לֶאֱה.

ס"ח - חיים - אֶה"ה הוּ"ה אֶה"ה

וְשֵׁתֵי אוֹתִיּוֹת ס"ח, הֵם מוֹחִין שֶׁל זְעִיר אֲנִפִּין, וְהֵם שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת אֶה"ה
הַיְהוּ"ה אֶה"ה, הָעוֹלָם בְּגִימָטְרִיא ס"ח, כְּמִנֵּין חַיִּים, הַמְּמַתְּקִין אֶת
דִּינֵי לֶאֱה הַנִּקְרָאת רו"ת. וְזֶהוּ חֲרוֹסֶת רו"ת ס"ח.

מְרוֹר

וְזֶה סוּד הַמְּרוֹר, שֶׁהוּא בְּגִימָטְרִיא מוֹת, וְלִכֵּן צְרִיךְ לְמַתַּק אֶת הַמְּרוֹר, וְאֵת
רו"ת הַנִּזְכָּר בְּאוֹתִיּוֹת ס"ח, שֶׁהֵם חַיִּים הַנִּזְכָּר, שֶׁהֵם מוֹחִין שֶׁל זְעִיר
אֲנִפִּין.

כּוֹרֶךְ

וּבְכּוֹרֶךְ נִכְנַס פְּנִימִיּוֹת תְּפֹאֶרֶת דְּאֶבָּא שֶׁהוּא מ"ה ב"ן, בְּדַעַת דְּזְעִיר אֲנִפִּין
גְּדֻלוֹת שְׁנֵי וְהוּא ה' בְּצִיּוֹר שְׁלֹשָׁה וָיָד:

שֶׁחֶן עוֹרָךְ - יְכוֹן כְּוֹנֵת אֲכִילָה

**שֶׁחֶן עוֹרָךְ צָרִיךְ לְכוֹן כְּוֹנֵת הָאֲכִילָה הַכְּתוּבָה אֲצִלְנוּ בְּמִקוּמָה (שַׁעַר
הַמְצוֹת פֵּרֶשֶׁת עַקֵּב):**

צָפוֹן

צָפוֹן וְהוּא הָאֲפִיקוֹמֵן יְכוֹן כִּי עֵתָה נִכְנְסָה הו' שְׁנֵשְׂאָרָה מֵאוֹת הַדָּר:

הַלֵּל נִרְצָה

**הַלֵּל נִרְצָה. אַחַר כֵּן יְכוֹן בְּשָׁנֵי כּוֹסוֹת הָאֲחֵרִים הַנִּקְרָאִים מוֹחַ דַּעַת, וְהֵם
חֲסָדִים וְגְבוּרוֹת, וְלִכֵּן בֵּין שְׁלִישֵׁי לְרִבְעֵי לֹא יִשְׁתָּה, כִּדִּי שְׁלֹא
לְהַפְרִיד בֵּינֵיהֶם.**

כּוֹס חֲסָדִים דְּדַעַת דְּאִמָּא

וְהִנֵּה כּוֹס הָרֵאשׁוֹן הוּא חֲסָדִים שְׁבַדַּעַת.

קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן

**וְהִנֵּה הַקְטָנוֹת הָרֵאשׁוֹן שְׁלוֹ הוּא אֱלֹהִים בְּמִלּוּי אֶלְפִין, אֲבָל צוּרַת הָאֶלֶף
שְׁבַמִּלּוּי אוֹת ה"א, הִיא צוּרַת יו"י.**

גְּדֻלוֹת רֵאשׁוֹן

וְגְדֻלוֹת הָרֵאשׁוֹן הוּא הוּיָה דְמ"ה דְּאֶלְפִין.

קְטָנוֹת שְׁנִי

**וְהַקְטָנוֹת הַשְּׁנִי, הוּא שֵׁם אַכְדוּט"ם בְּכַחֲנִית חֲשִׁבוֹנוֹ שְׁהוּא בְּגִימְטְרִיא
ע"ד.**

גְּדֻלוֹת שְׁנִי

וְגְדֻלוֹת הַשְּׁנִי הוּא הוּיָה דְמ"ה דְּאֶלְפִין.

כּוֹס גְּבוּרוֹת דְּדַעַת

קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן

**וְהַכּוֹס הָאֲחֵרוֹן, קְטָנוֹת רֵאשׁוֹן דְּאֱלֹהִים דְּמִלּוּי אֶלְפִין, אֲלֹא שְׁצוּרַת הָאֶלֶף
שְׁבַמִּלּוּי ה"א הִיא צוּרַתָּה יו"ד.**

גְּדֻלַּת רֵאשׁוֹן

וְגִדְּלוֹת הָרֵאשׁוֹן הוּא הַיְיָ"ה דְּב"ן דְּהַהִינן.

קְטָנוֹת שְׁנֵי

וְקְטָנוֹת הַשְּׁנֵי הוּא אַכְדַּט"ם, בְּכַחֲיוֹת חֲשֻׁבוֹנוֹ שְׁהוּא ע"ד.

גְּדֻלַּת שְׁנֵי

וְהַגְּדֻלוֹת הַשְּׁנֵי הוּא הַיְיָ"ה דְּב"ן דְּהַהִי"ן.

לְכוּן אֵת שְׁנֵי הַקְּנוֹת [חֲסָדִים דְּדַעַת וְגִבּוֹרוֹת דְּדַעַת] בְּשְׁנֵי הַכּוֹסוֹת

וְאַמְנָם עֵתָה תַחֲבַר שְׁנֵי הַקְּנוֹת יַחַד בְּכּוֹס רֵאשׁוֹן, וְאַחַר כֵּן תִּכְנֶן שְׁנֵית
בְּכּוֹס הַשְּׁנֵי. וְהַסְּבָה הִיא לְכַלֵּל אוֹתָם יַחַד בְּסוּד זְכָר וּנְקֵבָה.

בְּקְטָנוֹת שְׁנֵי, הַהֲבָדֵל בֵּין חֲסָדִים דְּדַעַת לְגִבּוֹרוֹת דְּדַעַת

וּבְכָר כְּתַבְתִּי בְּדְרוּשֵׁים הַקּוֹדְמִים, שְׁשִׁמְעֵתִי, שְׁיֵשׁ חֲלוֹק בְּקְטָנוֹת הַשְּׁנֵי בֵּין
הַחֲסֵד לְגִבּוֹרָה בְּשֵׁם אַכְדַּט"ם, כִּי זֶה חֲשֻׁבוֹנוֹ ע"ה בְּסוּד שְׁלֵשָׁה
יב"ק, כְּמַנִּין אוֹתֵיהֶם. וְזֶה חֲשֻׁבוֹנוֹ ע"ד, וְזֶהוּ בְּטַחוּ בְּה' עַדִּי עַד. תָּם:

נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 054-8436784

קבר רבי שמעון בר יוחאי זי"ע
אוהל הרשב"י

70,000 איש

**מתאחדים בקריאת הזוהר הקדוש
יחד שבטי ישראל, אנשים, נשים, וטף
כל לומד מתחייב לקרוא בכל יום 3 עמודים מהזוהר.
בכל חודש מסיימים לקרוא ביחד
אלף פעמים את הזוהר הקדוש**

**המצטרף יזכה לברכה מידי חודש
בציון של אוהל הרשב"י במירוץ
ומקבל שכר כנגד כולם - 70 מיליון סיומים של כל ספרי הזוהר**

**להצטרפות נא להתקשר לטל: 03-5784413 פקס: 03-578-4480
מייל: AOEL612@gmail.com**

יש לציין: שם ומשפחה, שם האמא, מקום הלימוד, עיר, טלפון
וכן את סוג הבקשה לברכה: זוג, פרנסה, זרע של קיימא, רפואה, שלום בית, וכו'

**שְׁעָרֵי שְׂמִימִים נִפְתָּחַ, וּמִיד לָנוּ יְרוּחַ, לְהַחִישׁ לְגַאֲלָנוּ כְּפִי שְׁהִבְטַח,
וּמְשִׁיחַ צְדָקֵינוּ לָנוּ יִשְׁלַח, וּבָאוּ הַשְּׁלוֹם וְהַשְּׁלוֹה וְהַשְּׁקֵט וּבִטַח**

סֵפֶר
זוהר הפסח השלם

כָּרַךְ ג' - חלק ג' - והוא:

סֵפֶר
זוהר הנסים
דְּרָשׁוֹת הַצַּה"ק הַמְּקוּבָּל
רַבֵּי נְסִיִּים פֶּרֶץ זִי"ע

זוהר מגבא ומצלא

דְרָשָׁה לְתוֹכָא לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ
מִכַּבֵּ"ק צַדִּיק מְהֻלָּל מִהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

לְכַבוֹד יוֹמָא דְהִילּוּלָא
שֶׁל הַמְקַבֵּל הָאֱלֹקִי צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם
רַבֵּי מְרַדְכֵי שְׁהַעֲבִי זי"ע

רֹאשׁ לְעֵדֶת הַמְכֻוֹנִים

-כ' חֲשׁוֹן תַּשְׁע"ב-

בִּישִׁיבַת הַמֵּיִשֶׁר בְּבֵת ים
י"ט חֲשׁוֹן תַּשְׁע"ב לַפ"ק

הַצַּה"ק רַבֵּי יְהוּדָה לֵיב אֶשְׁלֹג
(בְּעַל הַסּוּלָם) זצ"ל

הַגְּהַצַּה"ק הַמְקַבֵּל רַבֵּי יְהוּדָה לֵיב אֶשְׁלֹג זצ"ל רָאָה
שֶׁמִּלְחַמַּת עוֹלָם הַשְּׁנֵיָה פְרֻצָה בְּעוֹלָם, וּפְחָד גְּדוֹל נִפְלַע עַל
הַלְּבָבוֹת שֶׁתִּגְיַע לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה "לְהַשְׁמִיד לְהַרוֹג וּלְאַבֵּד
אֶת כָּל הַיְּהוּדִים מִנְּעוּר וְעַד זְקֵן מִן הַיְּנָעִים" ח"ו. עַל כֵּן אָמַר:
הָיִית וְרַבֵּי שִׁמְעוּן בַּר יוֹחָאי כּוֹתֵב בַּיָּהֳר הַקְּדוּשׁ, "בְּסִפְרָא דָא
יַפְקוּן מַגְלֹתָא", בְּלוּטֵר, בְּסִפְרֵי הַזֹּהַר יֵצֵאוּ מִן הַגְּלוּת, הַתְּחִיל
לְתַקַּם הַזֹּהַר בְּלִשׁוֹן הַקְּדוּשׁ קְדִי שֶׁל הַיְּהוּדִי יוֹכֵל לְהִבִּין
וּלְלַמֵּד אֶת הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ, וְאָמַר שְׂבוּם שְׂוִיעָא לְאוּר הַסִּפְר
הָרֵאשׁוֹן עַל הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ וְהָיָה לְרֵשַׁע מִסְּפָרָא גְדוּלָה, וְכֵן
הָיָה כּוּיִם שְׂוִיעָא לְאוּר הַקְּדוּשׁ הָרֵאשׁוֹן מִסִּפְרֵי הַזֹּהַר, אִז תְּהִי
לוֹ לְרֵשַׁע מִסְּפָרָא וְנִגְמָרָה הַמְּלַחְמָה שֶׁל שְׁלִיטַת הַנְּאֻצִי יִמְיָשׁ.
וְלֹא הַצְּלִיחַ זְמַנּוֹ לְהַגִּיעַ לְאַרְצֵנוּ הַקְּדוּשָׁה.
(עֵינֵי שְׂבוּת נִיחָה, יִלְקוּטֵי שׁוֹפְטִים רְמוֹס"ח).

ספר זוהר הנסים

דרשת הצה"ק המקובל - רבי נסים פריץ זי"ע

כתוב בשולחן ערוך: הרב דורש בשבת הגדול בעיניני ההלכה והאגדה של פסח להדריך את העם הלכה למעשה, אומר הזוהר בפרשת שמות - עד דיקרב ימין, פסח דרועא ימינא. לקיים בה, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות והאי איהו בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל. לקיים בהון (ישעיה נד) ובחסד עולם רחמתיך אמר גאלך יי'. עד שיקרב ימין, פסח זרוע ימין. לקיים בה (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, וזהו בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, לקיים בהם (ישעיה נד) ובחסד עולם רחמתיך אמר גאלך ה'. עוד אומר הזוהר הקדוש פרשת ויקרא: אמר רבי יוסי, למה לנו להטריח כל זה, מקרא שלם הוא, שהרי בלילה הזה הזווג העליון הקדוש מתעורר ונמצא. זהו שכתוב הוא הלילה הזה לה שמרים. מה זה שמרים? שנים, הזווג של הלבנה עם השמש. לכל בני ישראל לדרתם, שהרי מכאן והלאה נתאחדו ונקשרו בקשר של השם הקדוש ויצאו מרשות אחרת. משום כך בארבעה עשר מתקנים את עצמם, ומבערים חמץ מביניהם ונכנסים לרשות הקדושה, ואז מתעטרים חתן וכלה בעטרות האם העליונה, וצריך אדם להראות את עצמו בן חורין. אמר רבי יוסי, הני ארבע פסי דההוא ליליא אמאי. אמר רבי אבא, הא אוקמוה חברייא, לקביל ד' גאולות. אבל שפיר הוא בספרא דרב ייסא סבא, דקאמר הואיל וזווגא קדישא אשתכח בהאי ליליא בכל סטרין, וזווגא הוא בארבע קשרין, דאינון ד' דרגין, ולא מתפרשי דא מן דא, כד זווגא דא אשתכח, ואנן בחדוותא דלהון אתערנא, בגין דהא זכינא בהו, דמאן דאחיד בדא, זכי בכלא. ועל דא אשתני ליליא דא מכל שאר ליליון, ובעינן למעבד שמא בכלא, ולמחדי בהאי ליליא, בגין דחדוותא הוא לעילא ותתא. אמר רבי יוסי, ארבע הכוסות הללו של אותו הלילה למה? אמר רבי אבא, הרי פרושה החברים, כנגד ארבע גאולות. אבל יפה הוא בספרו של רב ייסא סבא, שאמר, הואיל וזהווג הקדוש נמצא בלילה הזה

בְּכָל הַצְּדָדִים, וְהַזְוִיג הוּא בְּאַרְבָּעָה קְשָׁרִים, שֶׁהֵם אַרְבַּע דְּרָגוֹת, וְלֹא נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה, כְּשֶׁהַזְוִיג הַזֶּה נִמְצָא, וְאָנוּ בְּשִׂמְחָתָם מִתְעוֹרְרִים, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי זְכִינוּ בָהֶם, שְׁמִי שְׂאוּחַז בָּזֶה – זֹכֶה בְּכָל. וְעַל כֵּן הַשְּׂתַנָּה הַלֵּילָה הַזֶּה מְפַל שְׂאֵר הַלֵּילוֹת, וְצָרִיכִים לַעֲשׂוֹת שֵׁם בְּכָל וְלִשְׂמַח בְּלֵילָה הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁשְּׂמִיחָה הִיא לְמַעַלָּה וְלִמְטָה. מִשְׁמַעוֹתוֹ – שֶׁהַפֶּסַח הוּא מִצַּד הַחֶסֶד – זְכוּרָתִי לְךָ חֶסֶד נְעוּרֵיךָ לְכַתֵּךְ אַחֵר בְּמַדְבַּר, הַכֹּל נַעֲשֶׂה בְּזִוּוּג הַעֲלִיוֹן וְלֹא וְלֹא מִצִּידָנוּ, שֶׁהַכֹּל נִמְשָׁךְ מֵהַקַּב"ה, וְאִם תִּשְׁאֵל לְמָה צִוּוּ כָל הַרְבֵּה מִצְוֹת דְּאוּרֵייתָא וְדִרְבַּנָּן, וְאַתָּה אוֹמֵר שׁוּבָה לֹא מִצַּד שְׁלָנוּ, הַסִּיבָה הִיא שֶׁמִּצַּד שֶׁהָאוֹר שֶׁהַקַּב"ה מִשְׁפִּיעַ הוּא כָל כֵּךְ גְּדוּל, שֶׁכָּל מַעֲשֵׂינוּ הוּא לְקַלוֹט אֶת הָאוֹר שֶׁל הַקַּב"ה לְתוֹכְנוּ לְתוֹךְ הַגּוּף וְלְתוֹךְ הַנִּשְׁמָה, וְזֶה נִרְמַז בְּפֶסוּק שֶׁל (סֵפֶר מְלָאכִי פֶרֶק ג) (1) כִּי אֲנִי יְהוָה לֹא שְׁנִיתִי וְאַתֶּם בְּנֵי יִעֲקֹב לֹא כְּלִיתֶם: אוֹתוֹ הָאוֹר שֶׁהַשְּׁפִיעַ עַל עַם יִשְׂרָאֵל לְהוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם לֹא הַשְּׂתַנָּה כָּל שָׁנָה אוֹתוֹ הָאוֹר. "וְאַתֶּם בְּנֵי יִעֲקֹב לֹא כְּלִיתֶם" הַפֶּשֶׁט הַפְּשוּט אִם קוֹרֵה לָכֶם מִשֶּׁהוּ, זֶה מִצַּדְכֶם אֲנִי לֹא שְׁנִיתִי, אֲבָל הַפִּירוּשׁ הַנוֹסֵף הוּא לֹא כְּלִיתֶם לֹא מִשְׁלוֹן כְּלִיָּה מִלְשׁוֹן כְּלִי – אַתֶּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הִכַּנְתֶּם כְּלִים, אֲנִי מִשְׁפִּיעַ אֶת הָאוֹר, אוֹתוֹ הָאוֹר אוֹתָהּ הָאֵרֶה, אוֹתוֹ הַכַּח הַקַּב"ה מִשְׁפִּיעַ בְּכָל שָׁנָה בְּלֵיל הַסֵּדֶר, לְכֵן חֲכָמִים בָּאוּ וְרִצּוּ שֶׁכָּל נִשְׁמָה תִּזְכֶּה, נִתְּנוּ לָהּ כְּלִים וְהֵם "קִדְשׁ. וְרַחֵץ. כְּרִפְס. יַחַץ. מְגִיד. רַחֲצָה. מוֹצִיא. מְצָה. מְרוֹר. כּוֹרֵף. שְׁלֶחֶן עוֹרֵף. צְפוּן. בְּרֵף. הֵלֵל גְּרָצָה":

נֵלֵךְ בְּעַקְבוֹתֵיהֶם וְנִסְבִּיר מֵהֵם הַכְּלִים שֶׁצָּרִיכִים לְהַכִּין בְּלֵילָה הַזֶּה, הַבְּסִיס שֶׁל הַסֵּדֶר הוּא סִיפּוֹר הַהֲגָדָה – מְגִיד – הוּא שׁוֹרֵשׁ וְהַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל כָּל הַסֵּדֶר, מִצְוֹת "וְהֲגַדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַזֶּה" בְּכָל הַשָּׁנָה יֵשׁ לְזַכּוֹר יְצִיאַת מִצְרַיִם, אֲבָל בְּלֵילָה הַזֶּה כָּתוּב וְהֲגַדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא, וְאִם אֵין לוֹ בֶּן אוֹ מִשְׁפָּחָה, יִסְפֹּר לְעַצְמוֹ עַל יְדֵי הַסִּיפּוֹר וְהַהֲגָדָה אֶתָּה מִמְשִׁיךְ, מֵאִיר וּמִרְחִיב אֶת הָאוֹר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עַד עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה, כְּמוֹ הַמְּרַבֵּה לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם הָרִי הוּא מְשׁוּבַח, כְּמוֹ שֶׁהַפֶּסוּק אוֹמֵר מִתְחִיל בְּגִנְאִי וּמִסְפֵּר בְּשַׁבַּח, כּוֹלֵם מִתְחִילִים בְּגִנּוֹת, וּמִסִּיִּים שֶׁהָאָדָם מִשְׁתַּבַּח, הַסְּגוּלָּה שֶׁל הַלֵּילָה הַזֶּה לְהַפּוֹךְ אֶת הָאָדָם לְחִלוּטִין מִשְׁחוֹר לְלָבָן, מוֹצִיא אוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם מֵהַמִּידוּת הָרַעוּת שֶׁהֵן צָרוֹת וּמְגַבִּילוֹת אֶת הָאָדָם, לֹא מִשְׁחַרְרוֹת אוֹתוֹ, זֶה פֶּרַעַה הַיֵּצֵר הָרַע, מִחֲשַׁבוֹת שֶׁשׁוֹלַח לְאָדָם לְרָאוֹ, בְּלֵילָה הַזֶּה מִתְחִיל בְּגִנְאִי וּמִסִּיִּים בְּשַׁבַּח, יוֹצֵא מִמִּצְרַיִם וּמִפֶּרַעַה, לְהַרְחִיב אֶת הַסִּיפּוֹר, כְּמוֹ רַב שֶׁל יְשִׁיבָה מִתְחִיל בְּקוֹשִׁיָּה, וּמִסְדֵּר אֶת הַהֲגָדָה שְׁלוֹ, הַדְּרָשׁ שְׁלוֹ עַד שֶׁמִּסְדֵּר אֶת הַקּוֹשִׁיָּה, כֵּךְ הָאָדָם כְּדִי שֶׁהֲגָדָה תִּהְיֶה מִעֲנִינֵינִי מִתְחִילִים בְּקוֹשִׁיָּה

"מה נשתנה" 4 קושיות כנגד 4 עולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה, אומרים המפרשים שבקושיות האלו כלולים כל הקושיות שיש ליהודי בעולם בכל הדורות בכל העניינים, ובסיפור ההגדה "עבדים היינו לפרעה" נמצאים כל התירוצים על כל הקושיות שבעולם, סידור ההגדה שסידרו אנשי הכנסת הגדולה העשוי ברוב טעם ודעת, לכן תכין עצמך ל"מגיד" תכין קושיות ותרוצן, לדוגמא, קושיה אחת: אין אף לילה שאומרים הלל, כלילה הזה אנחנו אומרים שתי פעמים "הלל" איפה זה רמוז? "שְׁבַכְל הַלֵּילוֹת אֵין אָנוּ מְטַבְּלִים אֶפִּילוּ פַעַם אַחַת, הַלֵּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פְעָמִים": (שער ז' חג המצות) שבכל הלילות אין אנו חייבים לטבל אפילו פעם אחת, הלילה הזה שתי פעמים. פירוש - כי כלילה הזה, יש ב' זווגים, דאו"א וזו"ן, (אבא ואימא, זעיר אנפין ונוקבא) הרמוזים במלת מטבילים, כי זווג ז"א הנקרא מ"ה, (יוד הא ואו הא = 45, שם מה) וד' אותיות הויה, סה"כ מ"ט. וגם כן זווג של אבא ואימא ע"ב (יוד הי ויו הי), וי' אותיות, הם פ"ב, גי' בלי"ם, וזה שתי פעמים: שבכל הלילות לא מגיעים לזיווגים גבוהים כאלה וכלילה הזה שתי פעמים - ועוד סיבה, מצרים זה המקום הצר ביותר - הגרון, ואחורי הגרון בעורף - פרעה, וכאשר ישראל מושכים השפע מהראש לגוף, מצרים ופרעה יונקים מהשפע שהם מוחין דקטנות, שמות אלהים, הקב"ה עשה נס, הוא הוריד מוחין של גדולין ומהמוחין האלו לא יכולים לינוק החיצוניים, הם יונקים משם ב"ן, אבל הלילה הזה ירד שם מ"ה, מה נשתנה. לכם גולת הכותרת של הלילה הזה הוא המגיד, אבל הקב"ה אוהב את ישראל, וסידר לנו עיטורים, אוכל ויין, כדי שיישארו וילמדו את ההגדה כל הלילה, גם את הסעודה עשה מצוות, אבל הם רק קישוט להגדה, והכלים הם ארבע כוסות וארבע כזיתות, כל אחד מאיתנו יודע שצריך להניח תפילין רש"י ורבנו ת"ם - כנגד ארבע מוחין ע"ב (יוד הי ויו הי, ס"ג יוד הי ואו הי, מ"ה יוד הא ואו הא, ב"ן יוד הה וו הה) ארבע מוחין שהם חכמה מצד אבא ארבע כזיתות, בינה מצד אימא ארבע כוסות יין, חסדים וגבורות, (חוב"ב חו"ג מ"ה וב"ן), עיקר העבודה זה המשכת המוחין כיון שהקב"ה ברא את העולם בשבעה ימים זה גוף, חסר הראש, לעולם אין ראש, ללא עיניים ללא אוזנים, התפילין של רש"י ארבע פרשיות מצד אימא מצד הבינה, ועוד תפילין רבנו ת"ם גם שם ארבע פרשיות - כל המצוות שאדם עושה הם כפי התפילין, להניחם יחד, כך כתוב בזוהר ובכתבי האר"י ובשולחן ערוך, כליל הסדר מניחים יחד את התפילין, כך אדם צריך לעשות כל השנה, כפי ארבע כוסות ארבע כזיתות, ואלו הם

עיקר הכלים לקבלת אור נס הפסח והגאולה, לכן צריך שיהיה היין למהדרין, והמצות למהדרין, במזיגה של כל כוס וכוס להדיח ולשטוף, והסבה לצד שמאל שאם לא הסב צריך לחזור, ובסוד כל הלילה הזה הוא הכנעת השמאל, הדינים וכל כוחות הטומאה מצרים ופרעה, לכן מסיבים לצד שמאל.

רחצה – אומר רבינו האר"י זה כדי לשטוף את זוהמת מצרים, צריכים לשטוף את הגוף – את הכלי רחץ כלים פנימים, רחצה כלים אמצעים ומים אחרונים כלים חיצונים, כרפס, לא תחליף לכרפס כמו שעושים, כרפס הוא עולה גימטריה 360 – אות שין. הוא מוחין דקטנות אחרי שנכנסו מוחין דגדלות ומכוח זה נמתקים כל הדינים של כל השנה, כרפס עולה גימטריה ש"ס, על ידי מוחין של כרפס כאילו למד את כל הש"ס התמלא בש"ס לכל השנה.

שלוש מצות כנגד חכמה בינה ודעת – מצה האמצעית היא בינה, ולכן נפרסה, וצורתה ד"ו, לבצוע חלק גדול אות ו', והחלק השני הקטן נגד הד', כי מספר ו' יותר מן מספר ד'. חצי המצה של אות ו' אנו מניחין לאפיקומן, וחציו השני שצורתו ד', אנו מחברין אותה עם המצה הראשונה השלימה, ומברכין עליה המוציא, ואכילת מצה, המוציא נגד השלימה, ואכילת מצה נגד הפרוסה הב':

אנו אומרים הא לחמא עניא, (די אכלו) כמאמר רז"ל מה דרכו של עני בפרוסה. והענין, כי תחלה צורתה ה', ונפרסה, ואנו לוקחין חציה שהיא אות ד', הנקרא לחמא עניא, כי ד' פירוש דלה ועניה, והנה בחיבורה עם ראשונה, אז נעשית צורת ד"י (אכלו), נגד השלימה שהיא י', וד' נגד הפרוסה. ולהיותה פרוסה, אנו צריכין לחברה עם השלימה, ואז תקרא שלימה ד"י. הרי בארנו ב' ציורין, ד"י חכמה, וד"ו נגד בינה. והמצה התחתונה ג' ווין, שהוא מצה ג', ולכן כנגדה ג' ווין שבציור ה', הרי נתבאר סוד המצה, ובזה נשלם כל גדלות ב' דאבא, כי נכנסו כולם ביחד.

אחרי מוציא מצה – מרור כמו בכרפס מיתקנו את הדינים כך במרור – גימטריה 446 = מות: ממתק את המות הופך אותו לחיים. כורך לזכר המקדש ביחד כהלל הזקן, שולחן עורך זה גם אחד מהסימנים לקיים מצוות השמחה, ולהשאיר מקום לאכול את האפיקומן בחשק וברצון.

צפון וברך, כאן כולם מברכים על כוס של יין, לאחר מכן מברכים בורא פרי הגפן ומכוונים לפטור יין של ההלל, הלל הגדול, שירה על היין

שזה "מה נשתנה הלילה הזה" שאמרו חכמים מיום שנחרב בית המקדש לא שרים על היין, וזה סגולה להכנס לבית המקדש, כל ישראל בבית המקדש בלילה הזה.

הקצרה צריכה להיות שלימה גם אחרי חלוקת הסימנים - כיון שהם עשר ספירות של החכמה ישארו שלימות.

נרצה, מה היא המצוה - משל לאדם שכל חייו חלם להפגש עם המלך, ויום אחד זכה בפייס ובכסף שזכה אמר עכשיו אני יכול להכנס לבית המלך, הגיע לשער הראשי, הצליח לשכנע את השומר ליתן לו להכנס תמורת מאה דולר, בשער השני שילם לשוער מאתיים דולר וכך בכל שער שילם לשוער יותר ויותר, עד שהגיע לדלת של המלך, שם שוער גבוה חזק, ואז האדם מציע לשומר 10,000 דולר להכנס למלך, השוער אומר לו בעד אף סכום לא אוכל לתת לך להכנס, כי אם אתן לך להכנס יהרגו אותי, מה אעשה עם הכסף, אבל אני מוכן לתת לך טלפון של המלך, לך הביתה תתקשר למלך, הסכים האיש וחזר לביתו והתקשר למך מספר ארוך - "קדש. ורחץ. כרפס. יחץ. מגיד. רחצה. מוציא. מצה. מרור. כורך. שלחן עורך. צפון. כרך. הלל נרצה" המלך עונה לאדם והאדם מברך את המלך והמלך מזמין אותו לארמון - זה נרצה, רצויים מעשיו של יהודי המקיים את מצוות המלך, כוס חמישית לאליהו הנביא שיבוא במהרה בימינו ויבשר לנו גאולה אמן.

אבל הזוהר הקדוש והאר"י הקדוש אומרים שהשם אדם הוא מלשון אדמה לעליון, נכון שהגוף עפר ואפר בשר ודם, שגם נקרא אדם, אבל הבשר רק בשר אדם הוא לא אדם.

לאדם יש נרנח"י - נפש מעולם העשיה, רוח מעולם היצירה, נשמה מעולם הבריאה, חיה מעולם האצילות, יחידה מא"ק, - א"ק אבי"ע חלק אלוה מלמעלה, יחידה, יחידו של עולם. אז אתה חושב עצמך בשר ודם עפר ואפר, זה תגיד כשמישהו פוגע בך, מעליב אותך.

אבל כשאתה בא לעבוד את השם יתברך, תראה איזה כוחות ה' נתן בך! נרנח"י "אדמה לעליון" תראה איזה אדם גדול אתה. יש בך את כל האבי"ע (עולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה), אז אתה אומר טעיתי! איזה בן אדם אתה?

אדם כי יקריב מכם קורבן לה', למה אתה כל הזמן אומר שאתה לא יודע לא שמת לי לב! טעיתי! ? כיון שהנפש הבהמית שבך: (האדם מורכב

מהנשמה הקדושה שהיא הנרנח"י ומורכב מהגוף שהוא בשר ודם ובאמצע בין הגוף לבין הנשמה הקדושה יש את הנפש הבהמית) ומכוון שהיא קרובה עם היצר הרע לגוף היא שולטת עליו. ואילו הנשמה רחוקה ממנו קשה לה לשלוט.

הקב"ה נתן את היצר הטוב את הרצון הטוב היא מתחברת לנרנח"י אז היא יכולה להקריב, לכבוש את הנפש הבהמית ולהגיע לגוף ולקדש אותו בתורה ובמצוות "אשר קידשנו במצוותיו..." הקב"ה חפץ בעולם הזה בגוף! לקיים בו את המצוות, אבל היא אפשר להגיע לגוף – הנפש הבהמית שומרת על הגוף, אומרת לגוף, אתה תשב, אל תחשוב, אל תתבונן, תגיד לא ידעתי לא הבנתי, תאכל, תנוח, תישן...

יוצא שהגוף נשמר על ידי הנפש הבהמית. ואילו הנשמה הקדושה באה ואומרת לך מה אתה חושב שבאת בשביל עולם הזה לנוח, קום מה לך נרדם? קום קרא לאלהיך, בוא אני אזכה אותך לתחיית המתים לחיי נצח.

בא הקב"ה ואומר מה הקורבן שאני רוצה – שהאדם הנרנח"י, אתה אדם גדול, תקריב את החלב ואת הדם שלך, מאפוא אני אקריב? את הנפש הבהמית תקריב "מכס", את זה אני רוצה יותר חשוב משתגיד לי טעיתי, שגגתי ומביא לי בקר וצאן, אז כאן אמר לקב"ה למשה איזה קורבן הוא מעדיף, את הנפש הבהמית. מן הבהמיות שלנו.

אדם חושב שחשוב להביא קורבנות, כן, קורבנות של שלמים, תודה, עולה אבל לא קורבנות של חטאת ואשם זה בדיעבד. אל תטעה, יש לך נרנח"י יש לך כוח של הקב"ה בנקודה שאתה רוצה לעשות את רצון השם אין מה שימנע ממך, השם רוצה אותך, קורבן הנפש הבהמית, להקריב את עצמינו לעבודת השם, יום יום, לזרוק את העצלות, את המידות הרעות, את הנפש הבהמית, לתפוס את היצר הטוב להקריב את עצמו לשם, כאשר אדם עושה את רצון השם יש גאולה לעצמו המקרבת את הגאולה הכללית לכלל ישראל לכלל העולם, יהי רצון שהקב"ה ישלח לנו משיח בן יוסף, משיח בן דוד ונזכה לגאולה במהרה בימינו אמן.

ספר

זוהר השביעי השלם

לימוד הזוהר לשביעי של פסח

לקוט גדול ונפלא מהזוהר הקדוש למוידים מיחדים
המועזרים את הלב וחוצבי להבות אש, בענייני הגאולה
העתיקה לבוא - בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל

לקוט מקיף כזה עדין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה

תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת

היא תורת הרשב"י ז"ע

לכל ישראל שיזכו לגאולה השלמה על ידי לימוד תורת הסוד,
ובממיהם אנו שותים, ולאורם אנו הולכים, ובו אנו נגאלים.

ובו שני ספרים

ספר א. הוא, זוהר השביעי - חלק א', מספר זוהר השביעי
השלם, בו לקטנו המאמרים מספרי הזוהר בארמית ולשון
הקודש, עם פיסוקים ופותרות, תמצית הענין לכל קטע וקטע,
דבר דבור על אופנו.

ספר ב. הוא, זוהר האר"י לשביעי של פסח - חלק ב', מספר
זוהר השביעי השלם, בו לקטנו מכתבי האר"י ל כל ענייני הסדר
וכל המצוות הפלולות בה, עם פותרות תמצית הענין לכל קטע
וקטע. דבר דבור על אופנו, ועם ציון מראה מקומות, וכן דברי
הזוהר השלם השכימים לכל ענין.

יצא לאור ערב חג הפסח תשע"ב על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

❖ מפתח הנושאים ❖

- ❖ אשריהם ישראל מכל העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה קדושה והוריש להם נשמות קדושות ממקום קדוש כדי לעשות מצוותיו (וזהר פרשת אחרי מות דף ס"ז ע"ב) ..... א
- ❖ כל מי שמשתדל בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים ..... א
- ❖ אמר הרועה הנאמן, באותו זמן בעלי המשנה הללו, בעלי החכמה העליונה, בעלי קבלה, בעלי רזי תורה, השעה דחוקה להם (רעיא מהימנא) ..... ב
- ❖ באותו זמן נפתחת להוליד את המשיח, משום החבליים והדחקים של הצדיקים, ובעלי מדות ובעלי רזים של התורה ..... ג
- ❖ בן נפשי תערג אליה אלהים, לקבל ממך השקאה בעולם הזה ובעולם הבא .... ד
- ❖ פחצות הלילה, בשעה שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, הקול הזה יוצא ומכאוב לכל אותן האילות שסביב הכסא הנכבד הקדוש ..... ה
- ❖ עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא ..... ו
- ❖ אשרי חלקו של אותו אדם שאוהב את הקדוש ברוך הוא אהבה כזו ..... ו
- ❖ כל מה שגזור על העולם מתקים ..... ז
- ❖ עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא ..... ז
- ❖ מאה ועשרים וחמשה אלה דרגות לצדיקים ..... ט
- ❖ כנסת ישראל נקראת אילת אהבים ויעלת חן (וזהר ח"ג דף כ"א ע"ב) ..... ט
- ❖ אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך ..... י
- ❖ הקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן ..... י
- ❖ בספר כתובים כל אותם בני היכלו, חויט של חסד נמשך עליהם ..... יב
- ❖ בשעה שכנסת ישראל מתעוררת למלך בתורה, מתחזק פחה ..... יב
- ❖ הקדוש ברוך הוא מכניס את הפמליא שלו ואומר: ראו בני אהובי, שהם דחוקים בגלות ועוזבים את הצער שלהם ומבקשים ממני על הגבירה ..... יג
- ❖ אם אתם רוצים את זה, על מה אתם מתעכבים? שבו, שובו בתשובה ..... יד
- ❖ סוד עליון ..... טו

- טו ..... ❖ חִיָּה שְׁשׁוּלְטַת בְּשִׁלְטוֹן עַל אֶלֶף מִפְתָּחוֹת בְּכָל יוֹם
- טז ..... ❖ סוּד שֶׁל הַרְבֵּה אַרְבֵּה עֲצֻבוּנָה וְהַרְנָה
- יז ..... ❖ סוּד עֲלִיוֹן (זוהר פֵּרֶשֶׁת וִיקָהֵל דָּף ר"כ ע"א)
- יח ..... ❖ הַנְּחָשׁ מוֹלִיד פַּעַם בְּשִׁבְעַת שָׁנִים
- יח ..... ❖ בְּזִמְנֵי שִׁיעוּרֵי הַמַּתִּיבִים יָקוּמוּ חִלּוֹת חִלּוֹת כָּלֵם עַל אֶרֶץ הַגִּלְגָּל, מִשׁוּם שֶׁשָּׁם עֲתִיד מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְהִתְגַּלּוֹת, מִשׁוּם שֶׁהוּא חֶלְקוֹ שֶׁל יוֹסֵף
- יט ..... ❖ וְאֵת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשָׂכֶם
- יט ..... ❖ יְרוּשָׁלַיִם תִּמְשַׁךְ לְכָל הַצְּדִדִים
- כ ..... ❖ הַקִּיצוֹ וְרַנְנוֹ שֶׁכֵּנִי עֶפֶר
- כ ..... ❖ תִּמְהַנֵּי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, אֵיךְ יִשְׁנִים וְלֹא מִתְעוֹרְרִים מִשְׁנָתָם (זוהר פֵּרֶשֶׁת אַחֲרֵי מוֹת דָּף נ"ז ע"ב)
- כא ..... ❖ לֹא יִמְצָא מִי שְׁסוּגֵר וּפּוֹתַח, אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹרוֹ
- כא ..... ❖ מִשָּׁם יוֹצֵאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיֵּי הַמֶּלֶךְ
- כב ..... ❖ לְלִכְתָּ, בְּצִדִיק הַזֶּה, לְמִצָּא בְּרָכוֹת וְשִׂמְחָה
- כג ..... ❖ כְּשֶׁרוֹצִים בְּנֵי הָעוֹלָם לְהִתְבָּרֵךְ, לֹא יוּכְלִים, אֶלָּא רַק עַל יְדֵי הַפְּתָן
- כג ..... ❖ אוֹי לְדוֹר כְּשֶׁהֲרוּעִים אֵין נִמְצָאִים, וְהַצֵּאן סוּטִים וְהוֹלְכִים, וְלֹא יוֹדְעִים לְאִיזָה מְקוֹם הוֹלְכִים, לֹא יְמִינָה וְלֹא שְׂמֵאלָהּ. וְכֵלֶם גְּלוּיִים לְאוֹתָם שְׂרוּאִים בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת (זוהר פֵּרֶשֶׁת וִיקָרָה דָּף ו' ע"א)
- כד ..... ❖ עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ אוֹחֵז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ, וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכָלוֹ, וְנִשְׁבַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרֹד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים וְלֹא יִתְרַחַק מִמֶּנּוּ
- כה ..... ❖ בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת
- כו ..... ❖ קוּמֵי אוּרֵי כִי כָּא אוּרָה, הֲרֵי הַמֶּלֶךְ כָּאן, וְדַאי שְׂאֵז הוּא הַכְּבוֹד שְׁלָהּ, וְשִׂמְחַת הַכָּל כְּשֶׁהַמֶּלֶךְ מִתְפַּיֵּס עִמָּה
- כז ..... ❖ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכּוּדָהּ, וּכְּאֵלֶיהָ לְהַקִּימָה וְלָתֵת לָהּ יָד וְלִזְקָה אוֹתָהּ, כְּמוֹ שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בְּסוֹף גְּלוּת אָדוּם (זוהר פֵּרֶשֶׁת שְׁמוֹת דָּף ז' ע"א)
- כח ..... ❖ בְּגִלוּת אָדוּם רוֹצֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִתְכַבֵּד בְּעוֹלָם וְלִבֵּא הוּא לְהַקִּים אֶת הַגְּבִירָה וְלִנְעַר אוֹתָהּ מִהַעֶפֶר
- כט ..... ❖ עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְכַבֵּד אֶת שְׁמוֹ עֲלֵיהֶם, שְׂכַתוֹב, וְהִתְגַּדְלֵתִי וְהִתְקַדְשֵׁתִי וְנוֹדַעְתִּי
- לא ..... ❖ לֹא

❖ אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְדַּמֵּן וַיִּמְצָא בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן - מִשׁוּם שֶׁעֲמַד בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּאַמּוּנָה, יִזְכֶּה לְאוֹתוֹ אִוֵּר שֶׁל שְׂמַחַת הַמֶּלֶךְ ..... **לב**

❖ מְשִׁיחַ יְקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאַרְץ הַגִּלְלִי, וּמִשָּׁם יַעֲוֹרר קְרֻבוֹת לְכָל הָעוֹלָם ..... **לג**

❖ יַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינֵי כָל הָעוֹלָם, וְכֵן בְּכָל יוֹם עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר שִׁבְעִים יוֹם יִגְנֹז אוֹתוֹ כּוֹכֵב, וַיִּגְנֹז הַמְּשִׁיחַ עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים ..... **לד**

❖ וְכִמְהָ מִפְּרִיצֵי הַיְהוּדִים יָבֵאוּ עִמָּהֶם לְעֶרְךָ קָרֵב עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְאֵז יִחַשֵׁף כָּל הָעוֹלָם חֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ בְּאוֹתוֹ חֲשָׁף ..... **לה**

❖ בְּזִמְן שִׁיתְעוֹרֵר מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כִּמְהָ אוֹתוֹת וְנִסִּים אַחֲרֵים יִתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם ..... **לו**

❖ בְּרֵאשֵׁי חֳדָשִׁים וְחֻגִים וְשַׁבָּתוֹת נִכְנָס מְשִׁיחַ לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהִשְׁתַּעֲשַׁע בְּכָל אוֹתָם הַיְכָלוֹת ..... **לו**

❖ מְשִׁיחַ מְרִים קוֹלוֹ וּבּוֹכָה, וּמְזַדְעָזַע כָּל גֵּן הָעֵדֶן ..... **לז**

❖ יִתְעוֹרֵר כּוֹכֵב אֶחָד מִפְּחִיד בְּאַמְצַע הָרְקִיעַ כְּגוֹן אַרְגָּמָן, לוֹהֵט וְנוֹצֵץ בַּיּוֹם לְעֵינֵי כָל הָעוֹלָם ..... **לח**

❖ יִזְדַּעְזְעוּ כָל בְּנֵי הָעוֹלָם, וַיִּחַשֵׁף הַשֶּׁמֶשׁ בְּחֻצוֹת הַיּוֹם, כִּמּוֹ שֶׁנִּחַשֵׁף בַּיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עַד שֶׁלֹּא יֵרְאוּ שָׁמַיִם וְאַרְץ ..... **לט**

❖ כָּל אוֹתָם הַצְּדִיקִים יַעֲטְרוּ אוֹתוֹ שֵׁם, וַיִּחַגְרוּ לוֹ כְּלֵי זֵיץ בְּאוֹתֵיזוֹת רְשׁוּמוֹת שֶׁל כְּלִים שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ ..... **מ**

❖ בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה הַתְּעַטֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשַׁעֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, לְטַל נְקָמוֹת מִכָּל מִרְכָּבוֹת פְּרַעַה וּפְרָשָׁיו, וּמַעֲטֵר אֶת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בָּהּ ..... **מא**

❖ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם יִתְמָהוּ וַיִּבְהָלוּ, וְלֹא יִדְעוּ כֵּלָל, פָּרַט לְאוֹתָם חֲכָמִים שְׂוִדְעִים בְּסוּדוֹת הַלָּלוּ, אֲשֶׁרֵי חֲלָקָם ..... **מב**

❖ בְּדֶרֶךְ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל שְׁעוֹמְדַת בְּפִרְשַׁת דְּרָכִים. וַיִּבְשֵׁר לָהּ וַיִּנְחַם אוֹתָהּ, וְאֵז תִּקְבַּל תְּנַחֲמִים, וְתִקּוּם וְתִנְשָׁק אוֹתוֹ ..... **מג**

❖ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ הַתְּגַלֶּה בְּאַרְץ הַגִּלְלִי ..... **מד**

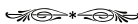
❖ יִתְכַנְסוּ אֵלָיו כָּל אֵלוֹ שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, וְהֵם מַעֲטִים בְּעוֹלָם. וּבִזְכוֹת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן יִתְחַזַּק כְּחוֹ לְהַתְּגַבֵּר ..... **מד**

❖ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ יִתְחִיל וַיִּכְנַס הַגְּלוּת מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם ..... **מה**

❖ רַבֵּי שְׁמַעוֹן הַרִּים יִדְּיוּ בְּתַפְלָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַתְּפַלֵּל תְּפַלְתּוֹ, וְהַזְדַּעְזַע כָּל אוֹתוֹ מְקוֹם ..... **מו**

❖ זְכוֹת הַדּוֹר הַזֶּה תַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם עַד שִׁבְאָה מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ ..... **מז**

- מז** יֵשׁ סוּד עֲלוּיֹן שְׁמֶשֶׁם יוֹצְאִים כָּל הָאוֹרוֹת שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת כְּלֵם לַהֲדָלִיק, וְשֵׁם תְּלוּי כָּל סוּד הָאֲמוּנָה .....
- מט** וְהִיא שִׁבְעִים שָׁנָה בְּגִלוֹת, מְשׁוּם שֶׁהִיא נִקְרָאת שִׁבְעַת שָׁנִים .....
- נב** סוּד הַסּוּדוֹת לְחֻכְמֵי הַלֵּב נִמְסָר. עֲשֶׂרָה שְׁבָטִים אֶלֶף שָׁנִים, שְׁנֵי שְׁבָטִים מְאֵתִים שָׁנָה .....
- נב** מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ יַעֲרֹךְ קִרְבוֹת בְּכָל הָעוֹלָם בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא .....
- נג** לְאַחַז בְּכַנְפוֹת הָאֶרֶץ, וַיִּנְעֲרוּ הַרְשָׁעִים מִמֶּנָּה, וַתִּשְׁתַּהַר הָאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה .....
- נד** עַד שֶׁתִּהְיֶה שְׁבַת לַה' לְלִקֵּט נִפְשׁוֹת בַּתְּעֲנוּגֵי קִרְשָׁה .....
- נה** בְּאוֹתוֹ זְמַן יִהְיֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם שְׂכִינָתוֹ וַיִּתְחַדֵּשׁ הָעוֹלָם (זוהר פֵּרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית דף כ"ה ע"ב) .....
- נו** וְכָל עֹשֶׁב הַשָּׂדֶה טָרֵם יִצְמַח - זֶה מְשִׁיחַ שָׁנִי. וְלָמָּה? מְשׁוּם שֶׁאֵין שֵׁם מֹשֶׁה לְעַבְדֵי אֵת הַשְּׂכִינָה .....
- נז** זֶה מֹשֶׁה שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ תוֹרַת אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה מִי שְׂדוֹרֵשׁ אֵת הַשְּׂכִינָה כְּמוֹתוֹ, וּבְגִלָּל זֶה וְאָדָם אֵין לְעַבְדֵי .....
- נח** כִּי מֵרֵאשׁ צִוְרִים אֶרְאֶנּוּ. אֵלֶּה אוֹתֵם צִוְרִים שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ .....
- נט** וַיִּסַּע מִלֶּאֶךְ הָאֱלֹהִים הַהֲלֹךְ לִפְנֵי מַחְנֶה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךְ מֵאַחֲרֵיהֶם. וַיִּסַּע, לְעֲשׂוֹת בָּהֶם נִקְמוֹת (זוהר פֵּרֶשֶׁת שְׁלַח לך דף קס"ו ע"א) .....
- ס** שְׂכִינָה תַעֲלֶה לְשֵׁם וּתְבַשֵּׂר לְעוֹלָם (זוהר פֵּרֶשֶׁת שְׁלַח דף קע"ג) .....
- סא** מַעֲשֵׂי הַרְחַמְנוּת שְׁעוֹשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה שֶׁהוּא מְכַה - בּוֹ נוֹתֵן רְפוּאָה סֵא .....
- סב** בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת אֲבָרְהָם וַיֹּאמֶר לוֹ: קוּם, שְׁהִרִי הַגִּיעַ זְמַן שְׂאֵנִי גּוֹאֵל אֵת בְּנֵיהָ לְתֵת לָהֶם שְׂכָר טוֹב עַל כָּל מַה שֶּׁסָּבְלוּ בְּגִלוֹת .....
- סג** מַה זֶה גְּדוּל בְּקִרְבָּךְ? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁבָּא אֵלֶיהָ לְהַקְיִמָּה מִן הָעֶפֶר, וַיֹּאמֶר לָהּ: הַתְּנַעֲרִי מֵעֶפֶר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם .....
- סד** אֲשֶׁרִיו מִי שֶׁנִּשְׁמָתוֹ בְּשַׁבַּת מְעִידָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ עַל חֲדוּשׁ הַתּוֹרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל פְּמִלְיָתוֹ וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁהִיוּ בְּגֵן עֵדֶן, כְּלֵם מִתְּעַטְרִים בְּאוֹתוֹ דְּבַר .....

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns, rendered in a light gray color, framing the central text.

סֵפֶר
זוהר הַשְּׁבִיעִי הַשְּׁלֵם
לימוד הזוהר לשביעי של פסח

איזה פטנהוז אתה רוצה בגן עדן?

רשימת התורמים המאושרים שזכו לבנות חלק מהיכלי גן עדן, בו תשכון נשמתם בעולם הבא, תמורת תרומה של 1600 ₪ בעבור 10 סטים של הזוהר הקדוש, המחולק ל-70 חלקיו, כל חייד אתה רודף אחרי דירה בעולם הזה!

צא וחשוב, איזה דירה תהיה לך בגן עדן, לנצח נצחים רק כאן אפשר לקנות את הדירה בגן עדן!!!!

כל אחד יתרום כפי רצונו לבנות את העולם הבא שלו זכור! היכלי גן עדן אפשר לבנות רק בעולם הזה! ולא כשמיגיעים לשם!

המעוניין, להתקשר
לטל: 0548-436784

אין חינם! סטרא אחרא היא בחינם!
כל סט נוסף שאתה קונה, הוא עוד היכל בגן עדן לנצח נצחים.
החכם עינו בראשו - צא וחשוב!

ומזכי הרבים ככוכבים לעולם ועד

דרושים תורמים:

להדפסת הקונטרס החדש "פתח אליהו המבואר"
וכן קונטרס "סגולת פתח אליהו"

ברצונינו להגיע למליון עותקים שיחולקו חינם לכל תלמוד תורה, לבנים ולבנות, וכן בישיבות ולבתי מדרשות התרומה ניתנת ישירות לבית הדפוס, עם אפשרות לקחת הקונטרס ולחלקם בעירו, או חלוקה על ידי מפעל הזוהר העולמי, המפעיל קרוב לאלף מחלקים בכל הארץ.

המעוניין, להתקשר לטל: 0548-436784

דקה-שתים נמשכת כל הפעולה,
מנער ועד זקן, נאמר פתח אליהו לפני התפילה,
כדי להיושע מכל צרה,
ידועה הסגולה,
נינצל מפצצת אטום, ונזכה לגאולה.

אשריהם ישראל מכל העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה קדושה והוריש להם נשמות קדושות ממקום קדוש כדי לעשות מצוותיו

אשריהם ישראל מכל העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה קדושה והוריש להם נשמות קדושות ממקום קדוש כדי לעשות מצוותיו

(זוהר פרשת אחרי מות דף ס"ז ע"ב)

רבי אבא היה יושב לפני רבי שמעון. קם רבי שמעון בחצות הלילה לעסק בתורה. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) פֶּאִיל תֵּעְרֹג עַל אֶפְיָי מִיָּם כֵּן נַפְשִׁי תֵּעְרֹג אֵלַיךְ אֱלֹהִים. הפסוק הזה פרושוהו החברים, אשריהם ישראל מכל העמים, שהקדוש ברוך הוא נתן להם תורה קדושה והוריש להם נשמות קדושות ממקום קדוש כדי לעשות מצוותיו ולהשתעשע בתורה. שכל מי שמשתעשע בתורה, לא פוחד מכל, שכתוב (תהלים קיט) לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, קם רבי שמעון בפלגו ליליא, למלעי באורייתא. קמו רבי אלעזר ורבי אבא עמיה. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) פֶּאִיל תֵּעְרֹג עַל אֶפְיָי מִיָּם כֵּן נַפְשִׁי תֵּעְרֹג אֵלַיךְ אֱלֹהִים. האי קרא אוקמוה חברייא, ופאין אינון ישראל מכל עמין, דקודשא בריך הוא ירב לון אורייתא קדישא, ואורית לון נשמתין קדישין מאתר קדישא, בגין למעבד פקודין, ולאשתעשעא באורייתא, דכל מאן דאשתעשע באורייתא, לא דחיל מפלא. דכתיב, (תהלים קיט) לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי.

כל מי שמשתדל בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים

כל מי שמשתדל בתורה, זוכה להשתעשע עם הצדיקים

מי הם שעשועי? תורה. שהתורה נקראת שעשועים, שכתוב (משלי ח) וְאֶהְיֶה שְׂעֻשׁוּעִים יוֹם יוֹם. וְזֶהוּ שְׂשֻׁנֵינוּ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּא לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן.

מאן אינון שעשועי. אורייתא. דאורייתא שעשועים אקרי, דכתיב, (משלי ה) וְאֶהְיֶה שְׂעֻשׁוּעִים יוֹם יוֹם. וְדָא הוּא דְתַנְיִן, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵי לְאִשְׁתַּעֲשַׁע עִם

מה זה להשתעשע? כְּדִי לְשׁוּמַח עִמָּהֶם, שְׁשׂוּנֵינוּ, אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים, שְׁכֵתוֹב בָּהֶם (ישעיה נח) אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל ה', כְּדִי לְהִתְעַנֵּג מֵאוֹתָהּ הַשְּׁקָאָה שֶׁל הַנַּחֲלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁךְ. כְּבִיכּוֹל מִשְׁתַּעֲשַׁע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּהֶם מֵאוֹתָהּ הַשְּׁקָאָה הַנַּחֲלָה שֶׁבָּהּ מִתְעַנְּגִים הַצְּדִיקִים, וְעַל כֵּן בָּא לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים. וְכֵל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, זוֹכֵה לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים מֵאוֹתָהּ הַשְּׁקִית הַנַּחֲלָה.

צְדִיקֵי־אֵל בְּגִנְתָּא דְעָרֵן. מֵאֵי לֹא־שְׁתַּעֲשַׁעֵא. בְּגִין לְמַחְדֵי בְּהוּ. דְתַנְיֵן, וְכַאֲיֵן אֵינֵן צְדִיקֵי־אֵל, דְכֵתִיב בְּהוּ, (ישעיה נח) אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל יי', בְּגִין לֹא־תִעַנְּנָא מֵהוּא שְׁקִי־דְנַחֲלָא, כְּמָה דַּאֲתָּ אָמַר (ישעיה נח) וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁךְ. כְּבִיכּוֹל, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ, מֵהוּא שְׁקִי־דְנַחֲלָא, דְמִתְעַנְּנֵי בְּהוּ צְדִיקֵי־אֵל. וְעַל דָּא אֲתֵי לֹא־שְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקֵי־אֵל. וְכֵל מֵאֵן דַּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵי־תָא, זְכִי לֹא־שְׁתַּעֲשַׁע עִם (דף ס"ח ע"א) צְדִיקֵי־אֵל, מֵהוּא שְׁקִי־דְנַחֲלָא.

אָמַר הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן, בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה הַלְלוּ, בְּעַלֵי הַחֲכָמָה הַעֲלִיֹנָה, בְּעַלֵי קַבְלָה, בְּעַלֵי רְזִי תּוֹרָה, הַשְּׁעָה דְחוּקָה לָהֶם (רעיא מהימנא - רועה הנאמן)

אָמַר הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן, בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה הַלְלוּ, בְּעַלֵי הַחֲכָמָה הַעֲלִיֹנָה, בְּעַלֵי קַבְלָה, בְּעַלֵי רְזִי תּוֹרָה, הַשְּׁעָה דְחוּקָה לָהֶם (רעיא מהימנא)

אָמַר הַרוּעָה הַנֶּאֱמָן, בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה הַלְלוּ, בְּעַלֵי הַחֲכָמָה הַעֲלִיֹנָה, בְּעַלֵי קַבְלָה, בְּעַלֵי רְזִי תּוֹרָה, הַשְּׁעָה דְחוּקָה לָהֶם. וְזֶהוּ שֶׁאָמַר כְּאֵל תַּעֲרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, שֶׁאוֹתָם אֲפִיקֵי מַיִם שֶׁל הַתּוֹרָה אֵל הַשְּׁכִינָה. וְאֵין תּוֹרָה אֵלָּא עִמּוּד הָאֲמָצְעִי, שֶׁיְהִי אֲפִיקֵי הַמַּיִם הַלְלוּ בְּצַעַר, בְּיָגוֹן וּבְעֵנִי, וְאֵלוֹ הֵם חֲבָלִים, צִירִים שֶׁל יוֹלָדָה, שֶׁהִיא הַשְּׁכִינָה,

אָמַר רַעֲיָא מֵהֵימְנָא, בְּהוּא זְמַנָּא, אֵלֵין מְאָרֵי מִתְנִיתִין מְאָרֵי חֲכָמָתָא עֲלָאָה, מְאָרֵי קַבְלָה, מְאָרֵי רְזִי תּוֹרָה, שְׁעָתָא דְחִיקַת לֹזֵן, וְהֵאֵי אִיְהוּ דְאָמַר כְּאֵל תַּעֲרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, דְאֵינֵן אֲפִיקֵי מַיִם דְאוֹרֵי־תָא לְגַבֵי שְׁכִינָתָא. וְלִית תּוֹרָה, אֵלָּא עִמּוּדָא דְאֲמָצְעִיתָא. דִּיהוּן אֵלֵין אֲפִיקֵי מַיִם, בְּצַעֲרָא בִיגּוּנָא בְּעֵנְיוֹתָא, וְאֵלֵין אֵינֵן חֲבָלִים צִירֵין דְיוֹלָדָה,

שָׁבָה נֹאמֵר (משלי כג) וַתִּגַּל יוֹלְדֶתָּהּ.
 וּבְאוֹתָם הַחֲבָלִים תִּהְיֶה בְּצַעַר
 שְׁלָהֶם. וּבְאוֹתָם חֲבָלִים שְׂצוּעֶקֶת
 בָּהֶם, מִתְעוֹרְרִים שְׁבָעִים סְנֵהֲדָרִין
 שְׁלֹמְעֵלָה, עַד שְׂיִתְעוֹרֵר קוֹלָה עַד
 יְהוֹ"ה, וּמִיָּד - (תהלים כט) קוֹל ה' יְחוֹלֵל
 אֵילוֹת, שֶׁהֵם בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, בְּתוֹלוֹת
 אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ, לְכֹלֶם יִהְיֶה חֵיל
 פִּיּוֹלְדָה מִמָּשׁ בַּדְּחָקִים שֶׁהַשְּׁעָה
 דוֹחֶקֶת אוֹתָם בְּכֹמָה נְשִׁיכוֹת שֶׁל יֵצֵר
 הָרַע, שֶׁל נָחַשׁ שְׁנוֹשֵׁף אוֹתָם בְּכֹמָה
 דְּחָקִים.

בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתַּחַת לְהוֹלִיד אֶת הַמְּשֻׁיחַ,
 מְשׁוּם הַחֲבָלִים וְהַדְּחָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים,
 וּבְעֲלֵי מַדּוֹת וּבְעֲלֵי רָזִים שֶׁל הַתּוֹרָה
בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתַּחַת לְהוֹלִיד אֶת
 הַמְּשֻׁיחַ, מְשׁוּם הַחֲבָלִים
 וְהַדְּחָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים, וּבְעֲלֵי מַדּוֹת
 וּבְעֲלֵי רָזִים שֶׁל הַתּוֹרָה, בְּעֲלֵי בְּשֵׁת
 וְעֵנּוּה, מְאִרֵי יִרְאָה וְאֶהְבָּה, בְּעֲלֵי
 חֶסֶד, אֲנָשֵׁי חֵיל יִרְאֵי אֱלֹהִים, אֲנָשֵׁי
 אֱמֶת, שׁוֹנְאֵי בְּצַע, שְׂדַחְקָה אוֹתָם
 הַשְּׁעָה. וְזֶהוּ שֶׁבְּאַרְוֶה בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה,
 דוֹר שֶׁבֶן דָּוִד בָּא, אֲנָשֵׁי חֵיל יְסוֹבְבוּ
 מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יִחוּנְנוּ, וְיִרְאֵי חֶטָּא
 יִמְאָסוּ, וְחֻכְמַת סוֹפְרִים תִּסְרַח, וְתִהְיֶה
 הָאֱמֶת נְעֻדְרַת, וְהַגִּפְן תִּתֵּן פְּרִיָּה,
 וְהִינּוּ בְּיוֹקֵר.

דְּאִיְהִי שְׂכִינְתָּא, דְּאַתְמַר בָּהּ,
 (משלי כג) וַתִּגַּל יוֹלְדֶתָּהּ. וּבְאִינּוֹן
 חֲבָלִים, תִּהְיֶה בְּצַעַרָא דְּלֵהוֹן. וּבְאִינּוֹן
 חֲבָלִים דְּצוּחוֹת בְּהוֹן, אַתְעֵרַת שְׁבָעִין
 סְנֵהֲדָרִין דְּלְעִילָא, עַד דִּיתְעֵר קוֹל
 דִּילָה עַד יְהוֹ"ה, וּמִיָּד (תהלים כט) קוֹל
 יְי' יְחוֹלֵל אֵילוֹת, דְּאִינּוֹן מְאִרֵי
 מִתְנִיתִין, (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ
 רְעוּתֶיהָ, בְּלֵהוֹן יְהוֹן לֹון חֵיל פִּיּוֹלְדָה
 מִמָּשׁ, בְּדְחָקִין, דְּדְחָקָא לֹון שְׂעָתָא,
 בְּכֹמָה נְשִׁיכוֹן דִּיֵּצֵר הָרַע, דְּחוּיָא
 דְּנִשְׂיָד לֹון בְּכֹמָה דְּחָקִין.

בְּאוֹתוֹ זְמַן נִפְתַּחַת לְהוֹלִיד אֶת הַמְּשֻׁיחַ,
 מְשׁוּם הַחֲבָלִים וְהַדְּחָקִים שֶׁל הַצְּדִיקִים,
 וּבְעֲלֵי מַדּוֹת וּבְעֲלֵי רָזִים שֶׁל הַתּוֹרָה
בְּהוּא זְמַן אַתְפַּתַּחַת לְאוֹלְדָא
 מְשֻׁיחָא, בְּגִין חֲבָלִים
 וְדוֹחֶקִים דְּצְדִיקִים, וּמְאִרֵי מַדּוֹת,
 וּמְאִרֵי רָזִין דְּאוֹרֵייתָא, מְאִרֵי בּוֹשֵׁת
 וְעֵנּוּה, מְאִרֵי יִרְאָה וְאֶהְבָּה, מְאִרֵי
 חֶסֶד, אֲנָשֵׁי חֵיל יִרְאֵי אֱלֹהִים, אֲנָשֵׁי
 אֱמֶת, שׁוֹנְאֵי בְּצַע, דְּדְחָקָא לֹון
 שְׂעָתָא. וְהֵאֵי הוּא דְּאוֹקְמוּה מְאִרֵי
 מִתְנִיתִין, דֵּר שֶׁבֶן דָּוִד בָּא, אֲנָשֵׁי חֵיל
 יְסוֹבְבוּ מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יִחוּנְנוּ, וְיִרְאֵי
 חֶטָּא יִמְאָסוּ, וְחֻכְמַת סוֹפְרִים תִּסְרַח,
 וְתִהְיֶה הָאֱמֶת נְעֻדְרַת, וְהַגִּפְן תִּתֵּן
 פְּרִיָּה, וְהִינּוּ בְּיוֹקֵר.

ומאותם קולות שהיא נותנת, שהם שבועים, כנגד שבועים תבות של יענף ה' ביום צרה, נפתחת רחמה, שהיא שתיים, כלולה משתי ביתי"ם, להוליד שני משיחים, ומכניסה את ראשה בין ברקיה, שהוא הראש שלה, העמוד האמצעי. שתי שוקיה, נצח והוד, שני נביאים. משם מולידה שני משיחים. באותו זמן ויחשף יערות, יעבר הנחש מהעולם. (עד כאן רעיא מהימנא).

ומאינון קלין דיהיבת, דאינון שבועין, לקבל שבועין תיבין דיענף יי' ביום צרה, אתפתחת רחמה, דאיהי תרין, כלילא מתרין ביתין, לאולדא תרין משיחין, ואעילת רישה בין ברקיה, דאיהו רישא דילה, עמודא דאמצעיתא. תרין שוקהא, נצח והוד, תרין נביאים. מתמן אולידת תרין משיחין. בההיא זמנא ויחשוף יערות, יתעבר נחש מעלמא (ע"כ רעיא מהימנא).

כן נפשי תערג אליך אלהים, לקבל ממך השקאה בעולם הזה ובעולם הבא למדנו, כאיל תערג על אפיקי מים - זו כנסת ישראל, כמו שנאמר אילותי לעזרתי חושה. תערג על אפיקי מים, ודאי כדי להשקות מהשקיה של מעינות הנחל על ידי הצדיק. תערג, כמו שנאמר (שיר ו) לערגות הבשם. כן נפשי תערג אליך אלהים, לקבל ממך השקאה בעולם הזה ובעולם הבא.

כן נפשי תערג אליך אלהים, לקבל ממך השקאה בעולם הזה ובעולם הבא תאנא, כאיל תערוג על אפיקי מים, דא כנסת ישראל. כמה דאת אמר, (תהלים כב) אילותי לעזרתי חושה. תערוג על אפיקי מים, ודאי לאשתקיא משקיו דמבועי הנחלא, על ידי דצדיק. תערוג: כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) לערוגת הבושם, כן נפשי תערוג אליך אלהים. לאשתקיא מנה, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

מעינות הנחל מי הם? מעין אחד למעלה, שפתיב (בראשית ב) ונהר יצא מעדן להשקות את הגן וגו', ומשם שופע ויוצא ומשקה את

מבועי נחלא מאן אינון. מבועא חד לעילא, דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו'. ומתמן נגיד ונפיק, ומשקי גנתא,

הגן. כל אותם הנחלים שופעים ויוצאים ומתפנסים לשני מעינות שנקראים נצח והוד, ואלו נקראים אפיקי מים, באותה דרגה של צדיק, שממנו שופע ויוצא ונשקה הגן. משום כך איל וצבי נמצאים כאחד, (איל וצבי נקראים עטרת ויסוד) צדק וצדיק.

בחצות הלילה, בשעה שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, הקול הזה יוצא ומכאיב לכל אותן האילות שסביב הכסא הנכבד הקדוש

למדנו, פתוב קול ה' יחולל אילות. אילות, אילת פתוב חסר, זו

אילות השדה (נ"א זו אילת השחר) (ד"א אילות השדה). אילות השדה, ששנינו, בחצות הלילה, בשעה שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, הקול הזה יוצא ומכאיב לכל אותן האילות שסביב הכסא הנכבד הקדוש, זהו שפתוב (שיר ג) ששים גברים סביב לה. דבר אחר יחולל אילות - כמו שנאמר (איוב כו) חללה ידו נחש ברח. ויחשף יערות, כמו שנאמר (שמואל א יד) ביערת הדבש, וכתוב (שיר ה) אכלתי יערי עם דבשי, ומיניקה אותם כמו אם שמיניקה את הבנים.

וכל אינון נחליו, נגדין ונפקין ומתכנשין בתרי מבויעין, דאקרון נצח והוד, ואליו אקרון אפיקי מים, בההוא דרגא דצדיק, דמניה נגיד ונפיק ומשתקיא גנתא. בגין כך איל וצבי כחדא משתכחי, (נ"א איל וצבי אקרון עטרת ויסוד) צדק וצדיק.

בחצות הלילה, בשעה שהקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, הקול הזה יוצא ומכאיב לכל אותן האילות שסביב הכסא הנכבד הקדוש

תאנא, פתיב (תהלים כט) קול יי' יחולל אילות, אילות,

אילת פתיב חסר, דא אילות השדה (נ"א דא אילת דשחר). (ד"א אילות השדה), דתניא, בפלגות ליליא, בשעתא דקודשא בריך הוא עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, האי קול נפיק, וכאיב כל אינון אילתא דסחרני כורסייא יקרא קדישא, דא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) ששים גבורים סביב לה. דבר אחר יחולל אילות, כמה דאף אמר (איוב כו) חללה ידו נחש ברח. ויחשוף יערות כמה דאף אמר. (שמואל א יב) ביערת הדבש, וכתוב (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי, וינקא להו כאמא דינקא לבנין.

אָמַר לִיה רַבִּי אַבְא, (ישעיה כו) נַפְשִׁי
 אֹוִיתִיךָ בְּלִילָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי
 אֲשַׁחֲרֶךָ. הִיָּה צָרִיךְ לִהְיוֹת נַפְשִׁי
 אֹוִתְךָ בְּלִילָה! אֲשַׁחֲרֶךָ?! יִשְׁחַרְךָ הִיָּה
 צָרִיךְ לִהְיוֹת! אָמַר לוֹ, הֲרִי פִרְשׁוּהָ,
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב יב) אֲשֶׁר בִּידוֹ נֶפֶשׁ
 כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ.

אָמַר לִיה רַבִּי אַבְא, (ישעיה כו) נַפְשִׁי
 אֹוִיתִיךָ בְּלִילָה אַף רוּחִי
 בְּקִרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ, נַפְשִׁי אֹוִתְךָ בְּלִילָה
 מִיִּבְעֵי לִיה. אֲשַׁחֲרֶךָ, יִשְׁחַרְךָ מִיִּבְעֵי
 לִיה. אָמַר לִיה הָא אֹוּקְמוּהָ, (בראשית
 כ"ג) כְּמָה דְאֵת אָמַר (איוב יב) אֲשֶׁר
 בִּידוֹ נֶפֶשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ.

עבֹודָה שְׁלֵמָה שְׁצַרְיָךְ אָדָם לַעֲבֹד אֵת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

עבֹודָה שְׁלֵמָה שְׁצַרְיָךְ אָדָם לַעֲבֹד אֵת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

בֵּא רֵאָה, הַנֶּפֶשׁ וְהַרוּחַ נוֹדְעוֹת
 (נִפְגְּשׁוֹת) (מִשְׁתַּתְּפוֹת) כְּפֶאֱחָד
 לְעוֹלָמִים. לְמַדְנִי, עֲבֹודָה שְׁלֵמָה
 שְׁצַרְיָךְ אָדָם לַעֲבֹד אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנִי וְאַהֲבַת אֵת ה'
 אֱלֹהֶיךָ, שִׂיֵּאֵהֵב אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אֵהֵבֵת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ, וְזוֹהִי אֵהֵבָה
 שְׁלֵמָה, אֵהֵבֵת נֶפֶשׁוֹ וְרוּחוֹ. כְּמוֹ
 שְׁאַלָה נְדַבְקִים בְּגוּף, וְהַגּוּף אוֹהֵב
 אוֹתָם, (אז) כִּךְ יִדְבַק אָדָם לְאַהֲבֵת אֵת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵהֵבֵת נֶפֶשׁוֹ וְרוּחוֹ
 לְדְבַק בּוֹ. זֶהוּ שְׁפִתּוֹב נֶפֶשִׁי אֹוִיתְךָ
 בְּלִילָה, (כְּלוֹמַר) נֶפֶשִׁי מִמֶּשׁ.

תָּא חֲזִי נַפְשָׁא וְרוּחָא אֲשַׁתְּמוּדַע
 (ס"א אֲשַׁתְּעִי) (ס"א אֲשַׁתְּפִי) כְּחָדָא
 לְעִלְמִין. תָּנָא פּוֹלְחָנָא שְׁלִימָתָא דְבְּעִי
 בַר נֶשׁ לְמַפְלַח לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 כְּמָה דְתַנִּינָן (דברים ו) וְאַהֲבַת אֵת יי'
 אֱלֹהֶיךָ וְגו'. דִּירְחִים לִיה לְקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא דְנֶפֶשׁ מִמֶּשׁ,
 וְדָא הוּא רְחִימוּתָא שְׁלִימָתָא,
 רְחִימוּתָא דְנֶפֶשִׁיָּה וְרוּחִיָּה. כְּמָה
 דְאֵתְדַבְּקוּ אֵלִין בְּגוּפָא, וְגוּפָא רְחִים
 לוֹן. (ס"א כדיו) כִּךְ יִתְדַבַּק בַּר נֶשׁ
 לְרַחֲמָא לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 רְחִימוּתָא דְנֶפֶשִׁיָּה וְרוּחִיָּה, לְאֵדְבַקָא
 בִּיה. הָדָא הוּא דְכִתִּיב נֶפֶשִׁי אֹוִיתִיךָ
 בְּלִילָה (כְּלוֹמַר) נֶפֶשִׁי מִמֶּשׁ.

אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שְׁאוּהֵב אֵת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵהֵבָה כְּזוֹ
 אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ, אֵתְדַבַּק בְּךָ

אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שְׁאוּהֵב אֵת
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵהֵבָה כְּזוֹ
 אֵת רוּחִי בְּקִרְבִּי אֲשַׁחֲרֶךָ, אֵתְדַבַּקָא

אהבה רבה בלילה, שצריך אדם מאהבתו של הקדוש ברוך הוא לעמד בכל לילה להשתדל בעבודתו עד שיתעורר הבקר, וימשך עליו חוט של חסד. ששינונו, אשרי חלקו של אותו אדם שאוהב את הקדוש ברוך הוא אהבה כזו, וצדיקי האמת הללו שאוהבים את הקדוש ברוך הוא כפי, העולם מתקים בעבורם, ושולטים על כל הגזרות הקשות של מעלה ולמטה. (היא)

(כדי שיתקיים העולם בעבורם).

כך ברחימותא סגיא, בלילה. דכעי בר נש מרחימותא דקודשא בריך הוא, למיקם בכל ליליא, לאשתדלא בפולחניה, עד דיתער צפרא, ויתמשך עליה חוטא דחסד. דתניא, זכאה חולקיה דההוא בר נש דרחימותא דא רחים ליה לקודשא בריך הוא, והני (אינין) זכאי קשומ דמרחמין ליה לקודשא בריך הוא הכי, עלמא מתקיימא בגיניהון, ושלטין על כל גזירין קשין דלעילא ותתא. (נ"א היא)

(בגין דיתקיים עלמא בגיניהון).

כל מה שגוזר על העולם מתקיים

למדנו, אותו צדיק שנדבק ברוחו ונפשו למעלה במלך הקדוש באהבה פראוי, שולט בארץ שלמטה, וכל מה שגוזר על העולם מתקיים. מנין לנו? מאליהו, שכתוב (מלכים א יז) חי ה' אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי.

כל מה שגוזר על העולם מתקיים

תאנא, ההוא זכאה דאתדבק ברוחיה ונפשיה לעילא, במלכא קדישא, ברחימותא כדקא יאות. שליט בארעא דלתתא, וכל מה דגזר על עלמא אתקיים. מנא לו, מאליהו. דכתיב, (מלכים א יז) חי יי' אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי.

עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא

בא ראה, בשעה שבאות הנשמות הקדושות ממעלה למטה, ואותם צדיקי העולם שולפים אותם מהמלך ומהגבירה, מעטים הם.

עבודה שלמה שצריך אדם לעבד את הקדוש ברוך הוא

תא חזי, בשעתא דאתיין נשמתין קדישין מעילא לתתא, ואינון זכאי עלמא משלפי להו ממלכא ומטרוניתא, זעירין אינון, דבההוא

שְׁבֹאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂיֹרְדֶת, עוֹמְדַת
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וּרְצוֹנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ
לְהִתְבּוֹנֵן בָּהּ, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, בְּשַׁעֲהָ
שְׁנוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ בְּכָל
חֵיל וְחֵיל שֶׁל הַשָּׁמַיִם, כָּל הַחֵילוֹת
נֶעֱשִׂים, וְעוֹמְדִים בְּמִקוּמָם. זֶהוּ
שִׁכְתוֹב וּבְרוּחַ פִּיּוֹ כָּל צָבָאָם. וּמִהֵן
מִתְעַכְּבוֹת עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מוֹרִיד אוֹתָן לְמִטָּה.

וּלְמַדְנוּ, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם הֵן
עוֹמְדוֹת לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְעַכְּבוֹת עַד שֶׁמִּגִּיעַ
הַזְּמַן לְהוֹרִיד אוֹתָן לְאַרְצָא, וְאֵלּוֹ
שׁוֹלְטוֹת לְמַעְלָה וּלְמִטָּה. זֶהוּ שִׁכְתוֹב
חֵי ה' אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לִפְנֵיָו. אֲשֶׁר אֲנִי
עוֹמֵד לֹא כְּתוֹב, אֲלֵא אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי.
אַחַר כֵּן חוֹזְרֶת לְמִקוּמָהּ וְנִכְנָסֶת
לְחִדְרָהּ, וְאוֹתָן אַחֲרוֹת לֹא עוֹלוֹת עַד
שִׁימּוֹתוֹ, כִּי לֹא עֲמָדוֹ קִדְּם כְּאוֹתָן
הָאַחֲרוֹת. וּמִשּׁוּם כֵּן אֵלֶיהוּ נֶעֱשֶׂה
שְׁלִיחַ, מִלְּאַךְ לְמַעְלָה, וְאֵלּוֹ
שִׁמְתֵּדְבָקִים יוֹתֵר לְמִלְכָא.

מִצְאָנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל אָדָם הִרְאֵשׁוֹן,
שֶׁכָּל הַרוּחוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת
שֶׁלְמַעְלָה עוֹשׁוֹת שְׁלִיחוֹת, וְכֵלֵן
בְּאוֹת מִמְּקוֹם אֶחָד. שֶׁנִּשְׁמָוְתֵיהֶם
שֶׁל הַצְּדִיקִים הֵן מִשְׁתֵּי דְרָגוֹת
שֶׁכְּלוֹלוֹת בְּאַחַת, וּמִשּׁוּם כֵּן עוֹלוֹת

שְׁעָתָא דְנַחֲתָא, קַיִימָא קַמִּי מְלַכָא,
וּרְעוּתָא דְמְלַכָא לְאַסְתְּכְּלָא בְּהָ, כְּמָה
דְּאוּקִימָנָא, בְּשַׁעֲתָא דְנִשְׁבַּ קְדָשָא
בְּרִיךְ הוּא רוּחָא בְּכָל חֵילָא וְחֵילָא
דְשָׁמַיָא, כְּלָהוּ חֵילִין אֲתַעְבִּידוּ,
וְקַיִימִי בְּקַיּוּמֵיהוּ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב
(תהלים לג) וּבְרוּחַ פִּיּוֹ כָּל צָבָאָם.
וּמִנֵּיהוּ אֲתַעְכְּבוּ עַד דְּקוֹדְשָא בְּרִיךְ
הוּא (דף ס"ח ע"ב) אַחִית לְהוּ לְתַתָּא.

וְתַתָּא, מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא,
קַיִימִי קַמִּיהָ דְקוֹדְשָא
בְּרִיךְ הוּא, וְאַתַּעְכְּבוּ עַד דְמָטָא זְמָנָא
לְאַחֲתָא לֹזֵן בְּאַרְעָא, וְאַלִּין שְׁלִיטוֹ
לְעֵילָא וְתַתָּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב חֵי יי'
אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי לִפְנֵיָו, אֲשֶׁר אֲנִי עוֹמֵד
לֹא כְּתִיב, אֲלֵא אֲשֶׁר עֲמַדְתִּי. לְכַתֵּר
אַהֲדָר לְאַתְרֵיהָ, וְסֻלֵק לְאַדְרֵיהָ,
וְאַיְנוֹן אַחֲרֵינִין לֹא סֻלְקִין עַד דִּימוֹתוֹן.
בְּגִין דְלֹא קַיִימוּ קוֹדְם לְכֵן כְּאַיְנוֹן
אַחֲרֵינִין. וּבְגִין כֵּן אֵלֶיהוּ אֲתַעְבִּיד
שְׁלִיחָא, מִלְּאַכָא לְעֵילָא, וְאַלִּין
דְּמִתְדַּבְּקוֹן יִתִּיר לְמְלַכָא.

אַשְׁכְּחָנָא בְּסִפְרָא דְאָדָם קְדָמָהּ
דְכָל רוּחִין קְדִישִׁין
דְלְעֵילָא, עֲבָדִין שְׁלִיחוֹתָא, וְכֵלָהוּ
אַתֵּיִן מֵאַתֵּר חַד. דְנִשְׁמָתְהוֹן
דְּצְדִיקָיָא מִתְרִי דְרָגִין דְכְּלִילֵן בְּחַד,
וּבְגִין כֵּן סֻלְקִין יִתִּיר, וְדְרָגֵיהוֹן יִתִּיר,

יותר, ודרגתו יתרה, וכך זה. וכל אותן שהיו טמונות שם, ירדו ועלו בחייהו, כמו חנוף שלא נמצאה בו מיתה. והרי בארנו הדבר הזה בחנוף ואלהיו.

והכי הוא. וכל אינון דהווי ממירין תמן, נחתו וסליקו בחייהו, כגון חנוף דלא אשתכח ביה מיתה. והא אוקימנא מלה דא, בחנוף ואלהיו.

מאה ועשרים וחמשה אלף דרגות לצדיקים ו**לתאנא** מאה ועשרין וחמש אלף דרגין (לצדיקניא) לנשמטהון דצדיקניא, סליקו ברעותא, עד לא אתברי עלמא, דקודשא בריך הוא מומנא להו בעלמא דין, בכל דרא ודרא, וסלקין וטאסין עלמא, ומתקשרי בצורא דחני, וזמין קדשא בריך הוא לחדתא עלמא בהו, עלייהו כתיב, (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו'.

מאה ועשרים וחמשה אלף דרגות לצדיקים ו**לתאנא** מאה ועשרין וחמש אלף דרגין (לצדיקניא) לנשמטהון דצדיקניא, סליקו ברעותא, עד לא אתברי עלמא, דקודשא בריך הוא מומנא להו בעלמא דין, בכל דרא ודרא, וסלקין וטאסין עלמא, ומתקשרי בצורא דחני, וזמין קדשא בריך הוא לחדתא עלמא בהו, עלייהו כתיב, (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו'.

כנסת ישראל נקראת אילת אהבים ויעלת חן
פתח רבי חייא ואמר, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. מי זו אילת השחר? זו כנסת ישראל שנקראת (משלי ה) אילת אהבים ויעלת חן. וכי אילת השחר, ולא בכל היום? אלא אילת, מאותו מקום שנקרא שחר, כמו שנאמר (הושע ו) כשחר נכון מצאו. ודוד המלך

כנסת ישראל נקראת אילת אהבים ויעלת חן
פתח רבי חייא ואמר, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד. מאן אילת השחר. דא כנסת ישראל. דאקרי (משלי ה) אילת אהבים ויעלת חן. וכי אילת השחר, ולא כל יומא. אלא, אילת: מההוא אתר, דאקרי שחר כמה דאת אמר (הושע ו) כשחר נכון מצאו, ודוד

אמר את זה על כנסת ישראל, שהרי לא אמרה כנסת ישראל את זה (שנקרא אילת אהבים ויעלת חן, והיא באה מאותו מקום שנקרא שחר, כמו שנאמר (הושע ו) כשחר נכון מצאו, ודוד המלך אמר את זה על כנסת ישראל), משמע שכתוב על אילת השחר.

מלכא על כנסת ישראל קאמר דא, דהא לא אמרה כנסת ישראל דא (ס"א דאקרי אילת אהבים ויעלת חן והיא אתיגיא מההוא אתר דאקרי שחר כמה דאת אמר כשחר נכון מוצאו ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא) משמע דכתיב על אילת השחר.

אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך

אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך

בא ראה, בשעה שיורד הלילה, פתחים הסתומים של עליונים ותחתונים נמצאים (שוככים), וכל אותם רחוקים מתעוררים והולכים ושטים בכל העולם, ומחזרים על גופות בני אדם וסובבים למקומותיהם ולמטותיהם, ורואים את דיוקן המלך הקדוש ופוחדים, שהרי התחזקו במטותיהם בדברי השם הקדוש. ובני אדם, נשמותיהם עולות כל אחת ואחת פראוי לה, והרי פרשוה. אשרי חלקם של הצדיקים שנשמותיהם עולות למעלה ולא מתעכבות במקום אחר שלא צריך.

תא חזי, בשעתא דרמש ליליא, פתחין סתימין דעלאי ותתאי משתפחי (ס"א משתפחי). וכל אינון רחיקין, מתערין ואזלין ושטאן כל עלמא, ומתדרין על גופי בני נשא, וסחרי לאתרייהו ולערסיהו. ותמאן דיוקנא דמלכא קדישא, ומסתפי. דהא אתקפו בערסיהו במלי דשמא קדישא. ובני נשא, נשמתהון סלקין כל חד וחד ברחוי ליה, והא אוקמוה. ופאה חולקיהון דצדיקניא, דנשמתהון סלקין לעילא, ולא מתעכבי באתר אחרא דלא אצטריך.

הקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן

הקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן

כשנחלק הלילה, הפרוז עומד

כד אתפלג ליליא, פרוזא קאים

ומכריז, ונפתחים הפתחים. אז רוח אחת של צפון מתעוררת ומקישה בכנור דוד, ומנגן מאליו, ומשבחת את המלך, והקדוש ברוך הוא משתעשע עם הצדיקים בגן עדן.

אשרי חלקו של מי שמתעורר באותו זמן ועוסק בתורה, וכל מי שעומד באותו זמן ועוסק בתורה, נקרא חברו של הקדוש ברוך הוא וקנסת ישראל, ולא עוד, אלא שאלו נקראים אחים ורעים שלו, שכתוב (תהלים קפב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ונקראים חברים של המלאכים העליונים והמחנות העליונים, שכתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך.

כשבא היום, הפרוז עומד ומכריז, ופתחים של צד דרום נפתחים, ומתעוררים פוכבים ומזלות, ופתחי הרחמים נפתחים, והמלך יושב ומקבל תשבחות. אזי כנסת ישראל נוטלת את אותם דברים ועולה, וכל אותם חברים אחוזים בכנפיה, ודבריהם באים ושורים בחיק המלך. אז מצוה המלך לכתב את כל אותם הדברים.

וכריז, ופתחין פתוחו. כדין רוחא חד דסטר צפון אתער, ואקיש (דף כ"ב ע"א) בכנור דדוד, ומנגן מאליו. ושבחת למלכא, וקודשא בריך הוא משתעשע בצדיקיא בגנתא דעדן.

זכאה חולקיה מאן דאתער בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, וכל מאן דקאים בההוא זמנא ואשתדל באורייתא, אקרי חבריה דקודשא בריך הוא וקנסת ישראל. ולא עוד, אלא דאלין אקרון אחים ורעים ליה. דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. ואקרון חברים בהדי מלאכין עלאין, ומשריין עלאין, דכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך.

כד אתי ימנא, כרוזא קאים וכריז, ופתחין דסטר דרומא אתפתחו. ומתערין ככבים ומזלות, ופתחין דרחמין אתפתחו. ומלכא יתיב וקביל תשבחו. כדין כנסת ישראל נמלא לאינון מלין וסלקא. וכל אינון חברים אחידן בגדפהא, ומלייהו אתיין ושריין בחיקא דמלכא. כדין פקיד מלכא, למכתב כל אינון מלין.

בספר כתובים כל אותם בני היכלו, וחוט
של חסד נמשך עליהם

ובספרא כתיבו כל איגון בני
היכליה, וחוטא דחסד

אתמשך עלייהו, דמההוא חוטא
אתעטר בר נש בעטרא דמלכא,
ומניה דחלין עלאין ותתאין, הוא עאל
בכל תרעי מלכא, ולית מאן דימחי
בידוי. ואפילו בזמנא דמאריהון דדינא
קיימין למידן עלמא, לא דייגין עליה
דינא. בגין דהא אתרשים ברשימו
דמלכא, דאשתמודעא דאיהו
מהיכלא דמלכא, ובגין דא לא דייגין
עליה דינא. וכאה חולקיהון דצדיקיא
דמשתדלי באורייתא, וכל שכן בזמנא
דמלכא תאיב על מלי דאורייתא.

בספר כתובים כל אותם בני היכלו, וחוט
של חסד נמשך עליהם

ובספר כתובים כל אותם בני
היכלו, וחוט של חסד

נמשך עליהם, שמאזתו חוט מתעטר
אדם בעטרת המלך, וממנו פוחדים
עליונים ותחתונים. הוא נכנס לכל
שערי המלך, ואין מי שימחה בידו.
ואפלו בזמן שבעלי הדין עומדים
לדון את העולם, אין דנים עליו דין,
משום שהרי נרשם ברשם של
המלך, שנודע שהוא מהיכל המלך,
ולכן לא דנים עליו דין. אשרי חלקם
של הצדיקים שמשתדלים בתורה,
וכל שכן בזמן שהמלך תאב לדברי
תורה.

בשעה שפנסת ישראל מתעוררת למלך
בתורה, מתחזק פחה

תא חזו, רזא דמלה, לא קיימא כנסת
ישראל קמי מלכא אלא

באורייתא. וכל זמנא דישראל
בארעא אשתדלו באורייתא. כנסת
ישראל שראת עמהון. כד אתבטלו
ממלי אורייתא, לא יכלא לקיימא
עמהון שעתא חדא. בגיני כד,
בשעתא דכנסת ישראל אתערת לגבי
מלכא באורייתא, אתתקיף חילהא,
ומלכא קדישא חדי לקבלא לה.

בשעה שפנסת ישראל מתעוררת למלך
בתורה, מתחזק פחה

בא וראה סוד הדבר, אין עומדת
פנסת ישראל לפני המלך אלא

בתורה, וכל זמן שישראל בארץ
התעסקו בתורה, פנסת ישראל
היתה שרויה עמהם. כשהתבטלו
מדברי תורה, לא יכלה לעמוד עמהם
שעה אחת. משום כך, בשעה
שפנסת ישראל מתעוררת למלך
בתורה, מתחזק פחה, והמלך הקדוש
שמוח לקבל אותה.

וְכָל זְמַן שִׁנְנֹת יִשְׂרָאֵל בָּאָה לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ וְאֵין הַתּוֹרָה נִמְצָאת
עִמָּה, כְּבִיכּוֹל תִּשָּׁש כָּחַה. אוֹי
לְאוֹתָם שִׁמְחִלִּישִׁים אֶת הַכַּחַ
שִׁלְמַעְלָה. מִשּׁוּם כֶּף אֲשֶׁרִי אוֹתָם
שְׁעוֹסָקִים בַּתּוֹרָה, וְכָל שֶׁפֶן בְּאוֹתָהּ
שָׁעָה שְׁצָרִיף לְהַשְׁתַּתֵּף עִם כְּנֹסֶת
יִשְׂרָאֵל. אֲזִי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא
עָלָיו, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֶתָּה
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַנֵּס אֶת הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ
וַאֲמַר: רְאוּ בְנֵי אֱהוּבִי, שְׁהֵם דְּחֻקִּים בְּגִלּוֹת
וְעוֹזְבִים אֶת הַצַּעַר שְׁלָהֶם וּמְבַקְשִׁים מִמֶּנִּי
עַל הַגְּבִירָה

רְבִי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (שם כא) מִשָּׂא
דּוּמָה אֵלֵי קְרָא מִשְׁעִיר שְׁמֵר
מֵה מוֹלִילָה שְׁמֵר מֵה מוֹלִיל. אֶת
הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵרוֹ הַחֲבָרִים בְּכַמָּה
מְקוֹמוֹת. אֲבָל מִשָּׂא דּוּמָה, כָּל
הַפְּעָמִים שִׁיִּשְׂרָאֵל נִמְצְאוּ בְּגִלּוֹת,
נוֹדַע הַזְּמַן וְהַקֶּץ שְׁלָהֶם, וְזִמְנוֹ וְקֶץ
שֶׁל אוֹתָהּ גִּלּוֹת. וְגִלּוֹת אֲדוּם הוּא
מִשָּׂא דּוּמָה, שְׁלֵא הַתְּגִלָּה וְלֹא נוֹדַע
כְּאוֹתָן הָאֲחֵרוֹת.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר, אֵלֵי קְרָא
מִשְׁעִיר. קוֹל שִׁמְעֵתִי בְּגִלּוֹת שְׁעִיר,
אוֹתָם שִׁדְחֻקִּים בִּינֵיהֶם, אוֹתָם
שִׁשׁוּכְבִים בְּעַפְר. וּמֵה הֵם אוֹמְרִים?

וְכָל זְמַנָּא דְכְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל אֶתָּה
לְקַמֵּי מַלְפָּא, וְאוֹרִייתָא לָא
אֲשַׁתְּכַחַת עִמָּה, כְּבִיכּוֹל תִּשָּׁש
חִילָהָ. וְוִי לְאִינוּן דְּמַחְלָשִׁין חִילָא
דְּלְעִילָא, בְּגִינֵי כַּד, זְכָאִין אִינוּן
דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרִייתָא, וְכָל שֶׁפֶן
בְּהֵיא שְׁעָתָא דְּאֲצְמְרִיד לְאֲשַׁתְּתַּפָּא
כְּהַ בְּכְנֹסֶת יִשְׂרָאֵל. כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיד
הוּא קְאָרִי עָלֵיהּ, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי
עַבְדִּי אֶתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַנֵּס אֶת הַפְּמִלְיָא שְׁלוֹ
וַאֲמַר: רְאוּ בְנֵי אֱהוּבִי, שְׁהֵם דְּחֻקִּים בְּגִלּוֹת
וְעוֹזְבִים אֶת הַצַּעַר שְׁלָהֶם וּמְבַקְשִׁים מִמֶּנִּי
עַל הַגְּבִירָה

רְבִי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (ישעיה כא)
מִשָּׂא דּוּמָה אֵלֵי קוֹרָא מִשְׁעִיר
שׁוֹמֵר מֵה מוֹלִילָה שׁוֹמֵר מֵה מוֹלִיל.
הֵאִי קְרָא אוֹקְמוּהָ חֲבָרִיָּא, בְּכַמָּה
אַתְר. אֲבָל מִשָּׂא דּוּמָה, כָּל זְמַנִּין
דִּישְׂרָאֵל אֲשַׁתְּכַחוּ בְּגִלּוֹתָא, אֲתִיידַע
זְמַנָּא וְקֶצָא דְּלַהוּן, וְזְמַנָּא וְקֶצָא
דְּהֵהוּא גִלּוֹתָא. וְגִלּוֹתָא דְּאֲדוּם, הוּא
מִשָּׂא דּוּמָה, דְּלֹא אֲתַגְּלִיָּא וְלֹא
אֲתִיידַע כְּאִינוּן אֲחֵרִינִין.

קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא אָמַר, אֵלֵי קוֹרָא
מִשְׁעִיר, קְלָא שְׁמַעְנָא
בְּגִלּוֹתָא דְּשְׁעִיר, אִינוּן דְּדַחְקִי
בִּינֵיהוּ, אִינוּן דְּשַׁכְבִי לְעַפְרָא. וּמֵאִי

שומר מה מלילה שומר מה מליל. הם תובעים אותי על הגבירה, מה עשיתי מהגבירה שלי.

אזי הקדוש ברוך הוא מכניס את הפמליא שלו ואומר: ראו בני אהובי, שהם דחוקים בגלות ועוזבים את הצער שלהם ומבקשים מפני על הגבירה, ואומרים: שומר - אתה שנקרא שומר, איפה השמירה שלך? איפה השמירה של ביתך? מה מלילה - מה עשית מלילה, כך שמרת אותה?! מה מליל? שהרי לפעמים נקראת לילה ולפעמים נקראת ליל. זהו שפתוב (שמות יב) ליל שמרים הוא, וכתוב הוא הלילה הזה.

אם אתם רוצים את זה, על מה אתם מתעכבים? שבו. שובו בתשובה

אזי הקדוש ברוך הוא משיב להם: הרי שמירתי נמצאת, שהרי אני עתיד לקבל אותה ולהמצא עמה. זהו שפתוב אומר שומר, אותו ששומר את הבית, אתה בקר וגם לילה, שהרי בהתחלה הסתלק למעלה למעלה, והעלה את אותו (מקום) בקר שמזמן אצלו תמיד. עכשו אתה בקר, והרי הוא מזמן להתחבר עם הלילה. וגם לילה, הרי

אמרי. שומר מה מלילה שומר מה מליל אינו תבען לי על מטרוניתא, מה עבדית מן מטרוניתא דילי.

כדין קדשא בריך הוא כניש לפמליא דיליה, ואמר, חמו בני רחימי, דאינון דחוקין בגלותא, ושבקין צערא דלהון, ותבעין לי על מטרוניתא. ואמרי, שומר: אנת דאקרי שומר, אן הוא שמירה דילך אן הוא שמירה דביתך. מה מלילה: מה עבדת מלילה, הכי נטרת לה. מה מליל. דהא לזמנין אתקרי לילה, ולזמנין אתקרי ליל, הדא הוא דכתיב, (שמות יב) ליל שמורים הוא. וכתוב הוא הלילה הזה.

אם אתם רוצים את זה, על מה אתם מתעכבים? שבו. שובו בתשובה

כדין קדשא בריך הוא אתיב לון, הא שמירה דידי אשתכח, דהא אנא זמין לקבלה, ולאשתכחא בהדה, הדא הוא דכתיב אומר שומר, ההוא דנטיר ביתא, אתה בקר וגם לילה. דהא בקדמיתא אסתלק לעילא לעילא, וסליק לההוא (ס"א אתר) בקר דאודמן ביה תדירא. השתא אתה בקר. הא זמין לאתחברא בלילה. וגם לילה, הא

היא זמינא היא, אבל בגללכם מתעכבים. ואם אתם רוצים את זה, על מה אתם מתעכבים? שבו. שובו בתשובה. אז אתיו, באו אלי, ונהיה כלנו במדור אחד, וכלנו נשוב למקומנו. זהו שפתוב, (דברים ל) ושב ה' אליהך את שבותך, והשיב לא נאמר, אלא ושב. פעמים ושב ושב פתוב פאן. אלא אחד לכנסת ישראל, ואחד לקדוש ברוך הוא. זהו שפתוב ושב ה' אליהך את שבותך, ושב וקבצך מפל העמים.

זמינא היא. אבל בגיניכון אתעכבו. ואי אתון בעאן דא, על מה אתון מתעכבי, שובו. שובו בתשובה. פדון אתיו, אתו לגבאי, ונהוי כלא במדורא חדא, וכלנא נתוב לאתרנא. הדא הוא דכתיב, (דברים ל) ושב יי' אליהך את שבותך, והשיב לא נאמר, (דף כ"ב ע"ב) אלא ושב. תרין ושב ושב פתיב הכא. אלא, חד לכנסת ישראל. וחד לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב ושב יי' אליהך את שבותך ושב וקבצך מפל העמים.

סוד עליון

רבי שמעון ורבי אלעזר בנו היו יושבים לילה אחד ועוסקים בתורה. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, הרי פתוב (בראשית ב) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ולמדנו שזהו סוד עליון. מילא למטה, אבל הוא כמו שלמעלה, מה יש לומר?

סוד עליון

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו יתבי ליליא חד, ולעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי. הא פתיב (בראשית ג) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ואוליפנא דדא איהו רזא עלאה. תינח לתתא, אבל איהו בגוונא דלעילא, מאי איכא למימר.

חיה ששולטת בשלטון על אלה מפתחות בכל יום

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערג על אפיקי מים

חיה ששולטת בשלטון על אלה מפתחות בכל יום

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) כאיל תערג על אפיקי מים

וגו'. האי קרא אוקמוה. אבל חיה
 חדא אית בעלמא, ואיהי שלמא
 בשלמנא על אלף מפתחן בכל יומא.
 ואיהי נוקבא ותיאובתא דילה תדיר
 על אפיקי מים למשתי ולא תרוואה
 מצחותא, דכתיב פאיל תערוג על
 אפיקי מים.

הכא אית לאסתכלא. בקדמיתא
 כתיב פאיל, ולא כתיב
 פאילת, ולבתר תערוג, ולא כתיב
 יערוג. אבל רזא דא, דכר ונוקבא
 תרווייהו כחדא דלא לאפרשא לון,
 וחד איהו, דלא אצטריד לסלקא דא
 מן דא, אלא תרווייהו כחדא. והאי
 נוקבא, תערוג על אפיקי מים, ואיהי
 מתעברא מן דכורא, וקשי עלה דהא
 על דינא קיימא.

סוד של הרבה ארבה עצבונא והרנא
וכשמולידה, הקדוש ברוך הוא
 מזמין לה נחש אחד
 עליון גדול, ובא ונושף באותו מקום
 ומולידה. וסוד זה - הרבה ארבה
 עצבונא והרנא, משום שהיא
 מתחלחלת בכל יום ובעצב על
 מעשי העולם. בעצב תלדי בנים.
 בעצב - זה סוד הנחש, שמעציב
 פניהם של העולם.

סוד של הרבה ארבה עצבונא והרנא
וכר אולידת קודשא בריך הוא זמין
 לה חד חווא עלאה רבבא,
 ואתי ונשיד לגבי ההוא אתר,
 ואולידת. ורזא דא הרבה ארבה
 עצבונא והרנא, בגין דאיהי
 מתחלחלא בכל יומא, ובעציבו על
 עובדין דעלמא. בעצב תלדי בנים.
 בעצב, דא רזא דחוויא, דעציב
 אנפיהון דעלמא.

סוד של הרבה ארבה עצבונא והרנא
וכר אולידת קודשא בריך הוא זמין
 לה חד חווא עלאה רבבא,
 ואתי ונשיד לגבי ההוא אתר,
 ואולידת. ורזא דא הרבה ארבה
 עצבונא והרנא, בגין דאיהי
 מתחלחלא בכל יומא, ובעציבו על
 עובדין דעלמא. בעצב תלדי בנים.
 בעצב, דא רזא דחוויא, דעציב
 אנפיהון דעלמא.

וְאֵל אִישׁוֹ תְּשׁוּקָתוֹ, כְּמֹה שֶׁנֶּאֱמַר
תַּעֲרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. וְהוּא
יִמְשַׁל בְּךָ, הֲרִי בְּאַרְנוֹ הַסּוּד, שֶׁהוּא
שׁוֹלֵט עֲלֶיךָ. וְכֵן זֶה לְמָה? מִשּׁוּם
שֶׁאֲמַרְהָ הַלְבָּנָה, כְּמֹה שֶׁשָּׂנִינוּ.
וּמִשּׁוּם כִּי הִקְטִינָה אוֹרָה וְהִקְטִינָה
שְׁלֹטוֹנָה, וְאִין לָהּ רְשׁוֹת מִעֲצָמָה,
פָּרַט לְכַאֲשֶׁר נֹתְנִים לָהּ כֹּחַ.

בְּעֶצֶב תִּלְדֵי בָּנִים, כְּמֹה שֶׁבְּאַרְנוּ.
וְאִם תֵּאמַר, לְמָה צָרִיךְ נַחֵשׁ
לְזֶה? אֵלָּא זֶה פֶּתַח דְּרָךְ לְהוֹרִיד כָּל
(בְּכֹל) אוֹתָן נְשָׁמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם.
שֶׁאֲלֻמָּלָא לֹא פֶּתַח דְּרָכִים לְמִטָּה,
לֹא יִשְׁרָה בְּגוֹף הָאָדָם. מַה פְּתוּב?
לְפֶתַח חֲטָאת רַבִּץ. מַה זֶה לְפֶתַח?
לְאוֹתוֹ פֶּתַח שֶׁנוֹעֵד לְהוֹלִיד וְלְהוֹצִיא
נְשָׁמוֹת לְעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד לְאוֹתוֹ
פֶּתַח.

וְאֵל אִישׁוֹ תְּשׁוּקָתוֹ, כְּמֹה דָּאֵת
אֲמַר תַּעֲרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם.
וְהוּא יִמְשַׁל בְּךָ, הֵא אֹקִימָנָא רְזָא,
דְּאִיהוּ שְׁלִיט עָלָהּ. וְכֵן דָּא לְמָה. בְּגִין
דְּאֲמַרְהָ סִיְהָרָא, כְּמֹה דְתַנְיִנָן. וּבְגִין
כִּי אֲזַעֲרִית נְהוֹרָאָה, וְאֲזַעֲרִית
שׁוֹלְטָנָהָא, וְלִית לָהּ רְשׁוֹ מִנְרָמָה, בְּר
כַּד יְהִיבִין לָהּ חֵילָא.

בְּעֶצֶב תִּלְדֵי בָּנִים, כְּמֹה דְּאֹקִימָנָא.
וְאִי תִימָא אֲמַאי אֲצַטְרִיךְ
חֲוִיָּא לְדָא. אֵלָּא דָּא פֶּתַח אוֹרְחָא
לְנַחְתָּא כָּל (ס"א בְּכֹל) אִינוּן נְשָׁמְתִין
דְּעֻלְמָא. דְּאֲלֻמָּלָא לֹא פֶּתַח אוֹרְחִין
לְנַחְתָּא לְתַתָּא, לֹא יִשְׁרֵי בְּגוּיָה דְּבַר
נֶשׁ, מַה כְּתִיב לְפֶתַח חֲטָאת רַבִּץ.
מַאי לְפֶתַח. לְהֵהוּא פֶּתַח דְּאֲתַעֲתָדָא
לְאוֹלְדָא, לְאַפְקָא נְשָׁמְתִין לְעֻלְמָא,
אִיהוּ קָאִים לְגַבֵּי הַהוּא פֶּתַח.

סוד עליון

וְכֹל אוֹתָן נְשָׁמוֹת שֶׁהֶצְטַרְכוּ לְרִדְתָּ
בְּגוֹפִים קְדוֹשִׁים, הוּא אִינוּ
עוֹמֵד לְאוֹתוֹ פֶּתַח, וְאִין לוֹ רְשׁוֹת
בְּנִשְׁמָה הַהִיא. וְאִם לֹא, הֲרִי הַנְּחֵשׁ
נוֹשֵׁף, וְנִשְׁמָא אוֹתוֹ נְהָר (מְקוּם), וְאִינָהּ
נִשְׁמָה שֶׁנִּשְׁתַּהֲרָה, וְכֵאֵן הוּא סוּד
עֲלִיוֹן. בְּעֶצֶב תִּלְדֵי בָּנִים - סוּד זֶה,
זֶה נַחֵשׁ, שֶׁהֲרִי עִמּוֹ מוֹלִידָה נְשָׁמוֹת,

סוד עליון (זוהר פרשת ויקהל דף ר"ב ע"א)

וְכֹל אִינוּן נְשָׁמְתִין דְּאֲצַטְרִיכוּ
לְנַחְתָּא בְּגוֹפִין קְדוֹשִׁין, לֹא
קָאִים אִיהוּ לְהֵהוּא פֶּתַח, וְלִית לִיה
רְשׁוֹ בְּהֵהוּא נְשָׁמְתָא. וְאִי לָאו, הֵא
חֲוִיָּא נְשִׂיד, וְאַסְתָּאב הַהוּא נְהָר
(ס"א אַתְר), וְלָאו אִיְהִי נְשָׁמְתָא
דְּאֲתַדְכִּיָּא וְהֵכָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה,
בְּעֶצֶב תִּלְדֵי בָּנִים. רְזָא דָּא, דָּא נַחֵשׁ,

דָּאָא (דף ר"כ ע"א) עֲמִיּה אֹלֵידָת
נְשִׁמְתִין, בְּגִין (שלוח ק"ע ע"א) דָּאָא אִיהוּ
עַל גּוּפָא, וְדָא עַל נְשִׁמְתָא, וְתִרְוּוּיָהוּ
דָא בְדָא. דָא נְקִיט נְשִׁמְתָא, וְדָא
נְקִיט גּוּפָא.

משום שְׁזָה הוא על הגוף, וְזָה על
הנְשִׁמָּה, וּשְׁנִיָּהֶם זָה בְּזָה. זָה לֹקַח
נְשִׁמָּה, וְזָה לֹקַח הַגּוּף.

הַנְּחֹשׁ מוֹלִיד פַּעַם בְּשַׁבַּע שָׁנִים
וְזִמְנָא דָא חוּיָא, לְאֹלָדָא כָּל
אִינוּן גּוּפִין, עַד לָא יִיתִי
זִמְנָא דִּילִיָּה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
(ישעיה סו) בְּטָרַם תְּחִיל יִלְדָהּ. זִמְנָא
דְּחוּיָא לְאֹלָדָא בְּשַׁבַּע שָׁנִין, וְהָכָא
בְּשִׁית, מַה דְּלָאוּ אִיהוּ זִמְנִיָּה.
וּבְהָהוּא זִמְנָא דְאֹלִיד לֹון, מַהֲהוּא
לִידָה יְמוּת. דְּכְּתִיב, (ישעיה כה) בְּלַע
הַמּוֹת לְנֹצָחַ. וּכְתִיב (ישעיה כו) יְחִיו
מַתִּיד נְבִלְתִי יְקוּמוּן.

הַנְּחֹשׁ מוֹלִיד פַּעַם בְּשַׁבַּע שָׁנִים
וְעֵתִיד הַנְּחֹשׁ הַזֶּה לְהוֹלִיד כָּל אוֹתָם
גּוּפִים טָרַם שְׁיָבֵא זְמִנוּ. זְהוּ
שְׁכַתוּב (ישעיה סו) בְּטָרַם תְּחִיל יִלְדָהּ.
הַזְּמַן שֶׁל הַנְּחֹשׁ לְהוֹלִיד הוּא בְּשַׁבַּע
שָׁנִים, וְכָאן בְּשֵׁשׁ, מַה שְּׂאִינוּ זְמִנוּ.
וּבְאוֹתוֹ זְמַן שְׁיֹוִלִיד אוֹתָם, יְמוּת
מְאוֹתָהּ לָדָה, שְׁכַתוּב (שם כה) בְּלַע
הַמּוֹת לְנֹצָחַ. וְכַתוּב (שם כו) יְחִיו מַתִּיד
נְבִלְתִי יְקוּמוּן.

בְּזִמְן שְׁיַעֲרוּ הַמּוֹתִים יְקוּמוּ חִילוֹת חִילוֹת
כָּלֶם עַל אֶרֶץ הַגְּלִיל, מִשּׁוּם שְׁשָׁם עֵתִיד
מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ לְהַתְּגַלּוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא חֵלְקוֹ
שֶׁל יוֹסֵף

בְּזִמְן שְׁיַעֲרוּ הַמּוֹתִים יְקוּמוּ חִילוֹת חִילוֹת
כָּלֶם עַל אֶרֶץ הַגְּלִיל, מִשּׁוּם שְׁשָׁם עֵתִיד
מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ לְהַתְּגַלּוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא חֵלְקוֹ
שֶׁל יוֹסֵף

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּהָהוּא זִמְנָא
דִּיתְעֲרוּן מִתִּי עֲלָמָא,
וְיַתְעֲתְרוּן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, יְקוּמוּן
חִיָּלִין חִיָּלִין, כְּלָהוּ עַל אֶרְעָא דְגְּלִיל,
בְּגִין דְּתַמְן זְמִין מְלָכָא מְשִׁיחָא
לְאַתְגַּלְאָה, בְּגִין דְאִיהוּ חוֹלְקִיָּה
דִּיוֹסֵף, וְתַמְן אֲתַבְּרוּ (אתחרב)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁיַעֲרוּ
הַמּוֹתִים שֶׁל הָעוֹלָם וְיִזְדַּמְנוּ
בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה, יְקוּמוּ חִילוֹת חִילוֹת
כָּלֶם עַל אֶרֶץ הַגְּלִיל, מִשּׁוּם שְׁשָׁם
עֵתִיד מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ לְהַתְּגַלּוֹת, מִשּׁוּם
שֶׁהוּא חֵלְקוֹ שֶׁל יוֹסֵף וְשֶׁם נִשְׁבְּרוּ
(נחרב) בְּרֵאשׁוֹנָה. וּמִשָּׁם הַתְּחִילוּ

לגלות מפל מקומותיהם ולהתפזר
בין העמים, כמו שזאמר (עמוס ו) ולא
נחלו על שבר יוסף.

בקדמיתא. ומתמן שארו לאגלאה
מפל אתרייהו, ולא תבדרא ביני
עממיא, כמה דאת אמר (עמוס ו) ולא
נחלו על שבר יוסף.

ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם
ולמה יקומו שם? משום שהוא
חלקו של אותו שהושם
בארון, שכתוב (בראשית ו) ויישם בארון
במצרים. ואחר כך נקבר בארץ
הקדושה, שכתוב (יהושע כד) ואת
עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם. וזהו שעמד
בקיום הברית יותר מהפל.

ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם
ואמאי יקומו תמן, בגין דאיהו
חולקיה דההוא דאשתני
בארונא, דכתיב, (בראשית ו) ויישם
בארון במצרים, ולכתר אתקבר
בארעא קדישא, דכתיב, (יהושע כד) ואת
עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
ממצרים קברו בשכם. ודא איהו
דקאים בקיומא דברית, יתיר מכלא.

ירושלים תמשך לכל הצדדים
ובאותו זמן שיתעוררו כלם חילות
חילות, פלם ילכו, זה לחלק
אבותם וזה לחלק אבותם, שכתוב
(ויקרא כה) ושבתם איש אל אחזתו,
ויפירו זה את זה. ועתיד הקדוש
ברוך הוא להלבישם כל אחד ואחד
לבושים רקומים, ויבאו כלם וישבחו
את רבונם בירושלים, ויתחברו שם
המונים המונים, וירושלים תמשך
לכל הצדדים יותר ממה שזנמשכה
כשהתחברו שם מן הגלות.

ירושלים תמשך לכל הצדדים
ובההוא זמנא דיתעורון פלהו חיילין
חיילין, פלהו יהכון, דא
לחולק אבהתהון, ודא לחולק אבהתהון,
דכתיב (ויקרא כה) ושבתם איש אל אחזתו.
וישתמודעון דא לדא. ומזין קודשא בריך
הוא לאלבשא לזון לכל חד וחד לבושי
מרקמן, וייתון פלהו וישבחו למאריהון
בירושלם, ויתחברון תמן אוכלוסין
אוכלוסין, וירושלם יתמשך לכל סמרין,
יתיר ממה דאתמשך בד אתחברו תמן
מוגלותא.

הקיצו ורננו שכני עפר

כִּינֹן דִּיתְחַבְרוּן וַיִּשְׁבְּחוּן לְמַאֲרִיהוֹן,
קוֹדֶשָׁא בְּרִדָּה הוּא יְחֵדֵי עֲמַהוֹן,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ירמיה לא) וּבָאוּ
וְרִנְנוּ בְּמָרוֹם צִיּוֹן, וּלְכַתֵּר וְנִהְרוּ אֶל
טוֹב יי' וְגו', כָּל חַד וְחַד לְחוֹלְקֵיהּ,
וְחוֹלֵק אֲבֹהֵתוּי. וְאַחַסְנָתְהוֹן דִּי־יִשְׂרָאֵל
תְּהֵא, עַד (נ"א רמתא דרומא), דְּמַתָּא
דְּרוֹמָאֵי, וְתַמְּן יִלְפוֹן אוֹרֵייתָא, וְהָא
אוֹקְמוּהָ, וּכְתִיב (ישעיה כו) הַקִּיצוּ וְרִנְנוּ
שׁוֹכְנֵי עֵפֶר וְגו'.

הקיצו ורננו שכני עפר

כִּינֹן שְׂיִתְחַבְרוּ וַיִּשְׁבְּחוּ אֶת רְבוּנָם,
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁמַח
עִמָּהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (ירמיה לא) וּבָאוּ
וְרִנְנוּ בְּמָרוֹם צִיּוֹן, וְאַחַר כֵּן - וְנִהְרוּ
אֶל טוֹב ה' וְגו'. כָּל אֶחָד וְאֶחָד
לְחַלְקוֹ וְחַלֵּק אֲבוֹתָיו. וְנַחֲלַת יִשְׂרָאֵל
תְּהִיָּה עַד (הרמה של רומא) עִיר הָרוֹמָאִים,
וְשֵׁם לְמַדּוֹ תוֹרָה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ,
וְכָתוֹב (ישעיה כו) הַקִּיצוּ וְרִנְנוּ שְׁכְנֵי
עֵפֶר וְגו'. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

תמהני על בני העולם, איך ישנים ולא
מתעוררים משנתם

(זוהר פרשת אחרי מות דף נ"ז ע"ב)

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן
אֶחִידָא וְאֵל יֵבֵא בְּכָל יַעַת אֶל
הַקִּדְשׁ וְגו'. (ויקרא טז) רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח
וְאָמַר, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים
אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מֵלֵא וְגו'. אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, תּוֹוֹהֵנָא עַל בְּנֵי עֲלֵמָא,
דְּהָא לִית לְהוּ עֵינֵינוּ לְמַחְזֵי, וְלָבֵא
לְאַשְׁגַּחָא, וְלֹא יַדְעִין, וְלֹא שׁוּיִין
לְבִיָּהוּ לְאַסְתַּכְּלָא בְּרַעוּתָא
דְּמַאֲרִיהוֹן, הֵיךְ נִימִין, וְלֹא מַתְעֵרֵי
מִשְׁנַתִּיָּהוּ, עַד לָא יִיתִי הַהוּא יוֹמָא
דְּחָפִי עֲלֵיהוּ חֲשׂוּכָא וְקַבְּלָא, וַיִּתְּבַע
הַהוּא (דף נ"ח ע"א) מַאֲרִיָּה דְּפִקְדוּנָא,
חֲשִׁבְנָא מְנִיָּהוּ.

תמהני על בני העולם, איך ישנים ולא
מתעוררים משנתם

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן
אֶחִידָא וְאֵל יֵבֵא בְּעַת עַת אֶל
הַקִּדְשׁ וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח וְאָמַר,
(קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם
וְהַיָּם אֵינְנוּ מֵלֵא וְגו'. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, תְּמַהֲנֵי עַל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁהָרִי
אֵין לְהֵם עֵינִים לְרֵאוֹת וְלֵב לְהַשְׁגִּיחַ,
וְלֹא יוֹדְעִים וְלֹא שְׂמִים לְבָם
לְהַסְתַּכֵּל עַל רְצוֹן רְבוּנָם, אִיךְ יִשְׁנִים
וְלֹא מַתְעוֹרְרִים מִשְׁנַתָּם טָרָם יֵבֵא
אוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁחֻשְׁךָ וְאַפְלָה יְכַסּוּ
עֲלֵיהֶם, וַיִּתְּבַע אוֹתוֹ בְּעַל הַפְּקוּדוֹן
מֵהֶם חֲשׁוּבֹן.

וּבְרוּזָא כָּל יוֹמָא קְאָרִי עֲלִיָּהוּ, וְנִשְׁמַתְהוֹן, אֶסְהִידת בְּהוֹן
 בְּכָל יוֹמָא וְלִילָיָא, אֹרִייתָא רָאמַת
 קָלִין לְכָל עֵבֶר, מִכְרוֹת וְאוֹמְרַת,
 (משלי א) עַד מָתִי פְתִים תִּאֲהַבּוּ פְתִי
 (משלי ט) מִי פְתִי יִסֵּר הִנֵּה חֶסֶר לֵב
 אֲמָרָה לוֹ. לָכֵן לַחֲמוּ בְּלַחְמִי וּשְׁתּוּ
 בִיּוֹן מְסַכְתִּי. וְלִית מָאן דִּירְפִין
 אֹדְנִיָּה, וְלִית מָאן דִּיתַעַר לְבִיָּה.

וְהִפְרוּז בְּכָל יוֹם קוֹרָא עֲלֵיהֶם,
 וְנִשְׁמַתְם מְעִידָה בְּהֶם בְּכָל
 יוֹם וְלִילָה, הַתּוֹרָה מְרִימָה קוֹלוֹת
 לְכָל עֵבֶר, מִכְרִיזָה וְאוֹמְרַת: (משלי א)
 עַד מָתִי פְתִים תִּאֲהַבּוּ פְתִי. (שם ט) מִי
 פְתִי יִסֵּר הִנֵּה חֶסֶר לֵב אֲמָרָה לוֹ לָכֵן
 לַחֲמוּ בְּלַחְמִי וּשְׁתּוּ בִיּוֹן מְסַכְתִּי. וְאִין
 מִי שִׁירְפִין אֲזִנּוּ וְאִין מִי שִׁיעֵיר אֶת
 לְבוֹ.

לֹא יִמְצָא מִי שְׁסוֹגֵר וּפּוֹתַח, אוֹי לְאוֹתוֹ
 הַדּוֹר!

לֹא יִמְצָא מִי שְׁסוֹגֵר וּפּוֹתַח, אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר!

בְּאֵי רְאָה, עֲתִידִים הַדּוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים
 שְׂיִבְאוּ שְׁתִּשְׁכַּח תּוֹרָה מִבִּינֵיהֶם,
 וְחִכְמֵי הַלֵּב יִתְפַּנְּסוּ לְמִקּוֹמָם
 (לְחֵדֵר קְדוּשָׁה), וְלֹא יִמְצָא מִי שְׁסוֹגֵר
 וּפּוֹתַח. אוֹי לְאוֹתוֹ הַדּוֹר! וּמִכָּאֵן
 וְהִלָּאָה לֹא יִהְיֶה דוֹר כְּמוֹ הַדּוֹר הַזֶּה,
 עַד הַדּוֹר שְׂיִבְא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהַדְּעָה
 תִּתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, שְׂכָתוֹב (יֵרְמִיָּה לֹא) כִּי
 כָּלֶם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם.

תָּא חֲזוּ, זְמִינִין דְּרִי בְּתֵרָא דִּיִּיתוֹן,
 דִּיתְנַשִּׁי אֹרִייתָא מִבִּינֵיהֶו,
 וְחִכְמֵי לְבָא יִתְפַּנְּשׁוּן לְאַתְרֵיהֶו
 (ס"א לְאֲדָרָא קְדִישָׁא), וְלֹא יִשְׁתַּבַּח מָאן
 דְּסָגִיר וּפּוֹתַח. וְוִי לְהֵהוּא דְרָא. וּמִכָּאֵן
 וְלִהְלָאָה, לֹא יִהְיֶה דְרָא כְּדָרָא דָּא, עַד
 דְרָא דִּיִּיתִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא, וּמִנְדַּעָא
 יִתְעַר בְּעוֹלָמָא, דְכְּתִיב, (יֵרְמִיָּה לֹא) כִּי
 כָּלֶם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם.

מִשָּׁם יוֹצֵאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיִּי
 הַמְּלֻדִּי

מִשָּׁם יוֹצֵאִים חַיִּים לְעוֹלָם, וְהֵם נִקְרָאִים חַיִּי
 הַמְּלֻדִּי

בְּאֵי רְאָה, כְּתוּב (בְּרַאשִׁית ב) וְנִהְרָ יוֹצֵא
 מִעַדָּן. וְשִׁנִּינוּ, מַה שְּׁמוֹ שֶׁל
 אוֹתוֹ נִהְרָ? בְּאַרְנוֹ שְׁשָׁמוּ יוֹבֵל,
 שְׂכָתוֹב (יֵרְמִיָּה טז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח
 שְׂרָשָׁיו. וּבְסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְּנוֹנָא

תָּא חֲזוּ, כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנִהְרָ יוֹצֵא
 מִעַדָּן. וְתִנְיִן, מַה שְּׁמוּיָה דִּיהֵהוּא
 נִהְרָ. אוֹקִימָנָא יוֹבֵל שְׁמוּיָה, דְכְּתִיב,
 (יֵרְמִיָּה יז) וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשָׁיו.
 וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְּנוֹנָא סְבָא, חַיִּים

סבא: חיים שמו, שמשם יוצאים חיים לעולם, והם נקראים חיי המלך. והרי בארנו, אותו עץ גדול וחזק שבו יש מזון לכל נקרא עץ החיים. האילן שנטע שרשיו באותם החיים, והפל הוא נאה.

שמה, דמתמן נפקין חיים לעלמא, ואינון אקרוין חיי מלכא. והא אוקימנא, ההוא אילנא רבא ותקיפא, דמזון לכלא ביה. אקרי עץ חיים. אילנא דנטע שרשוי באינון חיים, וכלא הוא שפיר.

ללכת, בצדיק הזה, למצא ברכות ושמחה ו**ותאנא**, ההוא נהר אפיק נחליו עמיקין, במשח רבות, לאשקאה גנתא, ולרוואה אילניו ונטיעין, דכתוב (תהלים קד) ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע, ואינון נחליו, נגדיו ואתמשכן ומתפנשין בתרין קיימין (נ"א סמכיו) ואינון ברייתו (תרי) קריגו להו, (מלכים א ז) יכין ובווע"ז, ושפיר. ומתמן נפקין כל אינון נחליו, ושריין לון בחד דרגא דאקרי צדיק, דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וכלהו אזלין ומתפנשין לההוא אתר דאקרי ים, והוא ימא דחכמתא, הדא הוא דכתיב, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'.

ואם תאמר שהרי מגיעים למקום הזה ולא שבים - פתוב אחר כך, אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת, משום שאותו נהר לא פוסק לעולמים. הם שבים,

ללכת, בצדיק הזה, למצא ברכות ושמחה ו**ותאנא**, ההוא נהר אפיק נחליו עמיקין, במשח רבות, לאשקאה גנתא, ולרוואה אילניו ונטיעין, דכתוב (תהלים קד) ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע, ואינון נחליו, נגדיו ואתמשכן ומתפנשין בתרין קיימין (נ"א סמכיו) ואינון ברייתו (תרי) קריגו להו, (מלכים א ז) יכין ובווע"ז, ושפיר. ומתמן נפקין כל אינון נחליו, ושריין לון בחד דרגא דאקרי צדיק, דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וכלהו אזלין ומתפנשין לההוא אתר דאקרי ים, והוא ימא דחכמתא, הדא הוא דכתיב, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו'.

ואי תימא, דהא מטו לאתר דא, ופסקין, ולא תייבין, לכתר כתיב, אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת, בגין דההוא נהרא לא פסיק לעלמין. הם שבים,

לאיזה מקום הם שבים? לאותם שני עמודים, נצח והוד. ללכת, בצדיק הזה, למצא ברכות ושמחה. וזהו הסוד ששנינו, (תהלים קד) לויתן זה יצרת לשחק בו, דא צדיק.

כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. מי זו עתו?

(זו עתו של צדיק) זו הגבירה, שנקראת עתו של צדיק, ומשום כך כלם מחכים לעתו הזו. כל אלו שגזונים למטה, ממקום זה גזונים, וסוד זה בארנו, (שם קמה) עיני כל אליך ישברו וגו', כמו שבארנו.

כשרוצים בני העולם להתברך, לא יכולים, אלא רק על ידי הכהן

בא ראה, בשעה שהפל הזה מבשם את עתו ומתחבר עמו, אז כל העולמות בשמחה וכל העולמות בברכות, אז נמצא שלום בעליונים ובתחתונים, וכשגורמים רשעי העולם ששים לא נמצאות ברכות של אותם הנחלים, והעת הזו יונקת מצד האחר, אזי מתעוררים דינים בעולם ולא נמצא שלום. וכשרוצים בני העולם להתברך, לא יכולים, אלא רק על ידי הכהן, כדי שיעורר את הכתר שלו ויתברך הגבירה, וימצאו ברכות בכל העולמות.

לאן אתר שבים, לאינו תרין קיימין, נצח והוד. ללכת, בהאי צדיק, לאשכחא ברכאן וחדו. והיינו רזא דתנינן, (תהלים קד) לויתן זה יצרת לשחק בו, דא צדיק.

כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. מאן עתו.

(דא עתו דצדיק) דא מטרוניתא, דאקרי עתו דצדיק, ובגין כך בלהו מחכאן להאי עתו, בלהו דאתונן לתתא, מאתר דא אתונן, ורזא דא אוקימנא, (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו וגו' כמה דאוקימנא.

כשרוצים בני העולם להתברך, לא יכולים, אלא רק על ידי הכהן

תא חזי, בשעתא דהאי כל, מבסם לעתו, ומתחברא עמיה, בלהו עלמין בחידו, בלהו עלמין בברכאן, כדין שלמא אשתכח בעלאי ותתאי. וכד גרמין חייבי עלמא, דתמן לא אשתכחו ברכאן דאינון נחלו, וינקא, האי עת, מסטרא אחרא, כדין דינין מתערין בעלמא, ושלמא לא אשתכח. וכד בעאן בני עלמא לאתברכא, לא יכלין אלא על ידא דכהנא, בגין דיתער בתרא דיליה, ויתברך מטרוניתא, וישתכחו ברכאן בכלהו עלמין.

אוי לדור פֿשֿהרועים אין נמֿצאים, וְהִצִּיאוֹן סוֹטִים וְהוֹלְכִים, וְלֹא יוֹדְעִים לְאַיִזָּה מְקוֹם הוֹלְכִים, לֹא יִמְנָה וְלֹא שְׂמֵאלָהּ. וְכֻלָּם גְּלוּיִים לְאוֹתָם שְׂרוּאִים בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת

רַבִּי אַחָא הָוָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי יְהוּדָה. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זֶה שִׁשְׁנֵינוּ בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, בְּתוֹלָה שֶׁהַתְּבָרָכָה מִן שְׁבַע (מִיִּשְׂרָאֵל), שֶׁנִּקְרָאת בַּת שְׁבַע, וּפְרָשׁוּהָ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. וּבְתוֹלָה לְמִטָּה יִרְשָׁה שְׁבַע בְּרָכוֹת בְּגִלְגָּלָה. וְהָרִי פְתוּב, וְאַתָּה בֶּן אָדָם שָׂא קִינָה עַל בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, וְדַאי עָלֶיךָ נֹאמֵר, עַל פְּנֵי־תַת יִשְׂרָאֵל. וְזֶה קֶשֶׁה מֵהַכֹּל, שֶׁכְּתוּב (עֲמוּס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. וְזֶה שֶׁאָמְרוּ כָּל הַחֲבֵרִים בְּדֶבֶר זֶה הוּא יָפָה. אָבֵל אִם הִפְרָשָׁה נֹאמְרָה בְּדֶרֶךְ שֶׁל נַחֲמָה, הֵינּוּ אוֹמְרִים כֹּה, אָבֵל בְּקִינָה הַזֹּאת נֹאמֵר, וְהָרִי הַכְּתוּב מוֹכִיחַ כֹּה.

אָמַר לוֹ, וְדַאי כֹּה זֶה, וְהָרִי הָיָה קֶשֶׁה לִּי אוֹתוֹ דְּבַר יוֹתֵר מֵהַכֹּל, וּבֵאֵנוּ אֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּחִשְׁכוֹת פְּנִים. אָמַר לִי, מִמְרָאָה פְּנִיךְ נוֹדַע מַה שֶׁבִּלְבָבְךָ. אֲמַרְתִּי לוֹ, וְדַאי שֶׁפָּנֵי וְלִבִּי שׁוּיִם. אָמַר לִי, אָמַר לִי דְבָרְךָ. אֲמַרְתִּי לוֹ, כְּתוּב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. מִי שֵׁישׁ לוֹ רִגְזַ

אוי לדור פֿשֿהרועים אין נמֿצאים, וְהִצִּיאוֹן סוֹטִים וְהוֹלְכִים, וְלֹא יוֹדְעִים לְאַיִזָּה מְקוֹם הוֹלְכִים, לֹא יִמְנָה וְלֹא שְׂמֵאלָהּ. וְכֻלָּם גְּלוּיִים לְאוֹתָם שְׂרוּאִים בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת (זוהר פרשת ויקרא דף ו' ע"א)

רַבִּי אַחָא הָוָה אָזִיל בְּאַרְחָא, וְהָוָה עִמָּיה רַבִּי יְהוּדָה, עַד דִּהוּוּ אֲזִיל, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא דְרַתְּנִינָן בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, בְּתוֹלָה דְאַתְּבָרְכָא מִן שְׁבַע (ס"א מִיִּשְׂרָאֵל), דְאַקְרִי בַּת שְׁבַע, וְאוֹקְמוּהָ בְּכַמָּה אַתְרַי. וּבְתוֹלָה לְתַתָּא, יִרְתָּא ז' בְּרָכוֹת בְּגִינָה. וְהָא כְּתִיב וְאַתָּה בֶּן אָדָם שָׂא קִינָה עַל בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, וְדַאי עָלֶיךָ אֲתַמֵּר, עַל פְּנֵי־תַת יִשְׂרָאֵל. וְדַאי קֶשֶׁיָא מִכְּלָא, דְכְּתִיב (עֲמוּס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. וְהָא דְקָא אֲמַרִי כְּלָהוּ חֲבַרְיָא בְּמִלָּה דָא שְׁפִיר הוּא. אָבֵל אִי פְרָשְׁתָּא אֲתַמֵּר בְּאַרְחָה נַחֲמָה הוּיָנָן אֲמַרִי הָכִי. אָבֵל בְּהָא קִינָה אֲתַמֵּר, וְהָא קָרָא אוֹכַח הָכִי.

אָמַר לִיה וְדַאי הָכִי הוּא, וְהָא הָוָה קֶשֶׁיָא לִי הֵהוּא מְלָה יִתִּיר מִכְּלָא, וְאַתִּינָן לְגַבֵּי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּחִשְׁכוֹן דְאַנְפִּין. אָמַר לִי, מַחִיזוּ דְאַנְפִּיךָ, אֲשֶׁתְּמוֹדַע מַה דְבִלְבָבְךָ. אֲמִינָא לִיה וְדַאי, דְאַנְפִּי וְלִבִּי שׁוּיִן. אָמַר לִי אִימָא לִי מְלָךְ. אֲמִינָא לִיה, כְּתִיב נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוֹלַת

בַּאֲשֶׁתוֹ וַיִּצְאָה מִמֶּנּוּ, לֹא תַחֲזֹר
לְעוֹלָמַיִם. אִם כֹּף, אוֹי לְבָנִים שֶׁגִּרְשׁוּ
עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא מִסְפִּיק לָךְ מָה
שֶׁאָמְרוּ כָּל הַחֲבֵרִים? אָמַרְתִּי, הֲרִי
שָׁמַעְתִּי דְבָרֵיהֶם, שֶׁהִיוּ מֵאַהֲבָה, וְלֹא
מִתְיָשָׁבִים בְּלִבִּי.

אָמַר, כָּל מָה שֶׁאָמְרוּ הַחֲבֵרִים יָפָה
וְנָאָה, אָבֵל אוֹי לְדוֹר
כְּשֶׁהֲרוּעִים אֵין נִמְצָאִים, וְהִצְאֵן
סוּטִים וְהוֹלְכִים, וְלֹא יוֹדְעִים לְאִיזָה
מְקוֹם הוֹלְכִים, לֹא יִמְיִנָה וְלֹא
שִׁמְאֵלָה. וְדַאי שֶׁפְּסוּק זֶה צָרִיף
לְהַפִּיר, וְכֵלֶם גְּלוּיִים לְאוֹתָם שְׂרוּאִים
בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ אֱמֶת.

עַד שֶׁהִמְלִיךְ אוֹחֲזוֹ אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ,
וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכָלוֹ, וְנִשְׁפַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרָד
מִמֶּנָּה לְעוֹלָמַיִם וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ
בֵּא רָאָה, בְּכָל הַגְּלִיּוֹת שֶׁגָּלוּ יִשְׂרָאֵל,
לְכָלוֹ שֵׁם זְמַן וְקֶזֶז, וּבְכָלֵן הָיוּ
יִשְׂרָאֵל שְׁבִים לְקַדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וּבַתּוֹלַת יִשְׂרָאֵל הָיְתָה שְׁבָה לְמִקְוָמָה,
בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁגָּזַר עָלֶיהָ. וְעַכְשָׁו בְּגִלּוֹת
הָאֲחֵרוֹנָה הַזֹּאת אֵינוֹ כֹּף, שֶׁהָרִי לֹא לֹא
תָשׁוּב כֹּף כְּמוֹ בְּפַעֲמִים הָאֲחֵרוֹת.
וְהַפְּסוּק הַזֶּה מוֹכִיחַ, שֶׁכְּתוּב נִפְלָה
לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל. נִפְלָה
וְלֹא אוֹסִיף לְהַקִּימָה לֹא כְּתוּב.

יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן דָּאִית לִיָּה רוּגְזָא
בְּדְבִיתָהּ, וְנִפְקָא מִנֶּיהָ, לֹא תַהֲדֹר
לְעוֹלָמִין, אִי הָכִי וּוִי לְבָנִין דְּאִתְתְּרְכוּ
עִמָּה. אָמַר לִי, וְלֹא סָגִי לָךְ מָה
דְּאָמְרוּ כָּלְהוּ חֲבֵרֵיִיא. אָמִינָא, הָא
שָׁמַעְנָא מְלִיָּהּ, דְּהוּה מְרַחֲמִי, וְלֹא
מִתְיָשָׁבִין בְּלִבָּאִי.

אָמַר, כָּל מָה דְּאָמְרוּ חֲבֵרֵיִיא כָּלְא
שְׁפִיר וְיֵאוֹת, אָבֵל וּוִי לְדָרָא
כַּד רַעִיִין לֹא מִשְׁתַּכְּחִין, וְעֵנָא סָאֲטָן
וְאוֹזְלוֹן, וְלֹא יַדְעִין לְאֵן אֲתֵר אוֹלִי, לֹא
לִימִינָא וְלֹא לְשִׁמְאֵלָא. וְדַאי הָאִי
קָרָא בְּעֵינָא לְמַגְדַּע, וְכָלְהוּ גְלוּיִין
לְאֵינוּן דְּחִמָּאן בְּאַרְחָא דְּאוּרִיִּיתָא
בְּאַרְחָ קְשׁוּטָא.

עַד שֶׁהִמְלִיךְ אוֹחֲזוֹ אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ,
וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכָלוֹ, וְנִשְׁפַּע לָהּ שֶׁלֹּא יִפְרָד
מִמֶּנָּה לְעוֹלָמַיִם וְלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ
תָּא חֲזִי, בְּכָלְהוּ גְלוּוֹתָא דְּגָלוּ יִשְׂרָאֵל,
לְכָלְהוּ שְׁנֵי זְמַנָּא וְקַצָּא, וּבְכָלְהוּ
הָווּ יִשְׂרָאֵל תִּיבִין לְקוּדְשָׁא כְּרִיף הוּא,
וּבַתּוֹלַת יִשְׂרָאֵל הָוּה תְּבַת לְאַתְרָהָא,
בְּהוּא זְמַנָּא דְּגָזַר עָלֶיהָ. וְהִשְׁתָּא
בְּגִלּוֹתָא דָּא בְּתֵרָאָה לָאו הָכִי, דְּהָא
הִיא לֹא תִיתּוּב הָכִי כּוּמְנִין אַחֲרֵינוּן,
וְהָאִי קָרָא אוּכַח, דְּכְתִיב נִפְלָה לֹא
תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, נִפְלָה וְלֹא
אוֹסִיף לְהַקִּימָה לֹא כְּתִיב.

מַשָּׁל לְמֶלֶךְ שָׂרְגַז עַל הַגְּבִירָה וְזָרַק
 אוֹתָהּ מֵהִיכְלוֹ לְזָמַן יָדוּעַ.
 כְּשֶׁהָיָה מֹגִיעַ אוֹתוֹ זָמַן, מִיַּד הַגְּבִירָה
 הֵיטָה נִכְנָסֶת וְשָׁבָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכֵן
 פַּעַם אַחַת וְשֵׁתִים וְשָׁלֹשׁ פְּעָמִים.
 לַפַּעַם הָאַחֲרוֹנָה הִתְרַחֲקָה מֵהִיכַל
 הַמֶּלֶךְ, וְהִשְׁלִיךְ אוֹתָהּ הַמֶּלֶךְ מֵהִיכְלוֹ
 לְזָמַן רְחוֹק. אָמַר הַמֶּלֶךְ, הַפַּעַם הַזֶּה
 אֵינָה כְּשֶׁאָר הַפְּעָמִים שֶׁהִיא תַּחֲזֹר
 לִפְנֵי כָּף, אֲלֵא אֲנִי אֶלֶף עִם כָּל בְּנֵי
 הַיְכָלִי וְאַבְקֵשׁ אוֹתָהּ.

כְּשֶׁהֲגִיעַ אֵלֶיהָ, רָאָה אוֹתָהּ שֶׁהֵיטָה
 שׁוֹכֶבֶת בְּעַפְרָה. מִי רָאָה
 אֶת כְּבוֹד הַגְּבִירָה בְּאוֹתוֹ זָמַן וְאֵת
 בְּקָשׁוֹת הַמֶּלֶךְ כְּנֻגְדָהּ, עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ
 אוֹחֵז אוֹתָהּ בְּיָדוֹ וּמְקִים אוֹתָהּ,
 וּמְבִיא אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ, וְנֹשֵׁבֵעַ לָהּ
 שְׁלֵא יִפְרֹד מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים וְלֹא
 יִתְרַחֵק מִיָּנָה.

בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת
כָּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - כָּל זָמַן
 שְׁכַנְסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּת, כְּשֶׁהָיָה
 מֹגִיעַ הַזָּמַן, הִיא בָּאָה וְחוֹזֶרֶת לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ. וְעַכְשָׁו בְּגִלוּת הַזֶּה לֹא כָּף,
 אֲלֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יֵאָחֵז בְּיַדֶּיהָ
 וְיִקְּיֶם אוֹתָהּ וְיִתְפָּסֵס עִמָּה וְיִשְׁיֵב
 אוֹתָהּ לְהִיכְלוֹ. וּבֹא תִרְאֶה שְׁכָף זֶה,

מִתָּל לְמַלְכָּא דְרָגוּ עַל מַטְרוֹנִיתָא,
 וְאַשְׁדֵי לָהּ מֵהִיכְלִיָּה, לְזַמְנָא
 יָדוּעָא. כַּד הָוָה מְטִי הָהוּא זַמְנָא, מִיַּד
 מַטְרוֹנִיתָא הָוָה עֲאֵלֶת וְתַבְתָּ קָמִי
 מַלְכָּא. וְכֵן זַמְנָא חַד, וְתַרְוִין, וְתַלְתָּ
 זַמְנִין. לְזַמְנָא בְּתַרְוִיתָא, אִתְרַחֲקַת
 מֵהִיכְלָא דְמַלְכָּא, וְאַשְׁדֵי לָהּ מַלְכָּא
 מֵהִיכְלִיָּה לְזַמְנָא רְחִיקָא. אָמַר מַלְכָּא,
 הֵיא זַמְנָא לָא הוּא כְּשֶׁאָר זַמְנִין
 דְּהִיא תִּיתִי קָמָי הָכִי, אֲלֵא אָנָּה
 אִיזִיל עִם כָּל בְּנֵי הַיְכָלִי וְאַתְּבַע עָלָהּ.
כַּד מְטָא לְגַבְהָ, חָמָא לָהּ דְּהָוָה
 שְׁכִיבַת לְעַפְרָא. מָאן חָמָא
 יִקְרָא דְּמַטְרוֹנִיתָא בְּהֵיא (דָּף ו' ע"ב)
 זַמְנָא, וּבְעוֹתִין דְּמַלְכָּא לְקַבְלָהּ עַד
 דְּאֲחִיד לָהּ מַלְכָּא בִּידוּי, וְאוֹקִים
 לָהּ, וְאִיִּיתִי לָהּ לְהִיכְלִיָּה, וְאוֹמִי לָהּ
 דְּלֹא יִתְפָּרֵשׁ מִיָּנָה לְעֵלְמִין, וְלֹא
 יִתְרַחֵק מִיָּנָה.

בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סִכַּת דָּוִד הַנִּפְלֵת
כַּד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כָּל זַמְנִין
 דְּכַנְסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, כַּד
 הָוָה מְטִי זַמְנָא, הִיא אֲתִיאֵת וְהִדְרַת
 קָמִי מַלְכָּא. וְהִשְׁתָּא בְּגִלוּתָא דָּא לָא
 הָכִי, אֲלֵא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יוֹחִיד
 בְּיַדֶּהּ, וְיִוְקִים לָהּ, וְיִתְפָּיִים בְּהִדָּה
 וְיִתִּיב לָהּ לְהִיכְלִיָּה. וְתָא חֲזִי דְּהָכִי

שהרי פתוב נפלה לא תוסיף קום, ועל זה פתוב, (עמוס ט) ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת. היא לא תוסיף קום כמו בפעמים האחרות, אבל אני אקים אותה. ועל זה פתוב, ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת, אני אקים את ספת דוד. מי זו ספת דוד? זו בתולת ישראל. הנפלת, כמו שפתוב נפלה. וזהו פבודה של בתולת ישראל ותשבחתה, וזה למדנו באותה שעה.

אמר רבי יהודה, ודאי דברת על לבי והתישב, וזהו ברור הדבר. וזה הולך כמו דבר אחד ששמעתי ושכחתי, ועכשו הרוחתי אותו. ששנינו, אמר רבי יוסי, עתיד הקדוש ברוך הוא להכריז על פנסת ישראל ויאמר, (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם. כמי שאוחז בידי חברו ויאמר: התנער, קום! כך הקדוש ברוך הוא יאחז בה ויאמר: התנערי, קומי!

קומי אורי כי בא אורד, הרי המלך באו, ודאי שאז הוא הפבוד שלה, ושמתת הכל כשהמלך מתפס עמה
אמר לו רבי אחא, וכך כל אותם בני היכל המלך פותחים בלשון

הוא, דהא כתיב נפלה לא תוסיף קום, ועל דא כתיב, (עמוס ט) ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת, היא לא תוסיף קום פזמנין אחרנין, אבל אנא אוקים לה. ועל דא כתיב ביום ההוא אקים את ספת דוד הנפלת, אני אקים את ספת דוד. מאן ספת דוד. דא בתולת ישראל. הנופלת: כמה דכתיב נפלה. ודא היא יקרא דבתולת ישראל, ותושבחתא דילה. ודא אוליפנא בההיא שעתא.

אמר רבי יהודה, ודאי מלילתא על לבאי, ואתישבא, ודא ברירי דמלה. ואזלא האי, כמלה חדא דשמענא ושכחנא, והשתא רווחנא לה, דתנינן, אמר רבי יוסי, זמין קדשא בריך הוא לאכרוז על פנסת ישראל ויימא, (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, כמאן דאחיד בידי דחבריה ויימא התנער, קום, כך קדשא בריך הוא יחיד בה ויימא התנערי, קומי.

קומי אורי כי בא אורד, הרי המלך באו, ודאי שאז הוא הפבוד שלה, ושמתת הכל כשהמלך מתפס עמה
אמר ליה רבי אחא, וכן כל אינון בני היכלא דמלכא בלישנא

זה. זהו שפכתוב (שם ט) קומי אורי פי
 בא אורה, הרי המלך פאן, ודאי שאז
 הוא הכבוד שלה, ושמחת הכל
 פשהמלך מתפייס עמה.
 (כתוב (מלכים א א) ותבא בת שבע אל
 המלך החדרה, כמו זה) בכל אותן
 הפעמים היא באה אל המלך
 ועומדת לפניו. זהו שפכתוב (מלכים א א)
 ותבא לפני המלך, ותעמד לפני
 המלך. אבל בפעם הזו לא פה, אלא
 המלך ילך אליה ויתפייס עמה וישיב
 אותה להיכלו. זהו שפכתוב הנה מלכך
 יבא לך, ודאי, ולא את אליו. יבא לך,
 לפייס אותך. יבא לך, להקים אותך.
 יבא לך, להשלים אותך בכל. יבא לך,
 להכניס אותך להיכלו ולהזדוג עמך
 זווג עולמים, כמו שנאמר וארשתיך
 לי באמונה.

דא פתחין, הדא הוא דכתיב,
 (ישעיה ט) קומי אורי כי בא אורה, הא
 מלכא הכא, ודאי כדון הוא יקרא
 דילה, וחדוותא דכלא, פד מלכא
 אתפייס בהדה. (פתיב (מלכים א א) ותבא
 בת שבע אליהמלך החדרה כגונא דא) בכל
 אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא,
 וקמת קמיה, הדא הוא דכתיב,
 (מלכים א א) ותבא לפני המלך,
 ותעמוד לפני המלך. אבל בזמנא דא
 לאו הכי, אלא מלכא ייתי לגבה,
 ויתפייס בהדה, וייתיב לה להיכליה.
 הדא הוא דכתיב, (זכריה ט) הנה
 מלכך יבא לך ודאי, ולא אנת לגביה,
 יבא לך, לפייסא לך. יבא לך,
 לאקמא לך. יבא לך, לאשלמא לך
 בכלא. יבא לך, לאעלאה לך
 להיכליה, ולאודווגא עמך זווגא
 דעלמין, כמה דאת אמר (הושע ב)
 וארשתיך לי באמונה.

הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודך, ובא אליה
 להקימה ולתת לה יד ולזקוף אותה, כמו
 שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות בסוף
 גלות אדום

הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודך, ובא אליה
 להקימה ולתת לה יד ולזקוף אותה, כמו
 שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות בסוף
 גלות אדום (זוהר פרשת שמות דף ז ע"א)

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי היו
 הולכים מטבריה לצפורי. עד
 שהיו הולכים, פגע בהם יהודי אחד.
 פתח ואמר, (ישעיה ט) משא מצרים

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי, הוו
 אזלי מטבריא לצפורי, עד דהוו
 אזלי, פגע בהו חד יודאי, פתח ואמר,
 (ישעיה י"ט) משא מצרים הנה ה' רוכב

הנה ה' רכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. בא ראה, כל מלכי העולם וכל עמי העולם לא נחשבים לכלום לפני הקדוש ברוך הוא, שפכתוב (דניאל ד) וכל דיירי הארץ פלא חשובים, וכרצונו עושה בחיל השמים. וכאן במצרים, אף על גב שכל אותן הגבורות וזרוע רמה גלה הקדוש ברוך הוא במצרים, מה פתוב? הנה ה' רכב על עב קל ובא מצרים. מה שונה בכל עמי העולם שלא היה כן, שהרי הקדוש ברוך הוא גזר גזרה ונעשתה, וכאן הוא בא, שפכתוב ובא מצרים, וכתוב (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים וגו'

אני ה'?

אלא משום שהמלך היה בא להוציא את הגבירה שהיתה שם, ובשביל כבוד הגבירה היה בא. ועל כן היה הקדוש ברוך הוא רוצה בכבוד, ובא אליה להקימה ולתת לה יד ולקוף אותה, כמו שעתידי הקדוש ברוך הוא לעשות בסוף גלות אדום.

בגלות אדום רוצה הקדוש ברוך הוא להתפכד בעולם ולבא הוא להקים את הגבירה ולנער אותה מהעפר
אמר רבי ייסא, אם כן שבשביל

על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. תא חזי, כל מלכין דעלמא, וכל עמין דעלמא, לא חשיבי כלום קמי קדשא בריך הוא, דכתיב, (דניאל ד) וכל דיירי ארעא פלא חשיבין וכמצבנה עביר בחיל שמיא. והכא במצרים, אף על גב דכל אינון גבוראן, ודרעא מרמא גלי קדשא בריך הוא במצרים, מה כתיב הנה ה' רכב על עב קל ובא מצרים. מאי שנא, בכל עמין דעלמא, דלא הוה הכי, דהא קדשא בריך הוא גזר גזרה ואתעביר, והכא איהו אתא, דכתיב ובא מצרים. וכתיב, (שמות י"ב) ועברתי בארץ מצרים וגו' אני ה'.

אלא, בגין דמלכא הוה אתי, לאפקא למטרוניתא דהוות תמן. ובגין יקרא דמטרוניתא הוה אתי. ועל דא הוה קדשא בריך הוא בעי ביקרה, ואתי לגבה לאקמא לה, ולמיהב לה ידא, ולקפא לה, כמה דזמין קדשא בריך הוא למעבד בסוף גלותא דאדום.

בגלות אדום רוצה הקדוש ברוך הוא להתפכד בעולם ולבא הוא להקים את הגבירה ולנער אותה מהעפר
אמר רבי ייסא, אי הכי, דבגין

הגבירה זה ה'יה, הרי בגלות בגל היתה שם הגבירה, ולמה לא היה כן? אמר לו, הרי שנינו שהחטא גרם, שנשאו נשים נכריות והכניסו אותן ברית קדש לרשות אחרת, ולכן נאבדו מהם הנסים והאותות שראויים היו להעשות להם, מה שלא היה כן בגלות מצרים, שכלם היו שבטי יה, בני ישראל נכנסו, ובני ישראל יצאו.

בגלות אדום רוצה הקדוש ברוך הוא להתכבד בעולם ולבא הוא להקים את הגבירה ולנער אותה מהעפר. אוי למי שימצא שם לפניו בשעה שיאמר (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם התפתחי מוסרי צוארך. מי הוא המלך והעם שיעמד לפניו?

ונעו אלילי מצרים מפניו. אלילי מצרים, לא על עצים ואבנים נאמר, אלא על כל אותם דרגות ממנות העליונות, ועל אותם העבודות הפתחונות שלהם. ובכל מקום שגלו ישראל, הקדוש ברוך הוא מבקש עליהם, ומתעם ונפרע מאותם עמים.

דמטרוניתא הוה, הא בגלותא דבבל, מטרוניתא תמן הות, אמאי לא הוה כן. אמר ליה, הא תנינן, דחמארה גרם, דנטלו נשים נכריות, ואעילו ברית קיימא קדישא ברשותא אחרא. ובגין כן אתאבדו מנהון נסין, ואתוון, דאתחזו למעבד להו, מה דלא הוה הכי בגלותא דמצרים, דכלהו הוו שבטי יה, בני ישראל עאלו, בני ישראל נפקו.

בגלותא דאדום, בעי קדשא ברוך הוא לאתיקרא בעלמא, ולמיתו איהו לאקמא למטרוניתא, ולנערא לה מעפרא. ווי למאן דיערע תמן קמיה, בשעתא דיימא (ישעיה נ"ב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם התפתחי מוסרי צוארך. מאן הוא מלכא ועמא דייקום קמיה.

ונעו אלילי מצרים מפניו, (ישעיה י"ט) אלילי מצרים, לאו על אבנין ואעין אתמר, אלא על כל אינון דרגין ממנן עלאין, ועל אינון פולחנין תתאין דלהון. ובכל אתר דגלו ישראל, קדשא ברוך הוא בעי עליהו, ואתקביל מאינון עמין.

על אחת כפמה וכמה שהקדוש ברוך הוא
רוצה לכבד את שמו עליהם, שפתיב,
והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי

בא וראה מה כתוב, פה אמר ה'
אלהים מצרים ירד עמי
בראשונה לגור שם ואשור באפס
עשקו. תרעמת שהתרעם הקדוש
ברוך הוא על אשור, ואמר, ראו מה
עשה לי אשור, שהרי במצרים שאני
עשיתי בהם כל אותם הדינים, ועמי
[הם] ירדו לשם לדור ביניהם,
וקבלום המצרים ביניהם, ונתנו להם
היפי של הארץ, ארץ גשן. ואף על
גב שהציקו להם בגלות, לא לקחו
מהם את הארץ, שכתוב (שמות ט) רק
בארץ גשן אשר שם בני ישראל וגו'.
ומיטב ארץ מצרים היתה, שכתוב
(בראשית מז) במיטב הארץ בארץ
רעמסס. ועוד, שלא העבירו משלהם
כלום, שכתוב (שמות ט) וממקנה בני
ישראל וגו', ועם כל זה נדונו בכמה
דינים.

אבל אשור באפס עשקו, הטיל
אותם בארץ שבסוף העולם,
ונטל את ארצם מהם. ומה המצרים
שעשו כל הטובות הללו לישראל
נדונו בכל אותם דינים - אשור
ואדום ושאר העמים שמציקים להם,
והורגים אותם, ונוטלים את ממונם,

על אחת כפמה וכמה שהקדוש ברוך הוא
רוצה לכבד את שמו עליהם, שפתיב,
והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי

הא חזו, מה כתוב, (ישעיה נ"ב) כה
אמר ה' מצרים ירד עמי
בראשונה לגור שם ואשור באפס
עשקו תורעמא דאתרעם קדשא
ברוך הוא על אשור, ואמר, חמו מה
עבד לי אשור, דהא מצרים דאנא
עבדית בהו כל אינון דינין, ועמי
(אינון) נחתו תמן, לדירא ביניהון,
וקבלום מצראי ביניהון, ויהבון לון
שפר ארעא ארץ גושן, ואף על גב
דאעיקו לון בגלותא, לא אעדו ארעא
מנהון, דכתיב, (שמות ט) רק בארץ
גושן אשר שם בני ישראל וגו'. ומיטב
ארעא דמצרים הוה, דכתיב,
(בראשית מז) במיטב הארץ בארץ
רעמסס. ותו, דלא אעדו מדלהון
כלום, דכתיב, (שמות ט) וממקנה בני
ישראל וגו'. ועם כל דא אתדנו
בכמה דינין.

אבל אשור באפס עשקו, אטיל
(דף ז' ע"ב) לון בארעא דסייפי
עלמא, ונטל לון ארעא דלהון. ומה
מצראי, דעבדי כל הגי טבאן
לישראל, אתדנו בכל אינון דינין.
אשור ואדום ושאר עמין, דמעיקין
לון, וקטלין לון, ונטלין לון

על אחת כִּמְה וְכִמְה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא רוֹצֵה לְכַבֵּד אֶת שְׁמוֹ עֲלֵיהֶם,
שְׁכָתוֹב (יחזקאל לח) וְהַתְגַּדְלֹתִי
וְהַתְקַדְשֹׁתִי וְנִוְדַעְתִּי. שָׁם בְּמִצְרַיִם
בְּמִלְךְ אֶחָד, וְכָאן בְּכָל מַלְכֵי הָעוֹלָם.

מְמוֹנִיָּהוּן, עַל אַחַת כִּמְה וְכִמְה
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לִיקְרָא
שְׁמִיהַ עֲלֵייהוּ, דְּכְתִיב, (יחזקאל ל"ח)
וְהַתְגַּדְלֹתִי וְהַתְקַדְשֹׁתִי וְנִוְדַעְתִּי.
הֵתָם בְּמִצְרַיִם בְּמִלְכָּא חַד, וְהֵכָא
בְּכָל מַלְכֵי דְעָלְמָא.

אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְדַּמְן וְיִמְצֵא בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן -
מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ שִׁיעַמַד בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּאַמּוֹנָה,
יִזְכֶּה לְאוֹתוֹ אֹר שֶׁל שְׁמַחַת הַמֶּלֶךְ

אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְדַּמְן וְיִמְצֵא בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן -
מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ שִׁיעַמַד בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּאַמּוֹנָה,
יִזְכֶּה לְאוֹתוֹ אֹר שֶׁל שְׁמַחַת הַמֶּלֶךְ

רַבִּי שְׁמַעוֹן זְקַף יְדוֹי וּבָכָה, וְאָמַר,
אִי לְמִי שִׁיזְדַּמְן בְּאוֹתוֹ זְמַן,
וְאֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ שֶׁל מִי שִׁיזְדַּמְן בְּאוֹתוֹ
זְמַן. אִי לְמִי שִׁיזְדַּמְן בְּאוֹתוֹ זְמַן -
מִשׁוּם שֶׁכְּשִׁיבָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְפָקֵד אֶת הָאֵילָה, יִסְתַּכַּל מִי הֵם
אוֹתָם שֶׁעֲמָדוּ עִמָּה, בְּכָל אוֹתָם
שֶׁנִּמְצְאִים עִמָּה, בְּכָל מַעֲשֵׂי כָל אֶחָד
וְאֶחָד, וְלֹא יִמְצֵא צַדִּיק, שְׁכָתוֹב
(ישעיה סג) וְאֲבִיט וְאִין עוֹזֵר. וְכִמְה צְרוֹת עַל
צְרוֹת לְיִשְׂרָאֵל.

רַבִּי שְׁמַעוֹן זְקַף יְדוֹי וּבָכָה, וְאָמַר,
וְוִי מָאן דִּיזְדַּמְן בְּהֵהוּא זְמַנָּא,
וְזַכָּאָה חוֹלְקִיהַ מָאן דִּיזְדַּמְן וְיִשְׁתַּבַּח
בְּהֵהוּא זְמַנָּא, וְוִי מָאן דִּיזְדַּמְן בְּהֵהוּא
זְמַנָּא, בְּגִין דְּכַד יִיְתִי קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְפָקֵדָא לְאִיִּלְתָּא, יִסְתַּכַּל מָאן אֵינּוּן
דְּקִימִין בְּהֵדָה, בְּכָל אֵינּוּן דְּמִשְׁתַּבְּחִי
עִמָּה, בְּכָל עוֹבְדוֹי דְּכָל חַד וְחַד, וְלֹא
יִשְׁתַּבַּח זְכָאִי. דְּכְתִיב, (ישעיה ס"ג)
וְאֲבִיט וְאִין עוֹזֵר. וְכִמְה עַקְתִּין עַל
עַקְתִּין לְיִשְׂרָאֵל.

אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְדַּמְן וְיִמְצֵא בְּאוֹתוֹ
הַזְּמַן - מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ
שִׁיעַמַד בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּאַמּוֹנָה, יִזְכֶּה
לְאוֹתוֹ אֹר שֶׁל שְׁמַחַת הַמֶּלֶךְ, וְעַל
אוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (זכריה יג) וְצַרְפְּתִים
כְּצַרְף אֶת הַכֶּסֶף וּבַחֲנָתִים כְּבַחֲן אֶת
הַזָּהָב וְגו'.

זַכָּאָה מָאן דִּיזְדַּמְן וְיִשְׁתַּבַּח בְּהֵהוּא
זְמַנָּא, בְּגִין דְּהֵהוּא דִּיתְקִיִּים
בְּהֵהוּא זְמַנָּא בְּמַהִימְנוּתָא, יִזְכֶּה
לְהֵהוּא נְהִירוֹ דְּחֲדוּהַ דְּמִלְכָּא. וְעַל
הֵהוּא זְמַנָּא כְּתִיב, (זכריה י"ג) וְצַרְפְּתִים
כְּצַרְף אֶת הַכֶּסֶף וּבַחֲנָתִים כְּבַחֲן
אֶת הַזָּהָב וְגו'.

לְאַחַר שְׂאוֹתָן צְרוֹת יִתְעוֹרְרוּ עַל
 יִשְׂרָאֵל, וְכָל הָעַמִּים
 וּמַלְכֵיהֶם יִתְעַצְּוּ פָּאֶחַד עֲלֵיהֶם,
 וּמְעוֹרְרִים כַּמָּה גְּזוֹרוֹת רְעוֹת, וְכֻלָּם
 עוֹלִים בְּעֵצָה אַחַת עֲלֵיהֶם, וַיִּבְאוּ
 צָרָה עַל צָרָה, אַחֲרוֹנוֹת מִשְׁפָּחוֹת אֶת
 הַרְאִשׁוֹנוֹת, אִזּוֹ יִתְרָאָה עֲמוּד אֵשׁ
 אֶחָד עוֹמֵד מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה אַרְבַּעִים
 יוֹם, וְכָל עַמֵּי הָאָרֶץ רוֹאִים אוֹתוֹ.

לְבַתָּר דְּאִינוּן עֲקָתִין מִתְעַרְי עַל
 יִשְׂרָאֵל, וְכָל עַמִּין וּמַלְכֵיהוֹן
 יִתְיַעֲטוּן פְּחָדָא עֲלֵיהוּ, וּמִתְעַרְי
 כַּמָּה גְּזוֹרִין בֵּישׁוּן, כְּלָהוּ סְלָקֵי בְּעִמָּא
 חָדָא עֲלֵיהוּ, וַיִּיתוּן עֲקָתָא עַל
 עֲקָתָא, בְּתַרְיִיתָא מִשְׁפָּחָן קַמִּיתָא.
 כְּדִין יִתְחַזֵּי חַד עֲמוּדָא דְאַשָּׁא, קָאִים
 מַעְלָא לְתַתָּא, אַרְבַּעִין יוֹמִין, וְכָל
 עַמִּין דְּעֻלְמָא חָמָאן לֵיה.

מְשִׁיחַ יְקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאֶרֶץ הַגָּלִיל, וּמִשָּׁם
 יַעֲזוּר קְרִיבוֹת לְכָל הָעוֹלָם

מְשִׁיחַ יְקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאֶרֶץ הַגָּלִיל, וּמִשָּׁם
 יַעֲזוּר קְרִיבוֹת לְכָל הָעוֹלָם

בְּאֹתוֹ זְמַן יִתְעוֹרֵר מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ
 לְצֵאת מִתּוֹךְ גֵּן עֵדֶן מֵאוֹתוֹ

בְּהַהוּא זְמַנָּא, יִתְעַר מַלְכָּא
 מְשִׁיחָא, לְנַפְקָא מִגֵּן

מְקוּם שְׂנֵקְרָא ק"ן צְפו"ר, וַיִּתְעוֹרֵר
 בְּאֶרֶץ הַגָּלִיל. וְאוֹתוֹ יוֹם שֵׁיבְעָא לְשָׁם,
 יִתְרַגֵּז כָּל הָעוֹלָם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם
 מִתְחַבְּאִים בְּתוֹךְ מְעֻרוֹת וּסְלַעִים
 שְׁלֵא יִחְשְׁבוּ לְהִנָּצֵל, וְעַל אוֹתוֹ זְמַן
 כְּתוּב (ישעיה ב) וּבְאוּ בְּמְעֻרוֹת צָרִים
 וּבְמַחְלוֹת עֶפֶר מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר
 גְּאוּנוּ בְּקוּמוּ לְעַרְץ הָאָרֶץ.

גְּנַתָּא דְעֵדֶן, מַהֵהוּא אַתְר דְּאִתְקְרִי
 ק"ן צְפו"ר, וַיִּתְעַר בְּאֶרְעָא דְגָלִיל,
 וְהַהוּא יוֹמָא דִּיפּוּק לְתַמָּן, יִתְרַגֵּז כָּל
 עֻלְמָא, וְכָל בְּנֵי עֻלְמָא מִתְחַבְּאִין גֵּן
 מְעֻרְתֵי וּטְנָרֵי, דְלֵא יִחְשְׁבוּן
 לְאַשְׁתְּזָבָא. וְעַל הַהוּא זְמַנָּא כְּתוּב,
 (ישעיה ב') וּבְאוּ בְּמְעֻרוֹת צָרִים
 וּבְמַחְלוֹת עֶפֶר מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר
 גְּאוּנוּ בְּקוּמוּ לְעַרְץ הָאָרֶץ.

מִפְּנֵי פַחַד ה' - זֶהוּ אוֹתוֹ רִגְזוֹ
 שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. וּמִהֲדַר
 גְּאוּנוּ - זֶה מְשִׁיחַ. בְּקוּמוּ לְעַרְץ
 הָאָרֶץ - כְּשֵׁיקוּם וַיִּתְגַּלֶּה בְּאֶרֶץ
 הַגָּלִיל, מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְקוּם

מִפְּנֵי פַחַד ה', דָּא הַהוּא רִגְזוֹ דְכָל
 עֻלְמָא. וּמִהֲדַר גְּאוּנוּ דָּא מְשִׁיחַ.
 בְּקוּמוּ לְעַרְץ הָאָרֶץ, כְּדִ יְקוּם וַיִּתְגַּלֵּי
 בְּאֶרְעָא דְגָלִיל, בְּגֵין דְּאִיהוּ הוּא אַתְר
 קְדֻמָּאָה דְּאִתְחַרְבָּא בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא,

ראשון שְׁנַחֲרַב בְּאַרְץ הַקְדוּשָׁה,
 וְלָכֵן יִתְגַּלֶּה שֵׁם רֵאשׁוֹן לְכָל
 מְקוֹם, וּמִשָּׁם יַעֲוֹר קְרִבוֹת לְכָל
 הָעוֹלָם.

יַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, וְכֵן בְּכָל יוֹם
 עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר שִׁבְעִים יוֹם יִגְנֹז אוֹתוֹ
 כּוֹכַב, וְיִגְנֹז הַמְּשִׁיחַ עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים
 אַחֵר אַרְבָּעִים יוֹם שְׁעֵמוּד יַעֲמֹד
 מְאַרְץ לְשָׁמַיִם לְעֵינַי כָּל
 הָעוֹלָם וְיִתְגַּלֶּה הַמְּשִׁיחַ, יָקוּם מִצַּד
 מְזֻרַח כּוֹכַב אֶחָד לוֹהֵט בְּכָל הַגּוֹנִים,
 וְשִׁבְעָה כּוֹכָבִים אַחֵרִים שְׁסוּבְבִים
 אוֹתוֹ הַכּוֹכַב, וְיַעֲרֹכוּ בּוֹ קָרֵב בְּכָל
 הַצְּדָדִים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם, עַד
 שִׁבְעִים יוֹם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם רוֹאִים.

וְאוֹתוֹ כּוֹכַב יַעֲרֹךְ בָּהֶם קָרֵב בְּלִפְיֵי
 אֵשׁ לוֹהֵטִים וְנוֹצְצִים לְכָל
 עֵבֶר, וּמִכָּה בָּהֶם עַד שְׁבוּלַע אוֹתָם
 בְּכָל עָרֵב וְעָרֵב, וּבְיוֹם מוֹצֵיא אוֹתָם.
 וְיַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, וְכֵן
 בְּכָל יוֹם עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר
 שִׁבְעִים יוֹם יִגְנֹז אוֹתוֹ כּוֹכַב, וְיִגְנֹז
 הַמְּשִׁיחַ עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים,
 וְיִחְזֹר אוֹתוֹ עֲמוּד אֵשׁ כְּמוֹ מִקְדָּשׁ,
 וְבוֹ יִגְנֹז הַמְּשִׁיחַ, וְאוֹתוֹ עֲמוּד לֹא
 יִתְרָאֶה.

וּבְגִין כֵּן, יִתְגַּלֵּי תַמּוֹן קְדָמָּה לְכָל אֶתֶר,
 וּמִתַּמּוֹן יִתְעַר קְרִבִּין לְכָל עֲלָמָא.

יַעֲרֹכוּ קָרֵב לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם, וְכֵן בְּכָל יוֹם
 עַד שִׁבְעִים יוֹם. לְאַחַר שִׁבְעִים יוֹם יִגְנֹז אוֹתוֹ
 כּוֹכַב, וְיִגְנֹז הַמְּשִׁיחַ עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים
 לְבַתֵּר אַרְבָּעִין יוֹמִין, דְּעֲמוּדָא יָקוּם
 מְאַרְעָא לְשָׁמַיָא, לְעֵינֵיהוֹן
 דְּכָל עֲלָמָא, וּמְשִׁיחַ יִתְגַּלֵּי, יָקוּם
 מִסְטֵר מְזֻרַח, חַד כּוֹכְבָא מְלַהֲטָא
 בְּכָל גּוֹנוֹן, וְשִׁבְעָה כּוֹכָבִין אַחֲרָנִין
 דְּסַחֲרִין לְהֵוֹא כּוֹכְבָא, וְיִגְיחוּן בֵּיה
 קְרָבָא בְּכָל סְטֵרִין, תִּלְת זְמַנִּין
 בְּיוֹמָא, עַד שִׁבְעִין יוֹמִין, וְכָל בְּנֵי
 עֲלָמָא חֲמָאן.

וְהֵוֹא כּוֹכְבָא, יִגְיחַ בְּהוּ קְרָבָא,
 בְּטִיסִין דְּנוֹרָא, מְלַהֲטִין
 מְנוֹצְצִין לְכָל עֵבֶר, וּבְטִישׁ בְּהוּ, עַד
 דְּבָלַע לוֹן, בְּכָל רַמְשָׁא וְרַמְשָׁא,
 וּבְיוֹמָא אַפִּיק לוֹן. וְיִגְיחוּן קְרָבָא
 לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא, וְכֵן בְּכָל
 יוֹמָא, עַד שִׁבְעִין יוֹמִין. לְבַתֵּר
 שִׁבְעִין יוֹמִין, יִתְגַּנְזוּ הֵוֹא כּוֹכְבָא,
 וְיִתְגַּנְזוּ מְשִׁיחַ, עַד תְּרִיסַר יְרַחִין,
 וְיִתְהַדֵּר הֵוֹא עֲמוּדָא דְּאִשָּׁא
 כְּמִלְקָדְמוֹן, וּבֵיה יִתְגַּנְזוּ מְשִׁיחַ,
 וְהֵוֹא עֲמוּדָא לֹא יִתְחַזֵּי.

וּכְמָה מִפְּרִיצֵי הַיְהוּדִים יָבֹאוּ עִמָּהֶם לְעֶרְוָה
 קָרֵב עַל מִלְךְּ הַמְּשִׁיחַ, וְאִזְּ יַחְשֹׁף כָּל הָעוֹלָם
 חֲמֻשָּׁה עֶשְׂרֵי יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ
 בְּאוֹתוֹ חֲשָׁף

לְבַתָּר תְּרִיסָר יַרְחֵין, יִסְלָקוּן לִיה
 לְמֻשִׁיחַ, בְּהֵהוּא עֲמוּדָא,
 לְגוּ רְקִיעָא, וְתַמָּן יִקְבַּל תּוֹקְפָא
 וְעֵטְרָא דְמַלְכוּתָא. וְכֹד נַחֲתִית, יִתְחַזֵּי
 הֵהוּא עֲמוּדָא דְאִשָּׁא כְּמַלְקָדְמִין,
 לְעִינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא, וְיִתְגַּלֵּי לְבַתָּר
 מְשִׁיחַ, וְיִתְכַנְּשׁוּן לְגַבְיָה עֲמִין סְגִיָּאין,
 וְיִתְעַר קָרְבִין בְּכָל עֲלָמָא. וּבְהֵהוּא
 זְמַנָּא יִתְעַר קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא
 גְבוּרְתִיהוּ לְכָל עֲמִין דְּעֲלָמָא, וּמַלְכָּא
 מְשִׁיחָא יִתְיַדַע בְּכָל עֲלָמָא, וְכָל
 מַלְכֵין דְּעֲלָמָא יִתְעַרוּן לְאַתְחַבְּרָא
 לְאַנְחָא קָרְבָּא בֵּיה.

וּכְמָה (עמ"ד) מִפְּרִיצֵי יְהוּדָאין
 יִתְהַפְּכוּ לְאַהֲדָרָא
 לְגַבְיָיהוּ, וְיִיתוּן עִמָּהוֹן, לְאַנְחָא
 קָרְבָּא עַל מַלְכָּא מְשִׁיחָא. כְּדִין
 יִתְחַשֵּׁף כָּל עֲלָמָא חֲמֻשׁ עֶשְׂרֵה
 יוֹמִין, וְסְגִיָּאין מֵעַמָּא דְיִשְׂרָאֵל יְהוּן
 מַתִּין בְּהֵהוּא חֲשׂוּכָא. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 (ישעיה ס') כִּי הִנֵּה הַחֲשֵׁף יִכְסֶה אֶרֶץ
 וְעֶרְפֹל לְאוּמִים.

וּכְמָה מִפְּרִיצֵי הַיְהוּדִים יָבֹאוּ עִמָּהֶם לְעֶרְוָה
 קָרֵב עַל מִלְךְּ הַמְּשִׁיחַ, וְאִזְּ יַחְשֹׁף כָּל הָעוֹלָם
 חֲמֻשָּׁה עֶשְׂרֵי יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ
 בְּאוֹתוֹ חֲשָׁף

לְאַחַר שָׁנִים עֶשְׂרֵי חֲדָשׁ יַעֲלוּ אֶת
 הַמְּשִׁיחַ בְּאוֹתוֹ הָעֲמוּד לְתוֹף
 הַרְקִיעַ, וְשָׁם יִקְבַּל חֲזָק וְעֵטְרַת
 מַלְכוּת. וּכְשֵׁיכֵן, יִתְרָאֶה אוֹתוֹ עֲמוּד
 אִשׁ כְּמוֹ מַקְדָּם לְעִינֵי כָּל הָעוֹלָם,
 וְאַחַר כֵּן יִתְגַּלֶּה הַמְּשִׁיחַ, וְיִתְכַנְּסוּ
 אֵלָיו עַמִּים רַבִּים, וְיַעֲזֹר קָרְבּוֹת בְּכָל
 הָעוֹלָם. וּבְאוֹתוֹ זְמַן יַעֲזֹר הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֶת גְּבוּרְתוֹ לְכָל עַמֵּי
 הָעוֹלָם, וּמַלְכֵי הַמְּשִׁיחַ יִדְעוּ בְּכָל
 הָעוֹלָם, וְכָל מַלְכֵי הָעוֹלָם יִתְעוֹרְרוּ
 לְהִתְחַבֵּר לְעֶרְוָה בּוֹ קָרֵב.

וּכְמָה [עמ"ד] מִפְּרִיצֵי הַיְהוּדִים
 יִתְהַפְּכוּ לְחֲזוֹר אֵלֵיהֶם, וְיָבֹאוּ
 עִמָּהֶם לְעֶרְוָה קָרֵב עַל מִלְךְּ הַמְּשִׁיחַ,
 וְאִזְּ יַחְשֹׁף כָּל הָעוֹלָם חֲמֻשָּׁה עֶשְׂרֵי
 יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ
 בְּאוֹתוֹ חֲשָׁף. וְעַל זֶה כְּתוּב (ישעיה ס)
 כִּי הִנֵּה הַחֲשֵׁף יִכְסֶה אֶרֶץ וְעֶרְפֹל
 לְאוּמִים.

בזמן שיתעורר מלך המשיח, כמה אותות
ונסים אחרים יתעוררו בעולם

פְּתַח וְאָמַר (דברים כ"ב) כִּי (דף ח' ע"א)
יִקְרָא קִין צִפּוֹר לְפָנָיו בְּדֶרֶךְ
בְּכָל עֵץ אוּ עַל הָאָרֶץ אֶפְרוּחִים אוּ
בִיּוֹצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת וְגו', שֶׁלַח
תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְגו', הַאִי קָרָא
אוּקִימָנָא לֵיה, וְאִיהוּ חַד מִפְקוּדֵי
אוּרִייתָא גְנוּזִין, וְאֵנָּה אֵית לָן בֵּיה רְזִי
דְאוּרִייתָא גְנוּזִין, שְׁבִילִין וְאַרְחִין
יִדְעִין לְחַבְרִיָא, בְּאֵינוֹן תִּלְתִּין וְתֵרִין
שְׁבִילִין דְאוּרִייתָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֲלֵעָזָר בְּרִיה, **אֲלֵעָזָר**,
בּוֹמְנָא דִיתַעַר מִלְכָּא
מְשִׁיחָא, כְּמָה אֲתִין וְנִסִּין אַחֲרָנִין
יִתְעָרוֹן בְּעֻלְמָא.

בזמן שיתעורר מלך המשיח, כמה אותות
ונסים אחרים יתעוררו בעולם

פְּתַח וְאָמַר, (דברים כב) כִּי יִקְרָא קִין
צִפּוֹר לְפָנָיו בְּדֶרֶךְ בְּכָל עֵץ
אוּ עַל הָאָרֶץ אֶפְרוּחִים אוּ בִיּוֹצִים
וְהָאֵם רֹבֶצֶת וְגו', שֶׁלַח תִּשְׁלַח אֶת
הָאֵם וְגו'. פְּסוּק זֶה בְּאַרְנוֹ אוֹתוֹ,
וְהוּא אֶחָד מִמְצוּוֹת הַתּוֹרָה הַגְּנוּזוֹת,
וְלָנוּ יֵשׁ בּוֹ סוּדוֹת תּוֹרָה גְנוּזִים,
שְׁבִילִים וְדַרְכִּים יְדוּעוֹת לְחַבְרִים
בְּאוֹתָם שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם נְתִיבוֹת
הַתּוֹרָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֲלֵעָזָר בְּנוֹ,
אֲלֵעָזָר, בְּזִמְנֵן שִׁיתְעוֹרֵר מֶלֶךְ
הַמְּשִׁיחָא, כְּמָה אוֹתוֹת וְנִסִּים אַחֲרָיִם
יִתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם.

בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְחַגִּים וּשְׁבֻתוֹת נִכְנַס מְשִׁיחָא
לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהִשְׁתַּעֲשַׁע בְּכָל אוֹתָם
הַיְכָלוֹת

בְּאֵ רֵאָה, בְּגֵן עֵדֵן שְׁלֹמֹה יֵשׁ מְקוֹם
אֶחָד גְּנוּז וְשִׁמּוֹר שְׁלֵא נוֹדַע,
וְהוּא מְרָקָם בְּכֹמָה גְנוּזִים, וְבוֹ גְנוּזִים
אֶלָּף הַיְכָלוֹת שֶׁל כְּסוּפִים, וְאֵין מִי
שִׁיכְנַס בְּהֵם פְּרִט לְמְשִׁיחָא, שֶׁהוּא
עוֹמֵד תְּמִיד בְּגֵן עֵדֵן.

וְכָל הַגֵּן מְקוֹר בְּמִרְכְּבוֹת רַבּוֹת שֶׁל
צְדִיקִים, וּמְשִׁיחָא עוֹמֵד עֲלֵיהֶם
וְעַל כְּמָה חִלּוֹת וּמַחְנוֹת שֶׁל נְשָׁמוֹת

בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים וְחַגִּים וּשְׁבֻתוֹת נִכְנַס מְשִׁיחָא
לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהִשְׁתַּעֲשַׁע בְּכָל אוֹתָם
הַיְכָלוֹת

תָּא חֲזִי, בְּנִגְתָּא דְעֵדֵן דְלִתְתָּא, אֵית
אֲתָר חַד גְּנוּז וְטְמִיר דְלֵא
אֲתִידַע, וְאִיהוּ מְרָקָמָא בְּכֹמָה גְנוּזִין,
וְבֵיה גְנוּזִין אֶלָּף הַיְכָלוֹת דְכְּסוּפִין. וְלִית
מָאן דְעִיִּיל בְּהוּ, בַּר מְשִׁיחָא, דְאִיהוּ
קָאִים תְּדִיר בְּנִגְתָּא דְעֵדֵן.

וְכָל גְּנִתָּא מְסַחְרָא בְּרִיתִכִּין סְגִיָּין
דְצְדִיקָא, וּמְשִׁיחָא קָאִים
עֲלֵיהוּ, וְעַל כְּמָה חִלּוֹת וּמְשִׁירִין

צדיקים שם, ובראשי חדשים וחסדים
ושבתות נכנס משיח לאותו מקום
להשתעשע בכל אותם היכלות.

לפני ולפנים מכל אותם היכלות יש
מקום אחר טמיר ונגזז שלא
נודע כלל, ונקרא עדן, ואין מי שיכול
לדעת אותו, ומשיח נגזז בחוץ סביב
אותו מקום, עד שנתגלה לו מקום
אחד שנקרא קן צפור, והוא מקום
שמכריזה עליו אותה צפור
שמתעוררת בגן עדן בכל יום.

משיח מרים קולו ובוכה, ומזדעזע כל גן
העדן
ובהוא מקום רקומים דיוקנאות של
כל שאר העמים שהתכנסו
על ישראל להרע להם. נכנס לאותו
מקום, מרים עיניו ורואה את האבות
שנכנסים לחרבן בית האלהים, עד
שרואה את רחל שדמעותיה בפניה,
והקדוש ברוך הוא מנחם אותה, ולא
מספיקה לקבל תנחומים, כמו
שנאמר (ירמיה לא) מאנה להנחם על
בניה. אז משיח מרים קולו ובוכה,
ומזדעזע כל גן העדן, וכל אותם
צדיקים ששם גועים ובוכים עמו.

דנשמתינן דצדיקיא תמן, ובראשי
ירחי, ובזמני, ובשפתי, משיח עאל
בהוא אתר לאשתעשעא בכל
אינון היכלין.

לגו לגו מכל אינון היכלין, אית
אתר אחרא טמיר ונגזז דלא
אתידע כלל, ואקרי עדן. ולית מאן
דיכיל למנדע ביה. ומשיח אנגזז
(ס"א ותגלי) לבר, סחרניה דההוא
אתר, עד דאתגלי ליה חר אתר.
דאקרי קן צפור, ואיהו אתר דכריו
עליה ההוא צפור. דאתער בגנתא
דעדן בכל יומא.

משיח מרים קולו ובוכה, ומזדעזע כל גן
העדן
ובהוא אתר, מרקמן דיוקנין דכל
שאר עמין, דאתכנשו
עליהו דישראל לאבאשא לון. עאל
בההוא אתר, וקיף עיגוי, וחזי אבהו,
דעאלין בחרבן בית אלהא, עד דחמי
לרחל דדמעאה באנפאה, וקודשא
ברוך הוא מנחם לה, ולא צביאת
לקבלא תנחומין, כמה דאת אמר,
(ירמיה ל"א) מאנה להנחם על בניה.
כדין. משיח ארים קליה ובכי,
ואזדעזע כל גנתא דעדן, וכל אינון
צדיקיא דתמן געו ובכו עמיה.

גזעה ובוכה פעם שניה, ומזדעזע
 אותו רקיע שעל גבי הגן,
 אֶלֶף וחמש מאות רבוא משריין
 עליונים, עד שמגיע לתוף הפסא
 העליון, ואז הקדוש ברוך הוא רומז
 לאותה צפור, וננסת לאותו קן שלה
 ויושבת אצל המשיח, וקורא מה
 שקורא, ומתעורר מה שמתעורר.

עד שמתוף הפסא הקדוש נקרא
 שלש פעמים אותו קן צפור,
 והמשיח, וכלם עולים למעלה,
 ומשביע אותם הקדוש ברוך הוא
 להעביר מלכות הרשעה מן העולם
 על ידי המשיח ולנקם את נקמות
 ישראל, וכל אותן טובות שעתידי
 הקדוש ברוך הוא לעשות לעמו.
 ושב אותו קן צפור והמשיח
 למקומו, ושב המשיח ונגזז לתוף
 אותו מקום כמו מקדם.

יתעורר פוכב אחד מפחיד באמצע הרקיע
 כגון ארמון, לוחט ונוצץ ביום לעיני כל
 העולם

ובזמן שיתעורר הקדוש ברוך הוא
 לתקן את העולמות ומאירות
 אותיות שמו בשלמות, יו"ד בה"א
 [לתקן] וא"ו בה"א, להיות הפל
 בשלמות אחת, אז יתעורר פוכב
 אחד מפחיד באמצע הרקיע כגון

געי וככי זמנא תניינא, ואודעזע
 ההוא רקיע דעל גבי גנתא,
 אֶלֶף וחמש מאה רבוא משריין
 עליון, עד דמטי לגו פרסייא עלאה.
 כדון, קדשא בריך הוא רמיו לההוא
 צפרא, ועאל לההוא קן דילה, ויתבא
 לגבי משיח, וקרי מה דקרי, ואתער
 מה דאתער.

עד דמגו פרסייא קדישא, אתקרי
 תלת זמנין ההוא קן צפור,
 ומשיח, וכלא סלקין לעילא, ואומי
 לון קדשא בריך הוא, לאעברא מלכו
 חיבא מן עלמא, על ידא דמשיח,
 ולנקמא נקמין דישראל. וכל אינון
 מבנון, דזמין קדשא בריך הוא
 למעבד לעמיה. ותב ההוא קן צפור
 ומשיח לדוכתיה. ותב משיח ואתגניז
 גו ההוא אתר במלקדמין.

יתעורר פוכב אחד מפחיד באמצע הרקיע
 כגון ארמון, לוחט ונוצץ ביום לעיני כל
 העולם

ובזמנא דיתער קדשא בריך הוא
 לאתקנא עלמין,
 ואתגהירו אתון דשמיה בשלימו,
 יו"ד בה"א, (לאתקנא) וא"ו בה"א,
 למהוי כלא בשלימו חד. כדון יתער
 חד ככבא דחילא, באמצע רקיעא,

אֲרַגְמוֹן, לוֹהֵט וְנוֹצֵץ בַּיּוֹם לְעֵינַי כָּל הָעוֹלָם.

וְתִקּוּם שְׁלֵהֶבֶת אֵשׁ אַחַת מִצַּד צְפוֹן, תּוֹף הַרְקִיעַ, וְתִקּוּם זֶה כְּנֶגֶד זֶה אַרְבָּעִים יוֹם, וַיִּבְהִלוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם. לְסוֹף אַרְבָּעִים יוֹם יַעֲרֹכוּ קֶרֶב הַכּוֹכָב וְהַשְׁלֵהֶבֶת לְעֵינַי הַכֹּל, וְתִתְפַּשֵּׁט אוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת בְּשִׁרְפַת אֵשׁ מִצַּד הַצְּפוֹן, תּוֹף הַרְקִיעַ, וַיִּחְשַׁב לְבַלֵּעַ אוֹתוֹ כּוֹכָב, וְכִמָּה שְׁלִיטִים וּמְלָכִים וְאַמּוֹת וְעַמִּים יִתְבַּהֲלוּ מִזֶּה.

אִז יִסְתַּלַּק אוֹתוֹ כּוֹכָב לְצַד דְרוֹם וַיִּשְׁלַט עַל אוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת, וְאוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת תִּבְּלַע מְעַט מְעַט בְּרַקִּיעַ מִלְפָּנָי אוֹתוֹ כּוֹכָב, עַד שֶׁלֹּא תִרְאֶה כָּלֵל. אִז אוֹתוֹ כּוֹכָב יַעֲשֶׂה דְרָכִים בְּרַקִּיעַ בְּשָׁנִים עֶשֶׂר תַּחֲוִימִים, וְעוֹמְדִים אוֹתָם אִוְרוֹת בְּרַקִּיעַ שָׁנִים עֶשֶׂר יָמִים נּוֹסְפִים.

יִזְדַּעְזְעוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וַיִּחַשֵּׁף הַשֶּׁמֶשׁ בַּחֲצוֹת הַיּוֹם, כְּמוֹ שֶׁנַּחֲשֵׁף בַּיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עַד שֶׁלֹּא יִרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ

אַחַר שָׁנִים עֶשֶׂר יָמִים נּוֹסְפִים יִזְדַּעְזְעוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם,

וַיִּחַשֵּׁף הַשֶּׁמֶשׁ בַּחֲצוֹת הַיּוֹם, כְּמוֹ שֶׁנַּחֲשֵׁף בַּיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עַד שֶׁלֹּא יִרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ. וַיִּתְעוֹרַר

כְּגוֹן אֲרִגְמוֹנָא, לַהִיט וְנִצִּיץ בִּימָמָא לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא.

וַיִּקּוּם חַד שְׁלֵהוֹבָא דְאַשָּׁא מִסְטְרָא דְצְפוֹן, גּוֹ רְקִיעָא, וַיִּקּוּם דָּא לְקַבֵּל דָּא אַרְבַּעִין יוֹמִין וַיִּתְבַּהֲלוּ כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. לְסוֹף אַרְבַּעִין יוֹמִין, יִגְחוֹן קֶרֶבָא, כְּכָבָא וְשְׁלֵהוֹבָא, לְעֵינֵיהוֹן דְּכָלָא, וַיִּתְפַּשֵּׁט הֵהוּא שְׁלֵהוֹבָא בִּיקִירוֹ דְאַשָּׁא, מִסְטְרָא דְצְפוֹן, גּוֹ רְקִיעָא, וַיִּחְשׁוּב לְמַבְלַע הֵהוּא כְּכָבָא, וְכִמָּה שְׁלִיטִין וּמְלָכִין וְאוּמִיָּא וְעַמֻּמִּיָּא, יִתְבַּהֲלוּ מֵהָאִי.

כְּדִין יִסְתַּלַּק הֵהוּא כְּכָבָא לְסִטְרָא דְרוֹם, וַיִּשְׁלוּט עַל הֵהוּא שְׁלֵהוֹבָא, וְהֵהוּא שְׁלֵהוֹבָא יִתְבְּלַע זְעִיר זְעִיר בְּרַקִּיעָא, מִקְמֵי הֵהוּא כְּכָבָא, עַד דְלֹא יִתְחַזֵּי כָּלֵל. כְּדִין, הֵהוּא כְּכָבָא יַעֲבִיד אוֹרְחִין בְּרַקִּיעַ, בְּתַרְסַר תַּחֲוִימִין, וְקִיּוּמִין אֵינּוֹן גְּהוֹרִין בְּרַקִּיעָא תַרְסַר יוֹמִין אַחַרְגִּין.

יִזְדַּעְזְעוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, וַיִּחַשֵּׁף הַשֶּׁמֶשׁ בַּחֲצוֹת הַיּוֹם, כְּמוֹ שֶׁנַּחֲשֵׁף בַּיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עַד שֶׁלֹּא יִרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ

לְבַתָּר תַרְסַר יוֹמִין אַחַרְגִּין יִזְדַּעְזְעוֹן כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וַיִּתְחַשֵּׁף

שְׁמַשָּׁא בְּפִלְגוֹת יוּמָא, כְּמָה דְאַתְחַשֵּׁף יוּמָא דְאַתְחָרַב בֵּי מִקְדָּשָׁא, עַד דְלֹא יִתְחַזּוּן שְׁמִיָּא

קול אחד ברעמים וברקים,
ותתחלחל הארץ מאותו קול, וכמה
חילות ומחנות ימותו ממנו.

ואותו יום תתעורר בעיר רומי רבתי
שלהבת אש אחת, באותו
קול שיתעורר בכל העולם, וישרף
כמה מגדלים וכמה היכלות, וכמה
מגדלים יפלו, וכמה גדולים ושרים
יפלו באותו יום, וכלם יתפנסו עליה
לרע, וכל בני העולם לא יוכלו (יחשבו)
להנצל.

וארעא. ויתער חד קלא ברעם וזיקין,
ואתחלחלא ארעא מההוא קלא,
וכמה חילין ומשיריין ימותון מניה.
וההוא יומא, יתער בקרתא דרומי
רבתא, חד שלהובא
דאשא, בההוא קלא דיתער בכל
(דף ח' ע"ב) עלמא. ויזקיד כמה
מגדלין, וכמה היכלין, וכמה מגדלין
יפלון, וכמה פרדשפי ורבבני יפלון
בההוא יומא, וכלהו יתכנשון עלה
לביש. וכל בני עלמא לא יכלין
לאשתובא. (ס"א יחשבון)

כל אותם הצדיקים יעטרו אותו שם, ויחגרו
לו כלי זין באותיות רשומות של כלים של
השם הקדוש

מאותו יום ועד שנים עשר חדשים
תיעצו כל המלכים ויגזרו
כמה גזרות וכמה שמדות על
ישראל, ויצליחו בהם, כמו שנתבאר
אשרי מי שיהיה שם ואשרי מי שלא
יהיה שם, וכל העולם יהיה
בערבוביה גדולה.

לסוף שנים עשר חדשים יקום
שבט מישראל, זה מלך
המשיח שיתעורר תוף גן העדן, וכל
אותם הצדיקים יעטרו אותו שם,
ויחגרו לו כלי זין באותיות רשומות
של כלים של השם הקדוש.

כל אותם הצדיקים יעטרו אותו שם, ויחגרו
לו כלי זין באותיות רשומות של כלים של
השם הקדוש

מההוא יומא, עד תריסר ירחין,
יתעטון כל מלכיא,
ויגזרון כמה גזרות, וכמה שמדות על
ישראל, ויצלחון ביה (נ"א בהון), כמה
דאתמר זכאה איהו מאן דיערע תמן,
וזכאה איהו מאן דלא יערע תמן וכל
עלמא יהא בערבוביא סגיא.

לסוף תריסר ירחי, יקום שבט
מישראל, דא מלכא
משיחא, דיתער גו גנתא דעדן. וכל
אינון צדיקיא יעטרון ליה תמן,
ויחגרון ליה מאני זיינא, באתון
רשימן דמאני דשמא קדישא.

וקול יתפוצץ בענפי אילני דגנתא, קרי בחיל, ואמר, אתערו קדישין עליוני, קומו מקמי משיחא, הא עדנא לאתחברא איתתא בבעלה, ובעלה בעי לנקמא לה נוקמין דעלמא, ולאקמא לה, ולאנערה לה מעפרא.

כדין יקומון בלהו, ויחגרון ליה כמלקדמין מאני זיניה, אברהם מימיניה, יצחק משמאליה, יעקב קמיה, משה רעיא מהימנא, על כל אלין צדיקיא, אזיל ורקיד גו גנתא דעדן.

באותה עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא כשעברו ישראל את הים, לטל נקמות מכל מרכבות פרעה ופרשיו, ומעטר את מלך המשיח בה

באותה עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא כשעברו ישראל את הים, לטל נקמות מכל מרכבות פרעה ופרשיו, ומעטר את מלך המשיח בה

ביון שנתקו משיח על ידי צדיקי גן העדן, יפגס לאותו מקום שנקרא ק"ן צפ"ר כמו מקדם, ורואה שם אותו דיוקן של חרבן בית המקדש, וכל הצדיקים שנהרגו בו, ואז נוטל משם (עשרה) לבושים, והם (נקראים) עשרה לבושי קנאה, ויגנז שם ארבעים יום שלא יתגלה כלל.

לסוף ארבעים יום קול אחד יתעורר, ויקרא מתוך

ביון דאתקן משיח, על ידא דצדיקיא בגנתא דעדן. יעול בההוא דוכתא דאקרי ק"ן צפ"ר כמלקדמין, וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא, וכלהו צדיקיא דאתקטלו ביה. כדין נטיל מתמן (ס"א עשר) לבושין, ואיגז (נ"א ואקרו) עשר לבושי קנאה. ויתגניז תמן ארבעין יומין, דלא אתגליא כלל.

לסוף ארבעין יומין, קלא חד יתער, ויתקרי מגו פורסייא עלאה,

באותה עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא כשעברו ישראל את הים, לטל נקמות מכל מרכבות פרעה ופרשיו, ומעטר את מלך המשיח בה

ביון דאתקן משיח, על ידא דצדיקיא בגנתא דעדן. יעול בההוא דוכתא דאקרי ק"ן צפ"ר כמלקדמין, וחמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא, וכלהו צדיקיא דאתקטלו ביה. כדין נטיל מתמן (ס"א עשר) לבושין, ואיגז (נ"א ואקרו) עשר לבושי קנאה. ויתגניז תמן ארבעין יומין, דלא אתגליא כלל.

לסוף ארבעין יומין, קלא חד יתער, ויתקרי מגו פורסייא עלאה,

הכסא העליון, אותו ק"ן צפ"ר
 במלך המשיח שנגזז בו, ואז מעלים
 אותו למעלה, והקדוש ברוך הוא
 רואה את מלך המשיח מתלבש
 בלבוש נקמה וְחָגוּר פְּלִי קָרֵב, נוטל
 אותו ומנשק אותו על ראשו.

אז מזדעזעים שלש מאות ותשעים
 רקיעים, וְרוּמְזוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לרקיע אחד מאותם שהיו גנוזים
 מששת ימי בראשית, ומוציא מהיכל
 אחד שבאותו רקיע פתח חקוק אחד,
 מחקק בשמות הקדושים. באותה
 עטרה התעטר הקדוש ברוך הוא
 כשעברו ישראל את הים, לטל
 נקמות מפל מרפבות פרעה ופרשיו,
 ומעטר את מלך המשיח בה.

כל בני העולם יתמהו ויבהלו, ולא ידעו
 כלל, פרט לאותם חכמים שיודעים בסודות
 הללו, אשרי חלקם

כיון שהתעטר והתתקן בכל
 התקונים הללו, נוטל אותו
 הקדוש ברוך הוא ומנשק אותו כמו
 מקדם. מי ראה מרפבות קדושות
 ומחנות עליונים שסובבים אותו
 ונותנים לו מתנות ומותרות רבות,
 ויתעטר מכלם.

נכנס לשם להיכל אחד, ורואה כל
 אותם מלאכים עליונים

הוא ק"ן צפ"ר במלכא משיחא
 דאתגניז ביה. וכדין סלקין ליה
 לעילא, וקודשא בריך הוא חמי ליה
 למלכא משיחא, מתלבש בלבושא
 נוקמא, וְחָגוּר מְאִנֵּי זַיִינֵי, נטיל ליה
 ונשיק ליה על רישיה.

כדין, מזדעזעון תלת מאה ותשעין
 רקיעין, וארמיז קדשא בריך
 הוא לחד רקיעא מאינון דהיה גניז
 מששת ימי בראשית, ואפיק מחד
 היכלא דבההוא רקיעא חד פתרא
 גליפא, מחקקא בשמהן קדישין.
 בההוא עמרא אתעטר קדשא בריך
 הוא, כד עברו ישראל ית ימא,
 למיטל נוקמין מפל רתיכי פרעה
 ופרשוי, ואעטר ליה למלכא משיחא.

כל בני העולם יתמהו ויבהלו, ולא ידעו
 כלל, פרט לאותם חכמים שיודעים בסודות
 הללו, אשרי חלקם

כיון דאתעטר ואתתקן בכל הגי
 תקונין, נטיל ליה קדשא בריך
 הוא ונשיק ליה כמלקדמין. מאן חמי,
 רתיבין קדישין, ומשריין עלאין,
 דסחרין ליה, ויהבין ליה מתנן ונבזבזן
 סגיאין, ויתעטר מפלהו.

עאל תמן בחד היכלא, וחמי כל
 אינון מלאכי עלאי, דאקרונ

שְׁנֵקְרָאִים אַבְלֵי צִיּוֹן, אוֹתָם שָׁבְכוּ
עַל חֲרַבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וּבּוֹכִים
תָּמִיד, וְהֵם נוֹתְנִים לוֹ לְבוּשׁ אָדָם
אֶחָד לַעֲשׂוֹת נִקְמוֹת. אִזּוּ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא גּוֹנֵז אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ קֵן צְפוּרָה,
וּמִתְפַּסֶּה שָׁם שְׁלֹשִׁים יוֹם.

לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, בְּאוֹתוֹ קֵן צְפוּרָה,
יֵרֵד מֵעֶטֶר בְּכָל אוֹתָם
תְּקוּנִים מִמַּעַלָּה וּמִמַּטָּה, כַּמָּה
מַחֲנוֹת קְדוּשִׁים סְבִיבוֹ, וַיֵּרְאוּ כָּל
הָעוֹלָם אוֹר אֶחָד תָּלוּי מִהַרְקִיעַ
לְאַרְצוֹ, וַיַּעֲמֵד שְׁבַעַה יָמִים, וְכָל בְּנֵי
הָעוֹלָם יִתְמָהוּ וַיִּבְהֲלוּ, וְלֹא יָדְעוּ כָּלֵל,
פָּרַט לְאוֹתָם חֲכָמִים שִׁידְעִים
בְּסוּדוֹת הַלָּלוּ, אֲשֶׁרֵי חָלְקָם.

אַבְלֵי צִיּוֹן, אֵינּוֹן דְּכָבוּ עַל חֲרַבֵּן בֵּי
מִקְדָּשָׁא, וּבְכָאֵן תְּדִיר, וְאֵינּוֹן יִהְיִין
לִיה חַד פּוֹרְפִירָא סוּמְקָא, לְמַעַבְד
נוֹקְמִין. פְּדִין, קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא גְנִיז
לִיה בְּהַהוּא קֵן צְפוּרָה, וְאַתְכִּסִּי תַמָּן
תְּלַתִּין יוֹמִין.

לְבַתָּר תְּלַתִּין יוֹמִין, בְּהַהוּא קֵן
צְפוּרָה, יַחוּת מֵעֶטֶר בְּכָל
אֵינּוֹן תְּקוּנִין מַעֲיָלָא וּמִתְתָּא, כַּמָּה
מִשְׁרִיין קְדִישִׁין סַחְרִנְיָה, וַיַּחֲמוֹן כָּל
עֲלָמָא, חַד נְהִירוֹ, תְּלֵי מַרְקִיעָא
לְאַרְעָא, וַיְקוּם שְׁבַעַה יוֹמִין, וְכָל בְּנֵי
עֲלָמָא יִתְמָהוּן וַיִּתְבַּהֲלוּן, וְלֹא יָנִידְעוּן
כָּלֵל, בְּרֵי אֵינּוֹן חַבִּימִין, דִּידְעִין בְּרוּזִין
אֵלִין, זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוּן.

בְּדִרְךָ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל שְׁעוּמַדַּת בְּפִרְשַׁת
דְּרָכִים. וַיְבַשֵּׂר לָהּ וַיִּנַּחֵם אוֹתָהּ, וְאִזּוּ תִקְבַּל
תְּנַחוּמִים, וְתִקּוּם וְתִנְשַׁק אוֹתוֹ

וְכָל אֵינּוֹן שְׁבַעַה יוֹמִין יִתְעַד
בְּאַרְצָא בְּאוֹתוֹ קֵן צְפוּרָה. בְּאַיְזָה
מְקוּם? בְּדִרְךָ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל
שְׁעוּמַדַּת בְּפִרְשַׁת דְּרָכִים. וַיְבַשֵּׂר לָהּ
וַיִּנַּחֵם אוֹתָהּ, וְאִזּוּ תִקְבַּל תְּנַחוּמִים,
וְתִקּוּם וְתִנְשַׁק אוֹתוֹ.

אַחַר כִּךְ יְקוּם אוֹתוֹ אוֹר מְאוֹתוֹ
מְקוּם, וְשׁוּרָה בִּירִיחוֹ עִיר
הָאֵילָנוֹת. בְּכָל עֵץ - זֶה יְרִיחוֹ. אוֹ עַל
הָאֲרָץ - זֶה יְרוּשָׁלַיִם. וַיְהִיָּה גְנוּז

בְּדִרְךָ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל שְׁעוּמַדַּת בְּפִרְשַׁת
דְּרָכִים. וַיְבַשֵּׂר לָהּ וַיִּנַּחֵם אוֹתָהּ, וְאִזּוּ תִקְבַּל
תְּנַחוּמִים, וְתִקּוּם וְתִנְשַׁק אוֹתוֹ

וְכָל אֵינּוֹן שְׁבַעַה יוֹמִין יִתְעַד
(ס"א יתעטר) בְּאַרְעָא, בְּהַהוּא
קֵן צְפוּרָה. בְּאֵן אַתָּר. בְּדִרְךָ, דָּא
קְבוּרַת רַחֵל, דְּאִיהִי קִיּוּמָא בְּפִרְשַׁת
אוֹרְחִין. וַיְבַשֵּׂר לָהּ, וַיִּנַּחֵם לָהּ, וּכְדִין
תִּקְבַּל תְּנַחוּמִין, וְתִקּוּם וְתִנְשַׁק לִיה.
לְבַתָּר יְקוּם הַהוּא נְהִירוֹ מִהַהוּא
אַתָּר, וְשָׂרֵי בִירִיחוֹ קְרִתָּא
דְּאֵילָנֵי. בְּכָל עֵץ דָּא יְרִיחוֹ. אוֹ עַל
הָאֲרָץ, דָּא יְרוּשָׁלַיִם. וַיְהִיָּה גְנִיז

בהוא נהירו דק"ן צפ"ר תריסר ירחי.

באותו אור של ק"ן צפ"ר שנים עשר חדש.

מלך המשיח התגלה בארץ הגליל
בְּתַר תריסר ירחי, יזדקף ההוא
 נהירו בין שמיא וארעא,
 וישרי בארעא דגליל, דתמן הוה
 שירותא דגלותא דישראל. ותמן
 יתגלי מההוא נהירו דקן צפור, ותב
 לאתריה. וההוא יומא יודעזע כל
 ארעא כמלקדמון, מסייפי שמיא עד
 (דף ט' ע"א) סייפי שמיא, וכדין יחזון
 (ינדעון) כל עלמא, דהא אתגלי מלכא
 משיחא, בארעא דגליל.

מלך המשיח התגלה בארץ הגליל
אחר שנים עשר חדש יזדקף אותו
 אור בין שמים וארץ, וישרה
 בארץ הגליל, ששם היתה ראשית
 גלות ישראל, ושם יתגלה מאותו
 אור של קן צפור, וישב למקומו.
 ואותו יום תודעזע כל הארץ כמו
 מקדם מסוף השמים עד סוף
 השמים, ואז יראו [נדעו] כל העולם
 שהרי התגלה מלך המשיח בארץ
 הגליל.

יתכנסו אליו כל אלו שעוסקים בתורה, והם
 מעטים בעולם. ובזכות תינוקות של בית
 רבן יתחזק כחו להתגבר
ויתכנסון ליה כל אינון דלעאן
 באורייתא, ואינון
 זעירין בעלמא. ובזכות ינוקי דבי רב,
 יתתקף חיליה לאתגברא, ורזא דא
 אפרוחים. ואי לא ישתבחון אליו, הא
 ינוקי דיתבין בתוקפא דאמהון וינוקי,
 כמה דאת אמר, (ישעיה כ"ח) גמולי
 מחלב עתיקי משדדים. והינו או
 ביצים, דבגין אליו, שריא שכינתא
 עמהון דישראל בגלותא.
דהא חכימין זעירין אינון דישתבחון

יתכנסו אליו כל אלו שעוסקים בתורה, והם
 מעטים בעולם. ובזכות תינוקות של בית
 רבן יתחזק כחו להתגבר
ויתכנסו אליו כל אלו שעוסקים
 בתורה, והם מעטים
 בעולם. ובזכות תינוקות של בית רבן
 יתחזק כחו להתגבר, וסוד זה
 אפרוחים. ואם לא ימצאו אלו, הרי
 תינוקות שיושבים בתקף אפם
 ויונקים, כמו שנאמר (ישעיה כח) גמולי
 מחלב עתיקי משדדים. והינו או
 ביצים, שבשביל אלה שורה שכינה
 עם ישראל בגלות.
שהרי מעטים החכמים שימצאו

באותו זמן, והינו (דברים כב) והאם
 רבצת על האפרוחים או על הביצים,
 לא תקח האם על הבנים, [שהרי בו
 לא עומד הדבר להוציא מן הגלות
 אלא במלך העליון. שפיון שהם
 ילדים ותינוקות, נותנים תקף למלך
 המשיח. אז האמא העליונה, שהיא
 רובצת עליהם, מתעוררת לגבי
 בעלה] ויתעפב [כך] עד שנים עשר
 חדשים אחרים. אחר כך יבא בעלה
 ויקים אותה מהעפר, כמו שנאמר
 (עמוס ט) אקים את סכת דויד הנפלת.

מלך המשיח יתחיל ויכנס הגלות מסוף
 העולם ועד סוף העולם
בה הוא יומא, מלכא משיחא שארי
 ויכנוש גלותא, מסייפי
 עלמא עד סייפי עלמא, כמה דאת
 אמר (דברים ל) אם יהיה נדחה בקצה
 השמים וגו'. מה הוא יומא, כל אתין
 ונסין וגבוראן דעבד קדשא בריה הוא
 במצרים, יעביד לון לישראל, כמה
 דאת אמר (מיכה ז) כימי צאתך מארץ
 מצרים אראנו נפלאות.

אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, כל
 הדברים הללו תמצא בסוד
 של שלשים ושנים שבילים של
 השם הקדוש, ועד הנסים הללו לא

בה הוא זמנא, והינו (דברים כ"ב) והאם
 רובצת על האפרוחים או על הביצים,
 לא תקח האם על הבנים (דקה ביה לא
 קוימא מילא לאפקא לה מן מגלותא אלא
 במלכא עלאה, דכיון דאינו רביו וינוקיו יהיו
 תוקפא למלכא משיחא כדיו אימא עלאה דהיא
 רביעא עליהו ויערת לגבי בעלה) ויתעפב
 (הבי) עד תריסר ירחין אחרנין. לבתה,
 ייתי בעלה, ויוקים לה מעפרא, כמה
 דאת אמר, (עמוס ט) אקים את סכת
 דויד הנפלת.

מלך המשיח יתחיל ויכנס הגלות מסוף
 העולם ועד סוף העולם
בה הוא יומא, מלכא משיחא שארי
 ויכנוש גלותא, מסייפי
 עלמא עד סייפי עלמא, כמה דאת
 אמר (דברים ל) אם יהיה נדחה בקצה
 השמים וגו'. מה הוא יומא, כל אתין
 ונסין וגבוראן דעבד קדשא בריה הוא
 במצרים, יעביד לון לישראל, כמה
 דאת אמר (מיכה ז) כימי צאתך מארץ
 מצרים אראנו נפלאות.

אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, כל
 אליו מלין תשבח ברזא
 דתלתין ותרין שבילין דבשמא
 קדישא, ועד הנסים אליו לא יתערו

יתעוררו בעולם, לא ישתלם סוד השם הקדוש ולא תתעורר לאהבה, כמו שנאמר (שיר ב) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות - זה מלך (המשיח) שנקרא צבאות. או באילות השדה - שאר החילות והמחנות שלמטה. אם תעירו ואם תעוררו את האהבה - זה ימין של הקדוש ברוך הוא שנקרא אהב"ה. עד שתחפץ - אותה ששוכבת לעפר, ויהיה רצון המלך בה. אשרי מי שיזכה לאותו דור. אשריו בעולם הזה ואשריו בעולם הבא.

בעלמא, לא ישתלים רזא דשמא קדישא, ולא תתער לאהבה, כמה דאת אמר (שיר השירים ב) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות. בצבאות: דא מלכא (נ"א משיחא) דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשריין דלתתא. אם תעירו ואם תעוררו את האהבה: דא ימינא דקודשא בריך הוא, דאקרי אהב"ה. עד שתחפץ ההיא דשכיבת לעפרא, ויהא רעותא דמלכא בה. זכאה איהו מאן דיזכי ליהוא דרא, זכאה איהו בעלמא דין, וזכאה איהו בעלמא דאתי.

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש ברוך הוא והתפלל תפלתו, והזדעזע כל אותו מקום

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש ברוך הוא והתפלל תפלתו, והזדעזע כל אותו מקום

רבי שמעון הרים ידיו בתפלה לקדוש-ברוך-הוא והתפלל תפלתו. אחרי שהתפלל תפלתו, באו רבי אלעזר בנו ורבי אבא וישבו לפניו. עד שהיו יושבים לפניו, ראו אור יום אחד שנחשף ונשקע צנור (צנור) אחד של שלהבת אש בתוך היים של טבריה, והזדעזע כל אותו מקום.

רבי שמעון ארים ידוי בצלו לקודשא בריך הוא, וצלי צלותיה, לבתר דצלי צלותיה, אתו ר' אלעזר בריה, ור' אבא ויתבו קמיה. עד דהוו יתבי קמיה, חמו חד נהירו דיממא דאתחשף, ואשתקע חד צנורא (צנורא) דשלהובא דאשא גו ימא דטבריה, ואזדעזע כל ההוא אתר.

אמר רבי שמעון, ודאי עכשו הוא זמן שהקדוש ברוך הוא נזכר

אמר רבי שמעון, ודאי השתא הוא ענדא, דקודשא בריך הוא

בְּבִנְיֹו וּמִזְרִיד שְׁתֵּי דְמַעוֹת לִיָּם
הַגְּדוֹל, וְכַאֲשֶׁר יוֹרְדוֹת, הֵן פּוֹגְעוֹת
בְּצִנּוֹר הַזֶּה שֶׁל שְׁלֵהֶבֶת אֵשׁ,
וַיִּשְׁתַּקְּעוּ זֶה בְּזֶה בֵּימָם. בְּכֹה רַבִּי
שָׁמְעוֹן וּבְכֹו הַחֲבֵרִים.

אֲדַכֵּר לְבָנוּי, וְאַחִית תְּרִין דְמַעִין לְגוֹ
יָמָא רַבָּא. וְכֹד נַחְתִּין, פְּנִיעִין בְּהַאי
צִנּוֹרָא דְשְׁלֵהֶבֶת דְאֵשָׁא, וַיִּשְׁתַּקְּעוּ
דָּא בְדָא בֵּימָא. בְּכֹה רַבִּי שָׁמְעוֹן
וּבְכֹו חֲבֵרֵיִיא.

זְכוֹת הַדּוֹר הַזֶּה תַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם עַד
שִׁיבָא מַלְכָּה הַמְּשִׁיחַ

זְכוֹת הַדּוֹר הַזֶּה תַעֲמִיד אֶת הָעוֹלָם עַד
שִׁיבָא מַלְכָּה הַמְּשִׁיחַ

אָמַר רַבִּי שָׁמְעוֹן, הֲרִי הַתְּעוֹרְרוֹנוּ
בְּסוֹדוֹת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ בְּסֵתֵר הַהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁלוֹ אֶל
בְּנָיו, אֲבָל עֲכָשׁוּ יֵשׁ לִי לְגַלוֹת מַה
שֶׁלֹּא נִתְּנָה רְשׁוֹת לְשׁוֹם אָדָם אַחֵר
לְגַלוֹת, אֲלֵא זְכוֹת הַדּוֹר הַזֶּה תַעֲמִיד
אֶת הָעוֹלָם עַד שִׁיבָא מַלְכָּה הַמְּשִׁיחַ.
אָמַר רַבִּי שָׁמְעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ
וְלְרַבִּי אַבָּא, עֵמְדוּ בְּעַמְדְכֶם. קָמוּ רַבִּי
אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא. בְּכֹה רַבִּי שָׁמְעוֹן
פַּעַם אַחֲרֵת וְאָמַר, אוּי מִי יַעֲמִד בְּמַה
שֶׁאֲמַרְתִּי (שְׂרַאֲיִתִי) שֶׁתַּמְשֶׁךְ הַגְּלוֹת, מִי
יִכּוֹל לְסַבֵּל?

אָמַר רַבִּי שָׁמְעוֹן, הָא אַתְּעַרְנָא בְּרוּי
דְאַתְוֹן דְשָׁמָא קְדִישָׁא,
בְּסֵתֵרָא דְאַתְעֵרוּתָא דִּילֵיהּ, לְגַבִּי
בְּנוּי, אֲבָל הַשְּׁתָא, אִית לִי לְגַלְתָּא,
מַה דְלֵא אַתְיָהִיב רְשׁוֹ לְבַר נֶשׁ אַחֲרָא
לְגַלְתָּא. אֲלֵא זְכוֹ דְדָרָא דָּא, יִקְיִים
עַלְמָא עַד דִּיִּיתִי מַלְכָּא מְשִׁיחָא. אָמַר
רַבִּי שָׁמְעוֹן לְר' אֶלְעָזָר בְּרִיהּ וְלְרַבִּי
אַבָּא, קוּמוּ בְּקוּימִיכּוֹ. קָמוּ ר' אֶלְעָזָר
וְר' אַבָּא. בְּכֹה רַבִּי שָׁמְעוֹן זְמָנָא
אַחֲרָא, אָמַר וּוי מָאן יָקוּם בְּמַה
דְאַמְיִנָּא (בִּיא דְחַמִּינָּא) גְלוֹתָא יִתְמַשֶּׁךְ,
מָאן יִכּוֹל לְמַסְבֵּל.

יֵשׁ סוֹד עֲלִיּוֹן שְׁמֵשׁ יוֹצֵאִים כָּל הָאוֹרוֹת
שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת כָּלָם לְהַדְלִיק, וְשֵׁם תְּלוּי כָּל
סוֹד הָאֲמוּנָה

יֵשׁ סוֹד עֲלִיּוֹן שְׁמֵשׁ יוֹצֵאִים כָּל הָאוֹרוֹת
שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת כָּלָם לְהַדְלִיק, וְשֵׁם תְּלוּי כָּל
סוֹד הָאֲמוּנָה

אֲרַף הוּא קָם וְאָמַר, (עֲמוּס ט) ה' אֱלֹהֵינוּ
בְּעֵלוֹנוּ אֲדִנִּים זוֹלַתְךָ לְבַד בְּךָ
נִזְכִּיר שְׁמֶךָ. הַפְּסוֹק הַזֶּה פְּרִשׁוּהוּ,
אֲבָל בְּפְסוֹק זֶה יֵשׁ סוֹד עֲלִיּוֹן בְּתוֹךְ

אוֹרַף אִיהוּ קָם וְאָמַר (ישעיה כ"ו) ה'
אֱלֹהֵינוּ בְּעֵלוֹנוּ אֲדִנִּים זוֹלַתְךָ
לְבַד בְּךָ נִזְכִּיר שְׁמֶךָ הַאי קָרָא
אוֹקְמוּהָ. אֲבָל בְּהַאי קָרָא אִית רְזָא

האמונה. ה' אלהינו - זהו ראשית הסודות העליונים, מקום שמשם יוצאים כל האורות של כל הנרות כלם להדליק, ושם תלוי כל סוד האמונה, שם זה שולט על הכל.

בעלוננו אדנים זולתך - שהרי על עם ישראל אין מי ששולט עליו פרט לשם העליון הזה, ועכשו בגלות שולט עליו הצד האחר.

לבד ב"ך נזכיר שמך - סוד השם הקדוש, כלל של עשרים ושנים אותיות, וכנסת ישראל לא מתברכת אלא מתוך שם זה שנקרא בך, כמו שנאמר (שמות לב) אשר נשבעת להם בך. (בראשית מח) בך יברך ישראל. פי בך ארוץ גדוד. ובזמן שנמצאת שלמות, לא היה נפרד זה מזה, ואסור להפריד זה מזה, אשה מבעלה, לא ברעיונות ולא באזכרה, כדי לא להראות פרוד, ועכשו בגלות נמצא פרוד, שמתוך צרה של כל זמן וזמן אנו עושים פרוד להזכיר אותו שם, פרט לבעלה, משום שהיא שוכבת לעפר, והינו לבד בך נזכיר שמך.

פרט לבעלה, אנו זוכרים שם זה בפרוד משום שאנו רחוקים

עלָה, גו מהימנותא. ה' אלהינו: דא הוא שירותא דרזין עלאין, אתר דמתמן נפקין כל נהירו דשרגין בלהו לאדלקא. ותמן תליא כל רזא דמהימנותא, שמא דא שליט על בלא.

בעלוננו אדנים זולתך. דהא עמא דישראל, לית מאן דשליט עליה בר שמא עלָה דא. והשתא בגלותא שליט עליה סמרא אחרא. **לבד** בך נזכיר שמך. רזא דשמא קדישא, כללא דעשרין ותריין אתוון, וכנסת ישראל לא מתברכת אלא מגו שמא דא דאקרי בך, כמה דאת אמר (שמות ל"ב) אשר נשבעת להם בך (בראשית מ"ח) בך יברך ישראל. (תהלים י"ח) כי בך ארוץ גדוד. ובזמן דשלימו אשתכח, לא הוה מתפרש דא מן דא. ואסיר (דף ט ע"ב) לאפרשא דא מן דא, אתתא מבעלה, לאו ברעיוני, ולאו בדכירו, בגין דלא לאחזאה פרודא, והשתא בגלותא פרודא אשתכח, דמגו עאקו דכל זמנא וזמנא, אנו עבדין פרודא, לאדברא ההוא שם, בר מבעלה, בגין דאיהי שכיבת לעפרא, והינו לבד בך נזכיר שמך.

בר מבעלה, אנו דכרין להאי שם בפרודא, בגין דאנו רחיקין

מינה, ושלטון אחרנין עלו, ושמוך
איהו בפרודא מן שמא דאקרי בה,
והאי ביומי דגלותא.

ממך ואחרים שולטים עלינו, ושמוך
הוא בפרוד מן השם שנקרא בה, וזה
בימי הגלות.

והיא שבעים שנה בגלות, משום שהיא
נקראת שבע שנים

והיא שבעים שנה בגלות, משום שהיא
נקראת שבע שנים

בגין דגלותא קדמאה הוה מבית
ראשון, ובית ראשון הוא רזא
דה' קדמאה, ולקבל שבעין שנין
דילה, גלותא דבית ראשון הוה
שבעין שנין, ואינון שבעין שנין לא
אשתכחת אימא רביעא עליהו,
והוה פרודא מן שמא עלאה, רזא
דה' עלאה. וכדין יו"ד, רזא עלאה,
אסתלק לעילא לעילא לאין סוף,
ובית ראשון עלאה קדישא, לא
נביע נביעו דמיון חיי, דהא מקורא
דילה אסתלק.

משום שגלות ראשונה הייתה מבית
ראשון, ובית ראשון הוא
סוד של ה' ראשונה, וכנגד שבעים
שנה שלה גלות של בית ראשון
הייתה שבעים שנה, ואותם שבעה
שנה לא נמצאת האם רובצת
עליהם, והיה פרוד מן השם העליון,
סוד של ה' העליונה. ואז יו"ד, סוד
עליון, התעלה למעלה למעלה לאין
סוף, והבית הראשון העליון הקדוש
לא הנביע נביעת מים חיים, שהרי
מקורה הסתלק.

ואיהי שבעין שנין בגלותא, בגין
דאיהי שבע שנין אקרי,
כמה דאת אמר (מלכים א, ו') ויבנהו
שבע שנים. ואי תימא, דשלטא
מלכות בבל לעילא ברזא דע' שנין,
חס ושלום. אלא בזמנא דהוה בי
מקדשא קיים, נהורא ונביעו דאמא
עלאה, הוה נהיר ונחית לתתא. פיון
דחטו ישראל, ואתחרב מקדשא,
ושלטא מלכות בבל, הוה חפי,

והיא שבעים שנה בגלות, משום
שהיא נקראת שבע שנים,
כמו שנאמר (מלכים א ו') ויבנהו שבע
שנים. ואם תאמר ששלטה מלכות
בבל למעלה בסוד של שבעים שנה
- חס וחלילה. אלא בזמן שהיה בית
המקדש קיים, האור ונביעת האם
העליונה (בינה) היה מאיר ויורד
למטה. פיון שחטאו ישראל ונחרב
המקדש ושלטה מלכות בבל, היה

מכסה ומחשיף אותו אור, והתחתונים הקדושים לא היו מאירים.

כיון שהתחתונים לא היו מאירים, משום (מתוך) שלטון מלכות בבל, הסתלק אותו אור, ואותו מעין עליון שהיה נובע סוד של י' הסתלק למעלה למעלה לאין סוף, אז אותם שבעים שנה לא היו מאירים, משום אותו אור שנמנע. וזוהי ודאי גלות של שבעים שנה.

כיון שהעבר שלטון בבל, והתחילה ה"א תחתונה להאיר, לא כל ישראל חזרו להטהר (לשלט) להיות סגלה שלמה כמו מקדם, אלא מעט מעט [בערבוביה], וכיון שלא נמצאה שלמות, [ושרתה ה"א תחתונה לשלט] אז י', מעין עליון, לא ירד כל כך להאיר כמו שהיה מקדם, אלא לאט לאט בערבוביה, שלא היו טהורים כמו קדם כמו שראוי, ועל כך מעין העליון לא נובע ולא מאיר, אלא שחזר להאיר מעט מעט מתוך דחק [של השמאל] של השם (של גלות והדיו).

ולכן התגרו בישראל קרבות רבים, עד שהחשיף יכסה ארץ, וה'

ואחשיף ההוא נהירו, ותתאי קדישין לא הו נהירין.

כיון דתתאי לא הו נהירין, בגין (מגו) שלטנו דמלכותא דבבל. אסתלק ההוא נהורא, ויהוא מפועא עלאה דהו נביע רוא די, אסתלק לעילא לעילא באין סוף, כדן אינון שבעין שנין לא הו נהירין, בגין ההוא נהירו דאתמנע. ודא הוא ודאי גלותא דשבעין שנין.

כיון דאעדיאו שלטנו דבבל, ושריאת ה"א תתאה לאנהרא. ישראל כלהו, לא אהדרו לאדכאה (נ"א לשלטאה) למהוי סגולה שלימתא כמלקדמין, אלא זעיר זעיר, (בערבוביה) וכיון דשלימו לא אשתכח, (ושריאת ה"א תתאה לשלטאה) כדן, י' נביעו עלאה לא נחית כל כך לאנהרא, כמה דהו כמלקדמין, אלא זעיר זעיר בערבוביה, דלא הו דכין כמלקדמין כמה דאתחזי, ועל כך נביעו עלאה, לא נביע, ולא נהיר, אלא דאהדר לאנהרא זעיר זעיר, מגו דחקא (דשמאל) דשמא. (נ"א דגלותא ודינא).

ועל דא, אתגרו בהו בישראל קרבין סגיאי, עד דהחשיף יכסה ארץ,

התחתונה נחשכה ונפלה לארץ, והמעין העליון הסתלק כמו מקדם, משום שמלכות אדום התחזקה, וישראל חזרו לסרחונם.

ועל ה' הזאת בית שני נחרב, וכל אותם תריסר שבטים שלה כחשבון מחנותיהם הם בגלות של מלכות אדום, והמעין העליון הסתלק מאותו מעין שעמד עליה, כמו שזאמר (ישעיה נז) הצדיק אבד. אבד אותו מעין של מקור עליון שהיה שופע ומושף מלמעלה. (קרבות גדולים ומלכות יון שלטה עליהם, ולאחר שחזרו בתשובה, התחזקו עליהם והתקיפו אותם, ומשום שישראל חזרו לסרחונם, מלכות אדום התחזקה ובית שני נחרב, וה' תחתונה נחשכה ונפלה לארץ, והמעין העליון הסתלק מאותו מעין שעומד עליו, כמו שזאמר הצדיק אבד. אבד אותו מעין של המקור העליון שהיה שופע ומושף עליו מלמעלה. מה הטעם? משום שהחשך יכסה ארץ).

ואז היה פרוז ביה"א, בית שני, והיא בגלות אדום, בכל אותם תריסר שבטים (שלה) ומחנות שלהם, שנים עשר שבטים עולים לחשבון גדול, ועל שסוד (ועל זה סוד) של ה' היה בהם בכל אותו (ועל זה סוד של ה' בכל אותו) חשבון, (חשך) נמשכה הגלות.

וה' תתאה אתחשך, ונפלת לארעא, ונביעו עלאה אסתלק כמלקדמין, בגין דמלכות אדום אתתקף, וישראל אהדרו לסרחנייהו.

ועל דא ה', בית שני אתחרב, וכל אינון תריסר שבטין דילה, כחושבון משריין דלהון, אינון בגלותא דמלכות אדום. ונביעו עלאה, אסתלק מההוא נביעו, דקיימא עליה, כמה דאת אמר, (ישעיה נ"ז) הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עלאה, דהוה נגיד ומשיף מלעילא.

(נ"א קרבין סגיאין ומלכות יון שלטא עלייהו לבתר דהדרו בתיובתא אתתקפו עלייהו ואתקפיו לון ובגין דישראל הדרו לסרחנייהו מלכות אדום אתתקף ובית שני אתחרב וה' תתאה אתחשכת ונפלת לארעא ונביעו עלאה אסתלק מההוא מבויעא דקיימא עליה כמה דאת אמר הצדיק אבד, אבד ההוא נביעו דמקורא עלאה דהוה נגידו ומשיף עליה מלעילא, מאי טעמא, בגין דהחשך יכסה ארץ).

וכדין הוה פרוזא ביה"א, בית שני, ואיה בגלותא דאדום, בכל אינון תריסר שבטין (נ"א דילה) ומשריין דילהון, תריסר שבטין סלקין לחושבון סגין, ועל דרזא (נ"א ועל דארזא) דה' הוה בהו בכל ההוא, (נ"א ועל דארזא דה' בכל ההוא) חשבנא, (נ"א חשוכא) גלותא אתמשך.

סוד הסודות לחכמי הלב נמסר. עשרה שבטים אלה שנים, שני שבטים מאתים שנה

רזא דרון לחכמי לבא אתמסר. עשר שבטין אלה שניו, תרון שבטין מאתן שניו. שארו דמעין למנפל, פתח ואמר, (איכה א) בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה. לסוף תריסר שבטין דגלותא, ליליא יתחשד לישראל, עד דיתער וא"ו, לזמן שתין ושית שניו.

סוד הסודות לחכמי הלב נמסר. עשרה שבטים אלה שנים, שני שבטים מאתים שנה

סוד הסודות לחכמי הלב נמסר. עשרה שבטים אלה שנים, שני שבטים מאתים שנה. התחילו הדמעות לפל, פתח ואמר, (איכה א) בכה תבכה בלילה ודמעתה על לחיה. לסוף שנים עשר השבטים של הגלות, הלילה נחשף לישראל, עד שיתעורר וא"ו לזמן ששים ושש שנה.

לבתר תריסר שבטין, דאינון אלה ומאתן שניו דגלותא, ולבתר שתין ושית שניו בחשוכא דליליא, כדון, (ויקרא כ"ו) וזכרתי את בריתי יעקב. דא אתערותא דאת ו', דאיהו נפש דבית יעקב. ורזא דא, (בראשית מ"ד) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים ושש, ואיהו ו', נפש דבית שני, רזא דה' תתאה, ודא ו' רזא דששים ושש, ששים: לאתערותא דיעקב. ושש: לאתערותא דיוסף. ועל דא איהו ו', דאנון תרין בחבורא חדא, ורזא חדא.

לאחר שנים עשר שבטים, שהם אלה ומאתים שנות גלות, ואחר ששים ושש שנה בחשף הלילה, אז (ויקרא כו) וזכרתי את בריתי יעקב. זו התעוררות האות ו', שהיא נפש של בית יעקב. וסוד זה - (בראשית מו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה וגו' ששים ושש. והוא ו', נפש של בית שני, סוד של ה' תחתונה, וזה ו' סוד של ששים ושש. ששים - להתעוררות יעקב, ושש - להתעוררות יוסף. ולכן הוא ו', שהם שנים בחבור אחד וסוד אחד.

מלך המשיח יערה קרבות בכל העולם בימיו הקדוש ברוך הוא

מתמן ולהלאה, יתער קדשא ברוך

מלך המשיח יערה קרבות בכל העולם בימיו הקדוש ברוך הוא

משם והלאה יתעורר הקדוש ברוך

הוא לאינון נסין ואתין (דף י" ע"א) דקאמרן, ויתערוו על ישראל אינון עקתין דקאמרן, וכדין, (ס"א ורזא דא) ואף את בריתי יצחק. ולכתר כד יגיה מלכא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (שמות ט"ו) 'מינך ה' נאדרי בכח. פדון, ואף את בריתי אברהם אזכור, ואחר כך והארץ אזכור, זו ה' אחרונה. באותו זמן פתוב, (זכריה יד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

הוא לאינון נסין ואתין (דף י" ע"א) דקאמרן, ויתערוו על ישראל אינון עקתין דקאמרן, וכדין, (ס"א ורזא דא) ואף את בריתי יצחק. ולכתר כד יגיה מלכא משיחא קרבין בכל עלמא בימינא דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (שמות ט"ו) 'מינך ה' נאדרי בכח. פדון, ואף את בריתי אברהם אזכור, ולכתר והארץ אזכור, דא ה' בתראה, בההוא זמנא כתיב, (זכריה י"ד) והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

לאחז בכנפות הארץ, וינערו הרשעים ממנה, ותטהר הארץ הקדושה לסוף ששים ושש שנים אחרות, שהם מאה ושלשים ושתים שנים, יראו אותיות בשם הקדוש חקוקים בשלמות למעלה ולמטה כראוי, וסוד זה ה"ה עליונה ותחתונה, וכל אותן דרכים שהם שלשים ושתים שנים הכלולות בסוד של אות ו', הו"ה, (ייה"ה) סוד של שלמות מאה ושלשים ושתים.

לאחז בכנפות הארץ, וינערו הרשעים ממנה, ותטהר הארץ הקדושה לסוף שתין ושית שנין אחרנין, דאינון מאה ותלתין ותרין שנין, יתחזון אתוון בשמא קדישא, גליפן בשלימו, עילא ותתא כדקא יאות. ורזא דא ה"ה עלאה ותתאה, וכל אינון שבילין, דאינון תלתין ותרין שנין דכלילן ברזא דאת ו', הו"ה, (כ"א ייה"ה) רזא דשלימו דמאה ותלתין ותרין.

לסוף מאה ושלשים ושתים שנים אחרות יתקיים, לאחז בכנפות הארץ, וינערו הרשעים ממנה, ותטהר הארץ הקדושה,

לסוף מאה ותלתין ותרין שנין אחרנין, יתקיים, לאחז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה. ויתדבי ארעא קדישא. וקודשא בריך

הוא יתער מתייא דארעא קדישא, ויקומו תילין תילין בארעא דגליל.

והקדוש ברוך הוא יעורר את המתים בארץ הקדושה, ויקומו חילות חילות בארץ הגליל.

וכדין יתער סתימו דנביעו עלאה את י', ויתקיימו תלתין ותריין שבילין בשלימו, לנגדא לתתא, ויתקיימו אתוון דשמא קדישא כלהו בקיומיהו יהו"ה, דעד פען לא יהון בשלימו. עד זמן דינגיד ויתמשך ההוא נביעו עלאה, בחבורה דאתוון, גו ה' (נ"א ו"ה) בתראה, ודא איהו לסוף תשלום מאה וארבעין וארבעה שנין אחרנין דישתלמו. ויתערון שאר מתי ישראל דבשאר ארעאן.

ואז יתעורר סתר המעין העליון אות י', ויתקיימו שלשים ושנים שבילים בשלמות להשפיע למטה, וכל אותיות השם הקדוש יתקיימו בקיומם יהו"ה, שעד עכשו לא היו בשלמות. עד הזמן שישפיע ומשך אותו מעין עליון בחבור האותיות לתוך ה' (ו"ה) אחרונה, וזהו לסוף תשלום מאה וארבעים וארבע שנים אחרות שישתלמו. ויתעוררו שאר מתי ישראל שבשאר הארצות.

עד שתהיה שבת לה' ללקט נפשות בתענוגי קדשה

דישתבח כל דא בחשבון ח"ת, דאתיישב עלמא ויתבסם, ויתעבר סמרא אהרא (חנניא בישא) מעלמא. וה"א תתאה תתמלי מגו נביעו עלאה, ותתעטר ותתנהיר בשלימו. וכדין כתיב, (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

עד שתהיה שבת לה' ללקט נפשות בתענוגי קדשה

שימצא כל זה בחשבון ח"ת, שהתישב העולם ויתבשם, ויעבר הצד האחר [הנחש הרע] מן העולם. וה"א תחתונה תתמלא מתוך המעין העליון, ותתעטר ותאיר בשלמות, ואז כתוב (ישעיה ל') והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים.

עד דיהא שבת לה', לאלקטא נפשין בתענוגי קדושא, (דא ה' בתראה) כל ההוא אלף שביעה, ודא

עד שתהיה שבת לה' ללקט נפשות בתענוגי קדשה, [זו ה' אחרונה] כל אותו אלף שביעי, וזוהי

התעוררות של רוחות קדושות של עם ישראל, להתלבש אחר שבת בגופות אחרים קדושים, להקרא קדושים, שכתוב והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. עד כאן דברי סודות נסתרים.

איהו אתערוטא דרוחין קדישין, דעמא דישראל, לאתלבשא לבתר שבת, בגופין אחרנין קדישין, לאתקרי קדישין, דכתיב, (ישעיה ד') והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו. עד כאן מלין דרזין סתימין.

באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם שכינתו ויתחדש העולם

באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם שכינתו ויתחדש העולם

(זוהר פרשת בראשית דף כ"ה ע"ב)

דבר אחר, אלה תולדות השמים וגו', אלה אותם שנאמר בהם (שמות לב) אלה אלהיך ישראל. ביום שימחו אלה, כאלו אותו יום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ. זהו שכתוב (בראשית ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם שכינתו ויתחדש העולם, זהו שכתוב (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו'. זהו ביום עשות.

דבר אחר, אלה תולדות השמים וגו' אלין אנון דאתמר בהון (שמות לב) אלה אלהיך ישראל. ביומא דיתמחין אלין כאלו ההוא יומא עביד קדשא בריך הוא שמיא וארעא הדיא הוא דכתיב, (בראשית ב) ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. בההוא זמנא יהא קדשא בריך הוא עם שכינתיה ויתחדש עלמא הדיא הדיא דכתיב, (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו' דא איהו ביום עשות.

באותו זמן, ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגו'. אבל בהתחלה, עד שימחו אלה, לא יורד גשם של התורה, וישראל שדומים לעשבים ולאילנות לא יצמחו, וכל שיח השדה

בההוא זמנא ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגו'. אבל בקדמיתא עד דיתמחון אלין לא נחית מטרא דאורייתא. וישראל דדמיין לעשבים ולאילנין לא יצמחון. ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם

טָרַם יִהְיֶה בְּאֶרֶץ וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה וְגו'. בְּגִלּוֹל שְׂאֵדָם אֵין לְעֵבֵד אֶת הָאֲדָמָה, שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ לְעֵבֵד אֶת הָאֲדָמָה בְּקִרְבָּנוֹת.

יִהְיֶה בְּאֶרֶץ וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה וְגו', בְּגִין דְּאֵדָם אֵין דְּאֵנוּן יִשְׂרָאֵל כְּבִי מִקְדָּשָׁא לְעֵבֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּקִרְבָּנוֹן.

וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרַם יִצְמַח - זֶה מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׂאֵין שָׁם מֹשֶׁה לְעֵבֵד אֶת הַשְּׂכִינָה

וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרַם יִצְמַח - זֶה מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׂאֵין שָׁם מֹשֶׁה לְעֵבֵד אֶת הַשְּׂכִינָה

דְּבַר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה - זֶה מְשִׁיחַ רִאשׁוֹן - טָרַם יִהְיֶה בְּאֶרֶץ. וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרַם יִצְמַח - זֶה מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׂאֵין שָׁם מֹשֶׁה לְעֵבֵד אֶת הַשְּׂכִינָה, שְׁעֲלִיו נֹאמַר וְאֲדָם אֵין לְעֵבֵד אֶת הָאֲדָמָה. וְסוּד הַדְּבַר - (בְּרֵאשִׁית מַט) לֹא יִסּוּר שְׁבֹט מִיְהוּדָה - זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְחַקֵּק מִבֵּין רִגְלָיו, זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁיל"ה - זֶה מֹשֶׁה. חֲשַׁבּוֹן זֶה כְּזֶה. וְלוֹ יִקְהַת עַמִּים - אוֹתִיּוֹת וְלוֹ"י קְה"ת.

דְּבַר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה, דָּא מְשִׁיחַ רִאשׁוֹן טָרַם יִהְיֶה בְּאֶרְעָא. וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה טָרַם יִצְמַח דָּא מְשִׁיחַ שְׁנִי. וְלָמָּה בְּגִין דְּלִית תַּמָּן מֹשֶׁה לְמַפְלַח לְשְׂכִינְתָּא דְעֲלִיהּ אַתְּמַר וְאֲדָם אֵין לְעֵבֹד אֶת הָאֲדָמָה. וְרִזָּא דְמַלְאָה (בְּרֵאשִׁית מַט) לֹא יִסּוּר שְׁבֹט מִיְהוּדָה דָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וּמְחַוְקֵק מִבֵּין רִגְלָיו דָּא מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. עַד כִּי יָבֹא שִׁיל"ה דָּא מֹשֶׁה חֲשַׁבּוֹן דָּא כְּדָא. וְלוֹ"י יִקְה"ת עַמִּים, אַתְּנוּן וְלוֹ"י קְה"ת.

דְּבַר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה - אֵלוּ הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם מְצַד שֶׁל צְדִיק ח"י הָעוֹלָמִים. שִׁיחַ - ש' ח"י. ש' שְׁלֹשֶׁת עֲנָפֵי הָאֵילָן, וְהֵם שְׁלֹשֶׁת אַבּוֹת וּמִן ח"י עוֹלָמִים. לְשׁוֹן אַחַר וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה - ע"ב שִׁי"ן. שְׁלֹשֶׁת עֲלִים שֶׁהֵם ש' יֵאֱהוּדוּנָה"י, וְהֵם ע"ב עֲנָפִים שְׁתְּלוּיִים בְּהֵם בְּחֲשַׁבּוֹן ע"ב. כָּלֵם לֹא נֶאֱחָזִים בְּמָקוֹם שֶׁהִיא

דְּבַר אַחַר, וְכָל שִׁיחַ הַשָּׂדֶה אֵלִין צְדִיקָיָא דְאֵנוּן מִסְמָרָא דְצְדִיק ח"י עֲלָמִין. שִׁיחַ ש' ח"י. ש' תַּלְתַּת עֲנָפִין דְאֵילָנָא וְאֵנוּן ג' אַבְהֵן וּמִן ח"י עֲלָמִין. לְשׁוֹן אַחַר וְכָל עֹשֵׁב הַשָּׂדֶה ע"ב שִׁי"ן. תַּלְתַּת עֲלִין דְאֵנוּן ש' יֵאֱהוּדוּנָה"י. וְאֵנוּן ע"ב עֲנָפִין דְתַלְיִין בְּהוֹן בְּחוּשְׁבָן ע"ב. כָּלְהוּ לֹא אַתְאֲחַדִּין בְּאַתְרָא דְאֵיהִי שְׂכִינְתָּא עַד דְיִיתִי הֵהוּא

שְׂכִינָה עַד שְׂבִיא אוֹתוֹ שְׁנִקְרָא
אָדָם, שְׁהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְזֵהוּ
וְאָדָם אֵין לְעַבְד אֶת הָאָדָמָה.

דְּאִקְרִי אָדָם דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו
ה"א. וְדָא אִיהוּ וְאָדָם אֵין לְעַבְד
אֶת הָאָדָמָה.

זֶה מֹשֶׁה שְׁנֵאמַר בּוּ תוֹרַת אֲמַת הֵיחָה
בְּפִיָּהוּ, שְׁלֵא יְהִיָּה מִי שְׁדוֹרֵשׁ אֶת הַשְּׂכִינָה
כְּמוֹתוֹ, וּבְגַלְלַל זֶה וְאָדָם אֵין לְעַבְד

זֶה מֹשֶׁה שְׁנֵאמַר בּוּ תוֹרַת אֲמַת הֵיחָה
בְּפִיָּהוּ, שְׁלֵא יְהִיָּה מִי שְׁדוֹרֵשׁ אֶת הַשְּׂכִינָה
כְּמוֹתוֹ, וּבְגַלְלַל זֶה וְאָדָם אֵין לְעַבְד

וּלְכֹן נֵאמַר בּוּ וְכָל עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה טָרָם
יִצְמַח, עַד שְׂיִצְמַח צַדִּיק.

וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בִּיהּ וְכָל עֵשֶׂב
הַשְּׂדֵה טָרָם יִצְמַח עַד דְּיִצְמַח

וּמְנַזֵּה (תהלים פה) אֲמַת מְאָרְץ תִּצְמַח,
שְׁנֵאמַר בּוּ (דניאל ח) וְתִשְׁלַף אֲמַת
אֶרְצָה. וְתִלְמִידֵי חֲכָמִים, שְׁהִם
דְּשָׂאִים, לֹא צוֹמְחִים בְּגִלוּת עַד
שְׂאֲמַת מְאָרְץ תִּצְמַח, וְזֵה מֹשֶׁה
שְׁנֵאמַר בּוּ (מלאכי ב) תוֹרַת אֲמַת הֵיחָה
בְּפִיָּהוּ, שְׁלֵא יְהִיָּה מִי שְׁדוֹרֵשׁ אֶת
הַשְּׂכִינָה כְּמוֹתוֹ, וּבְגַלְלַל זֶה וְאָדָם אֵין
לְעַבְד. וּמִיָּד שְׁהוּא יבֵּא, מִיָּד - וְא"ד
יַעֲלֶה מִן הָאֶרֶץ. א"ד מִן אֲדִנִּי עוֹלָה
לוּ ו' וְנַעֲשֶׂה בָּהּ אֲדוֹן כָּל הָאֶרֶץ. מִיָּד
- וְהִשְׁקָה אֶת פְּנֵי כָּל הָאָדָמָה, מִמְּנֵזֶה
מְשַׁקִּים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה בְּשִׁבְעִים
פְּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה. דְּבַר אַחַר וְאֵד
יַעֲלֶה מִן הָאֶרֶץ, תִּרְגוּמוֹ עֵנִי יַעֲלֶה מִן
הָאֶרֶץ. אוֹתָהּ שְׁנֵאמַר בָּהּ (שְׁמוֹת מ) כִּי
עֵנִי ה' עַל הַמִּשְׁכָּן וְגו', וּבּוּ מְשַׁקִּים
תִּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּאֶרֶץ בְּאוֹתוֹ זְמַן.

צַדִּיק. וּמְנִיָּה (תהלים פה) אֲמַת מְאָרְץ
תִּצְמַח דְּאֶתְמַר בִּיהּ (דניאל ח) וְתִשְׁלַף
אֲמַת אֶרְצָה. וְתִלְמִידֵי חֲכָמִים דְּאֵנֻן
דְּשָׂאִין לֹא צוֹמְחִין בְּגִלוּתָא עַד דְּאֲמַת
מְאָרְץ תִּצְמַח, וְדָא מֹשֶׁה דְּאֶתְמַר בִּיהּ
(מלאכי ב) תוֹרַת אֲמַת הֵיחָה בְּפִיָּהוּ דְּלֹא
יְהֵא מָאן דְּדָרִישׁ לְשְׂכִינְתָא כּוֹתִיָּה.
וּבְגִין דָּא וְאָדָם אֵין לְעַבְד. וּמִיָּד
דְּאִיהוּ יִיתִי, מִיָּד וְא"ד יַעֲלֶה מִן (דף כו
ע"א) הָאֶרֶץ א"ד מִן אֲדִנִּי סְלִיק לִיָּה ו'
וְאֶתְעַבֵּיד בַּהּ אֲדוֹן כָּל הָאֶרֶץ. מִיָּד
וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאָדָמָה מְנִיָּה
אֶתְשַׁקִּיין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּע' אֲנָפִין
דְּאוֹרִייתָא. דְּבַר אַחַר וְאֵד יַעֲלֶה מִן
הָאֶרֶץ תִּרְגוּמוֹ וְעֵנִי יַסְתַּלַּק מִן
אֶרְעָא. הֵיחָא דְּאֶתְמַר בַּהּ (שְׁמוֹת מ) כִּי
עֵנִי יי עַל הַמִּשְׁכָּן וְגו' וּכְיָה מִתְשַׁקִּיין
תִּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּאֶרְעָא כְּהוּא וּמְנָא:

כי מראש צורים אראנו. אלה אותם ציורים
של השם הקדוש

וייצר יי אלהים את האדם אליו
ישאל. בההוא זמנא קדשא

ברוך הוא צייר לון בציורין דעלמא
דין ועלמא דאתי. וייצר בההוא זמנא
קדשא בריך הוא עייל לון בשמיה
בציורא דב' יודיין י' ו' בינייהו
דאנון סלקין לחשבון יהו"ה. ויהון
מצוירין באנפוי באנפין דילהון בתרין
יודיין בחוטמא דילהון באת ו'. ובגין
דא אמר קרא (במדבר כג) כי מראש
צורים אראנו. אליו אנון ציורין דשמא
קדישא. ויהון מצוירין באנפיהו
בתרין לוחין יקירין דאנון י' דאיהו
ו' חרות עלייהו. ועוד צייר לון לכל
דר בבת זוגיה עלאה דא י"ה ואנון ו'
יחודא דתרווייהו. וצייר לון באנון
דציורא דלעילא דאיהו ישראל
עמודא דאמצעיתא כליל שכינתא
עלאה ותתאה דאנון קריאת שמע
ערבית וקריאת שמע שחרית ועלייהו
אתמר עצם מעצמי ובשר מבשרי.

כי מראש צורים אראנו. אלה אותם ציורים
של השם הקדוש

וייצר ה' אלהים את האדם - אלו
ישאל. באותו זמן הקדוש

ברוך הוא ציר אותם בציורים של
העולם הזה והעולם הבא. וייצר,
באותו זמן הקדוש ברוך הוא
הכניסם בשמו בציור של שני יודיין
י' ו' ביניהם, שהם עולים לחשבון
יהו"ה. ויהיו מצירים בפניו בפנים
שלמה בשני יודיין בחטם שלהם
באות ו'. ולכן אמר הכתוב (במדבר כג)
כי מראש צורים אראנו. אלה אותם
ציורים של השם הקדוש, ויהיו
מצירים בפניהם בשני לוחות
נכבדים, שהם י' ו', שו' הוא חרות
עליהם. ועוד ציר אותם לכל דור
בבת זוגו העליונה, זו י"ה, וו' הם
היחוד של שניהם. וציר אותם
באותם של ציור שלמעלה, שהוא
ישראל עמוד האמצעי, כולל שכינה
עליונה ותחתונה, שהם קריאת שמע
ערבית וקריאת שמע שחרית,
ועליהם נאמר עצם מעצמי ובשר

מבשרי.

ומיד בההוא זמן נטע את ישראל
בגן העדן הקדוש. זהו
שכתוב ונטע ה' אלהים אב"א

ומיד בההוא זמנא נטע לון לישראל
בגנתא דעדן קדישא הדא
הוא דכתיב ונטע יי אלהים אב"א

ואמ"א. ג"ן - זו השכינה התחתונה.
 עד"ן - זו האם העליונה. את האדם
 - זה העמוד האמצעי. היא תהיה
 נטע שלו בת זוגו, ולא תזוז ממונו
 לעולם, ותהיה העדון שלו. וישראל
 נטע אותם הקדוש ברוך הוא באותו
 זמן נטע קדוש בעולם, כמו שנאמר
 (ישעיה ס) גצר מטעי מעשה ידי
 להתפאר.

ואמ"א. ג"ן דא שכונתא תתאה.
 עד"ן דא אמא עלאה. את האדם דא
 עמודא דאמצעיתא. איהי תהא נטע
 דיליה, בת זוגיה ולא תזוז מגיה
 לעולם. ותהא עדונא דיליה. וישראל
 קדשא בריך הוא נטע לון בההיא
 זמנא נטעא קדישא בעלמא כמה
 דאתא אמר, (ישעיה ס) גצר מטעי מעשי
 ידי להתפאר:

ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה
 ישראל וילך מאחריהם. ויסע, לעשות בהם
 נקמות

ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה
 ישראל וילך מאחריהם. ויסע, לעשות בהם
 נקמות
 (זוהר פרשת שלח לך דף קס"ז ע"א)

כתוב ויסע מלאך האלהים ההלך
 לפני מחנה ישראל וילך
 מאחריהם. ויסע, לעשות בהם
 נקמות. ועל זה שמח המשיח ושמח
 ראש הישיבה, שהתבשר בזה. ואמר
 ראש הישיבה, שהרי דייק למשיח
 ואמר, מנין היה לדניאל שאמר,
 (דניאל ה) שבר מלכותך לשנים ונתנה
 למדי ופרס? מאותן אותיות של
 ופרסין נשמע לו. וכאן מהו? אמר
 לו, כף זה ודאי, פרס פריסת מלכותך
 (שבר מלכותך) הרשעה על ידי משיח
 אחר, ואחר כף ישלט מלך פרס ויטל
 ממלכות רבות, וישלט על ארץ
 הקדש שנים עשר חדשים, וישלט
 ויהרג רבים ואותו משיח, ואחר כף

בתיב ויסע מלאך האלהים ההולך
 לפני מחנה ישראל וילך
 מאחריהם, ויסע למעבד בהו נוקמין.
 (חסר). ועל דא חדי משיח, וחדוי רב
 מתיבתא, דקא אתבשר בדא. ואמר
 רב מתיבתא, דהא דייק למשיח
 ואמר, מנא הוה לדניאל דקאמר,
 (דניאל ה) פרים פריסת מלכותך
 ויהיבת למדי ופרס. מאינון אתוון
 דופרסין אשתמע ליה. והכא מאי
 הוא. אמר ליה, הכי הוא ודאי, פרים
 פריסת מלכותך חייבא, על ידי
 דמשיח אחרא, ולבתר ישלוט מלך
 פרס, ויטול מלכוון סגיאין, והוא
 ישלט על ארעא קדישא תריסר ירחי,
 והוא ישלוט ויקטול סגיאין, וההוא

יפל, ויקבלו את המלכות קדושים
עליונים. ועל זה ופרסין, מלך פרס
נשמע פאן.

אי חסיד קדוש, כמה חדנה על
חדנה באותו מעין. באותו מעין
מגדלים כל מיני אילנות שהציב
הקדוש ברוך הוא בגן עדן, וכלם
קימים לרפואה, עלים ופרות
וענפים, ולשמחת הלב תמיד. ואין
ביניהם רעב ודאגה ואנחה לעולמים.
אשרי העם שלכל זה מצפים וכל זה
גנוז להם.

משיחא, ולבתר יפול, ויקבלון
מלכותא קדישי עליונין. ועל דא,
ופרסין, מלכא דפרס, אשתמע הכא.
אי חסידא קדישא, כמה חדנה על
חדנה, בההוא מעיינא. בההוא
מעיינא, מגדלא כל זיני אילנין,
דנציב קדישא ברוך הוא בגן עדן,
וכלהו קיימי לאסוותא, טרפין ואיבין
וענפין, ולחדו לבא תדיר. ולית
ביניהו כפנא, ודאגה, ואנחה,
לעלמין. ופאה עמא דכל דא מחפאן,
וכל דא גניז לון.

שכינה תעלה לשם ותבשר לעולם

שכינה תעלה לשם ותבשר לעולם

(זוהר פרשת שלח דף קע"ג)

עוד פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר גבה
עלי לך מבשרת ציון וגו'. על
הר גבה - זה ודאי הר העברים,
מקום שמושה נקבר בו. והרי פרשוה,
ששכינה תעלה לשם ותבשר לעולם.
אבל הכל הוא מבשרת ציון, זוהי
חפצי בה, אשת נתן בן דוד, אם
המשיח, מנחם ב"ר עמיאל, והיא
תצא ותבשר, והיא בכלל מבשרת
ציון.

תנו פתח ואמר, (ישעיה מ) על הר דף
קע"ג ע"ב) גבה עלי לך מבשרת
ציון וגו'. על הר גבה, האי ודאי הר
העברים, אתר דמושה אתקבר. והא
אוקמוה, דשכינתא תסלק לתמן,
ותבשר עלמא. אבל בלא איהו,
מבשרת ציון, דא איהו חפצי בה,
אתתא דנתן בר דוד. אימא איהו
דמשיחא, מנחם ב"ר עמיאל, ואיהו
תיפוק ותבשר, ואיהו בכללא
דמבשרת ציון.

קול ישמע בעולם, ושני מלכים
יתעוררו בעולם לערוך קרב,

קלא ישתמע בעלמא, ותרון מלכין
יתעורון בעלמא, לאנחא

ויצא שם הקדוש על העולם. מה תבשר ותאמר? (שם) הנה ה' אלהים בחזק יבא וזרעו משלה לו הנה שִׁכְרוּ אֶתְּוּ וּפְעַלְתוּ לְפָנָיו. הנה שִׁכְרוּ אֶתְּוּ - שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַרֵּז בְּכָל פְּמִלְיָה שֶׁל מַעֲלָה וַיֹּאמֶר לָהֶם: הִתְכַּנְּסוּ וְדוּנּוּ דִין, מִי שֶׁמָסַר נִשְׁמַתּוֹ עַל קִדְשֵׁת שְׁמִי מֵהוּ שִׁכְרוּ? וְאֵלּוּ יֹאמְרוּ כֶּף וְכָף. מִי שֶׁסָּבַל כְּמָה חֲרוּפִים וְגִדּוּפִים בְּכָל יוֹם עָלֵי מָה שִׁכְרוּ? הֵם יֹאמְרוּ כֶּף. מִי שֶׁנִּעְנַשׁ בְּכָל יוֹם יוֹם עָלֵי מָה שִׁכְרוּ? הֵם יֹאמְרוּ כֶּף. זֶהוּ שִׁפְתוֹב הֵנָּה שִׁכְרוּ אֶתְּוּ וּפְעַלְתוּ לְפָנָיו.

מֵהוּ וּפְעַלְתוּ? אֵלָּא כְּמוֹ שִׁפְתוֹב, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךְ וְגו', פְּעַלְתָּ לְחוֹסִים בָּךְ. זֶהוּ פְּעַלְתוּ. נִגְדַּי בְּנֵי אָדָם מֵהוּ זֶה? אֵלָּא נִגְדַּי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. אֲשֶׁר צְפַנְתָּ לִירְאִיקָה, מֵהוּ זֶה אֲשֶׁר צְפַנְתָּ? וְכִי מִי יִגְזַל וַיִּטַּל מִיָּדוֹ מָה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְתַת, שִׁפְתוֹב צְפַנְתָּ?

מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת שְׁעוֹשָׁה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה שֶׁהוּא מְכָה - בּו נֹתֵן רְפוּאָה
אֵלָּא צֵא וּרְאֵה מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת שְׁעוֹשָׁה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה שֶׁהוּא מְכָה - בּו נֹתֵן רְפוּאָה.

קָרְבָּא, וַיִּפּוֹק שְׂמָא קַדִּישָׁא עַל עֲלָמָא. מֵהוּ תְּבַשֵּׁר וְתִימָא. (ישעיה מ) הֵנָּה יִי אֱלֹהִים בְּחֻזֶּק יְבֹא וּזְרַעוֹ מוֹשְׁלָה לוֹ. הֵנָּה שִׁכְרוּ אֶתְּוּ וּפְעוּלְתוֹ לְפָנָיו. הֵנָּה שִׁכְרוּ אֶתְּוּ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּרִיז בְּכָל פְּמִלְיָא דְלְעִילָא, וַיִּימָא לוֹן, אֶתְכַנְשׁוּ וְדַאיְנוּ דִינָא. מָאן דְּמָסַר נִשְׁמַתִּיהָ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִי, אַנְרִיָּה מָאִי הוּא. וַאֲיִנּוֹן יִימְרוֹן כֶּף וְכָף. מָאן דְּסָבִיל כְּמָה חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין בְּכָל יוֹמָא עָלֵי, מֵהוּ אַנְרִיָּה. אֲיִנּוֹן אַמְרֵי כֶּף. מָאן דְּאֶתְעַנַּשׁ בְּכָל יוֹמָא עָלֵי, מֵהוּ אַנְרִיָּה. אֲיִנּוֹן אַמְרֵי כֶּף. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, הֵנָּה שִׁכְרוּ אֶתְּוּ וּפְעוּלְתוֹ לְפָנָיו.

מֵהוּ וּפְעוּלְתוֹ. אֵלָּא כְּמָה דְכְּתִיב, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךְ וְגו'. פְּעַלְתָּ לְחוֹסִים בָּךְ. דָּא הוּא פְּעוּלְתוֹ. נִגְדַּי בְּנֵי אָדָם מֵהוּ. אֵלָּא נִגְדַּי עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת. אֲשֶׁר צְפַנְתָּ לִירְאִיקָה, מֵהוּ אֲשֶׁר צְפַנְתָּ. וְכִי מָאן יִגְזוּל וַיִּטוּל מִן יָדוֹ, מֵהוּ דְהוּא כְּעִי לְמִיָּהֵב, דְכְּתִיב צְפַנְתָּ.

מַעֲשֵׂי הַרְחֻמְנוֹת שְׁעוֹשָׁה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. בְּמָה שֶׁהוּא מְכָה - בּו נֹתֵן רְפוּאָה
אֵלָּא פּוֹק וְחָמֵי עוֹבְדֵי דְרְחֻמְנוֹ דְעַבְדֵי קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּמָה דְאִיהוּ מְחִי, בֵּיהּ יְהִיב

במה מכה? בשמאל. בימין מקרב
 ובשמאל מכה. במה שמכה - בו
 נותן רפואה לעולם. כתוב (ירמיה א)
 מצפון תפתח הרעה, ובצפון מכה,
 שמשם יוצאים כל הדינים וכל
 הגזרות הקשות - ובו שורה כל שחר
 טוב וכל טוב שעתידי הקדוש ברוך
 הוא לתת לישראל. לעתיד לבא
 קורא הקדוש ברוך הוא לצפון ויאמר
 לו: בך נתתי כל טוב וכל שחר טוב
 לבני שסבלו כמה רעות בעולם הזה
 על קדשת שמי, תן שכרים טובים
 שנתתי בך.

זהו שכתוב, (ישעיה מג) אמר לצפון
 תני ולתימן אל תכלאי וגו'. וכי
 דרך הדרום כף הוא, למנע ברכות?
 והרי כל הברכות מצד דרום, וכל
 טובות העולם מדרום יוצאות, והוא
 אומר לתימן אל תכלאי!?

באותה שעה יעורר הקדוש ברוך הוא את
 אברהם ויאמר לו: קום, שהרי הגיע זמן
 שאני גואל את בניך לתת להם שחר טוב על
 כל מה שסבלו בגלות

אלא באותה שעה יעורר הקדוש
 ברוך הוא את אברהם ויאמר
 לו: קום, שהרי הגיע זמן שאני גואל
 את בניך לתת להם שחר טוב על כל

אסותא. במה מחי בשמאלא,
 בימינא קריב, ובשמאלא מחי. במה
 דמחי, ביה יהיב אסותא לעולם,
 כתיב (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה,
 ובצפון מחי. דמתמן נפקי כל דיני
 וכל גזירי קשיין. וביה שרי כל אגר
 טב, וכל טיבו, דזמין קדשא ברוך
 הוא למיהב לישראל. לזמנא דאתי,
 קרי קדשא ברוך הוא לצפון, ויימא
 ליה, בך יהבית כל טיבו, וכל אגר
 טוב לבני, דסבלו כמה בישין בהאי
 עלמא, על קדושת שמי. הב אגרין
 טבין דיהבית בך.

הדא הוא דכתיב, (ישעיה מג) אומר
 לצפון תני ולתימן אל
 תכלאי וגו'. וכי ארחא הכי הוא
 דדרום, לממנע ברכאן, והא כל
 ברכאן מסטרא דדרום, וכל טבין
 דעלמא מדרום נפקי, ואיהו אומר
 לתימן אל תכלאי.

באותה שעה יעורר הקדוש ברוך הוא את
 אברהם ויאמר לו: קום, שהרי הגיע זמן
 שאני גואל את בניך לתת להם שחר טוב על
 כל מה שסבלו בגלות

אלא בההיא שעתא, יתער קדשא
 ברוך הוא לאברהם, ויימא
 ליה קום, דהא מטא זמנא דאנא
 פריק לבנך, למיהב לון אגר טב, על

מה שסבלו בגלות. ומתוך שאברהם היה במכירתם, שכתוב (דברים לב) אם לא פי צורם מכרם - זה אברהם, היה לו כמי שלא טוב בעיניו, ומראה עצמו כמי שרוצה שילקו על חטאיהם יותר ויאמר: גבו מעונותיהם! גבו מחטאיהם! אמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: ידעתי כל מה שאמרת לפנים. אני גם פן לפנים. אל תכלאי. אני רוצה לפיך על בניך, אל תמנע מהם טובות, אל תמנע מהם שכר טוב, כמה וכמה סבלו על חטאיהם. ומשום כף - אמר לצפון תני. והינו אשר צפנת, וזהו הדבר (שתהא) של אותה מבשרת.

כל מה דסבלו בגלותא. ומגו דאברהם הנה בזבינו דלהון, דכתיב, (דברים לב) אם לא כי צורם מכרם, דא אברהם. הנה ליה פמאן דלא טב בעיניו, ואחמי גרמיה, פמאן דבעי דילקון על חוביהון יתיר, ויימא גבו מחוביהון, גבו מחטאיהון. אמר ליה קדשא בריך הוא לאברהם, ידענא כלא איהו מה דאמרת לאנפין. אנא אוף הכי לאנפין. אל תכלאי, אנא בעי לפייסא לך על בניך. לא תמנע טיבו מנהון, לא תמנע אגר טב מנהון, כמה וכמה סבלו על חוביהון, ובגיני כך אומר לצפון תני. והינו אשר צפנת, ודא הוא מלה (ס"א דתהא) דההיא מבשרת.

מה זה גדול בקרבך? זה הקדוש ברוך הוא שבא אליה להקימה מן העפר, ויאמר לה: התנערי מעפר קומי שבי ירושלים ועוד תבשר פעם שניה, בפשה שהשכינה תעלה על אותו הר עליון, ותלך ותבשר לאבות. מיך תלך לירושלים ותראה אותה בחרבנה. תכנס לציון, ושם תקרקר קיר כמקדם על מקום בית מושבה ועל כבודה באותו מקום. ושם נשבעת שלא תקח משם ולא תצא עד שהקדוש ברוך הוא יגאל את

מה זה גדול בקרבך? זה הקדוש ברוך הוא שבא אליה להקימה מן העפר, ויאמר לה: התנערי מעפר קומי שבי ירושלים ותו תבשר זמנא תניינא, בשעתא דשכינתא תסלק על ההוא טורא עלאה, ותהך ותבשר לאבהן, מיך תהך לירושלם, ותחמי לה בחרבנא. תיעול לציון, ותמן תקרקר קירא כמלקדמין, על אתר בי מותבה, ועל יקרא דילה בההוא אתר. ותמן אומיאת, דלא תיטול מתמן, ולא תפוק, עד דקודשא בריך הוא יפרוק

בְּנִיָּה, וְחֶפְצֵי בָּהּ זוּ תַבְּשֹׁר כְּמִקְדָּם
 וְאוֹמְרָת: (ישעיה יב) צֹהֲלֵי וְרִנֵּי יוֹשְׁבֵת
 צִיּוֹן כִּי גָדוֹל בְּקִרְבָּךְ וְגו'. מַה זֶה גָדוֹל
 בְּקִרְבָּךְ? זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁבָא
 אֵלֶיהָ לְהַקִּימָה מִן הָעֶפֶר, וַיֹּאמֶר לָהּ:
 (שם נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעֶפֶר קוֹמִי שְׂבִי
 יְרוּשָׁלַם. יְרוּשָׁלַם הִיא, וִירוּשָׁלַם
 שְׁמָה בְּדַדַּי.

אֲשֶׁרִיו מִי שֶׁנִּשְׁמָתוֹ בְּשַׁבַּת מְעִידָה לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ עַל חֲדוּשׁ הַתּוֹרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא וְכָל פְּמִלֵּיתוֹ וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת
 הַצְּדִיקִים שֶׁהֵיוּ בְּגֵן עֵדֶן, כָּלֵם מִתְּעַטְרִים
 בְּאוֹתוֹ דְּבָר

וּבְדָא גַם כֶּף כְּמָה שֶׁמְחָה עַל שֶׁמְחָה
 תְּהִיָּה לְצְדִיקִים בְּגֵן עֵדֶן.
 וּמִשּׁוּם זֶה אֲשֶׁרִיו מִי שֶׁנִּשְׁמָתוֹ
 בְּשַׁבַּת מְעִידָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ עַל חֲדוּשׁ
 הַתּוֹרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל
 פְּמִלֵּיתוֹ וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים
 שֶׁהֵיוּ בְּגֵן עֵדֶן, כָּלֵם מִתְּעַטְרִים
 בְּאוֹתוֹ דְּבָר.

עוֹד שְׁמַעְתִּי מִנּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה,
 שֶׁכְּמָה כְּבוֹד עַל כְּבוֹד וְעֵטְרָה
 עַל עֵטְרָה מְעַטְרִים לְאַבִּי אוֹתוֹ אָדָם
 שֶׁם בְּשַׁעָה שֶׁאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא: הַתְּכַנְסוּ לְשִׁמְעַת חֲדוּשׁ וּדְבָרִים
 חֲדָשִׁים בַּתּוֹרָה מִשֶּׁם פְּלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִי.
 כְּמָה הֵם שֶׁמְנַשְׁקִים אֶת רֹאשׁוֹ. כְּמָה

לְבִנְיָה, וְדָא חֶפְצֵי בָּהּ. תַּבְּשֹׁר
 כְּמִקְדָּמִין וְאוֹמְרָת, (ישעיה יב) צֹהֲלֵי
 וְרִנֵּי יוֹשְׁבֵת צִיּוֹן כִּי גָדוֹל בְּקִרְבָּךְ וְגו'.
 מָאִי גָדוֹל בְּקִרְבָּךְ. דָּא קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ
 הוּא דְאִיהוּ אֲתִי לְגַבְהָ, לְאַקְמָא לָהּ
 מֵעֶפְרָא, וַיִּמָּא לָהּ (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי
 מֵעֶפֶר קוֹמִי שְׂבִי יְרוּשָׁלַם. יְרוּשָׁלַם
 אִיהוּ, וִירוּשָׁלַם שְׁמָה וְדָאִי.

אֲשֶׁרִיו מִי שֶׁנִּשְׁמָתוֹ בְּשַׁבַּת מְעִידָה לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ עַל חֲדוּשׁ הַתּוֹרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא וְכָל פְּמִלֵּיתוֹ וְכָל אוֹתָן נִשְׁמוֹת
 הַצְּדִיקִים שֶׁהֵיוּ בְּגֵן עֵדֶן, כָּלֵם מִתְּעַטְרִים
 בְּאוֹתוֹ דְּבָר

וּבְדָא אוֹף הַכִּי, כְּמָה חֲדוּ עַל חֲדוּ
 הוּי לְצְדִיקֵיָא בְּגֵן עֵדֶן. וּבְגִין
 כֶּף זְכָאָה אִיהוּ, מָאֵן דְּנִשְׁמָתִיהָ
 בְּשַׁבַּת אֶסְהִידֵת קָמִי מִלְּפָא, עַל
 חֲדוּשָׁא דְאוֹרֵייתָא, דְּקוֹדֻשָּׁא בְּרִיךְ
 הוּא, וְכָל פְּמִלֵּיא דִּילֵיהָ, וְכָל אֵינּוֹן
 נִשְׁמָתִין דְּצְדִיקֵיָא דְהוּוּ בְּגֵן עֵדֶן,
 כְּלָהוּ מִתְּעַטְרִין בְּהָהוּא מְלָה.

הֵנוּ שְׁמַעְנָא בּוֹצִינָא (דף קע"ד ע"א)
 קְדֻשָּׁא, דְּכְמָה יְקָר עַל יְקָר,
 וְעֵטְרָה עַל עֵטְרָה, מְעַטְרֵן לְאַבּוּהָ
 דְהָהוּא בַר נֶשׁ תַּמּוֹן, בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר
 קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא, אַתְּכַנְסִי לְמִשְׁמַע
 חֲדוּשָׁא וּמְלִין חֲדָתִין דְאוֹרֵייתָא,
 מִשְׁמִיָּה דְפְלוֹנִי בַר פְּלוֹנִי, כְּמָה

אינון דנשקון על רישיה. כמה צדיקים מעטרים אותו פשורדים.
 צדיקייא מעטרוין ליה, בד נחתין. אשרי חלקם של כל אלו
 ופאה חולקיהון דכל אינון שמשתדלים בתורה ביום השבת
 דמשתדלין באורייתא, יומא משאר ימים.
 דשבתא משאר יומין.

המשיח מחכה שנלמד זהר הקדוש

"והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע", כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זיע"א: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים (רע"א מהימנא פ' נשא דף קכד: (רמ"ק))

אלוהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם פמה חיילין של נשמות וכמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרא על בלהו [ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרשב"י: רבי רבי... ואמר אליהו הנביא לרשב"י: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, בד תגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא... פרוש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שילך [שיהיה להם מזון ותקון הנפש ע"י למוד הזוה"ק] באשר יתגלה למטה בודר האחרון בסוף הימים [קרוב לביאת משיח]. ובשביל למוד הזוה"ק יתקיים מה שכתוב "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה" - פרוש, שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחרותנו בב"א (תיק"ז ת"ו' - הגר"א ובל"ד). - לשון הפסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שנחשב כאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי פמה מעלות טובות יש למשתדל בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שברו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה גנוז ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו דוקא ולא בזולתו, עכ"ל.

יהודים חושו והינצלו

הוֹי כִּי גָדוֹל הַיּוֹם הַזֶּה הוּא מֵאִין כְּמָהוּ
וְעַתָּה צָרָה הִיא לִיעֲקֹב וּמִמָּנָה יוֹשֵׁעַ
(ירמיה פרק ל"ז)

האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?

האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?

הזמן אוזל אל
תתמהמה!

ספר

זוהר השביעי השלם

לימוד הזוהר וכתבי האר"י ז"ל לשביעי של פסח

והוא:

זוהר האר"י לשביעי של פסח - חלק ב', מספר זוהר השביעי השלם.
בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני סדר שביעי של פסח, עם כותרות
תמצית הענין לכל קטע וקטע. דבר דבור על אופנו, ועם ציון מראה
מקומות, וכן דברי הזוהר השלם השייכים לכל ענין.

לקוט גדול ונפלא מכתבי האר"י ז"ל עם הזוהר הקדוש, למוזדים מיחדים
המעוררים את הלב וחוצבי להבות אש, בעניני שביעי של פסח - בניסן
נגאלו ובניסן עתידין להגאל

לקוט מקיף כזה עדין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה.

תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת היא תורת הרשב"י זי"ע עם תורת
האריז"ל, לכל ישראל האיר, בסוד אור הבהיר כאור החמה מזהיר, כאור שבעת
הימים, ויזכו לגאולה השלמה על ידי לימוד תורת הסוד, כהבטחת הרעיא מהימנא,
בדא יפקון מן גלותא ברחמי, וכל ישראל מאמינים וממיהם שותים, ולאורם
הולכים, ובו נגאלים.

יצא לאור ערב חג הפסח תשע"ב על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש

0548436784

תְּכֵן הָעֲנִינִים

- א. בְּשָׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח נִכְנָס רְשִׁימוֹ דְגָדְלוֹת שְׁנֵי דְאָבָא.....
- הַמּוֹחִין נִכְנָסִים בְּסִפְרֵת הָעוֹמֵר לְשַׁבַּע בְּחִינּוֹת: חֲכָמָה, בִּינָה, חֲסָדִים דְדַעַת,
- א. גְּבוּרוֹת דְדַעַת, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, מַלְכוּת.....
- ב. כָּל בְּחִינָה כְּלוּלָה מִכָּלֵם.....
- ב. אֵיפֹה אֲנַחְנוֹ אוֹחֲזִים בְּשָׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח.....
- ב. מֵאֵמֶר הַזֶּהֱרַר הַקְּדוֹשׁ עַל 'מָה תִצְעַק אֵלַי'.....
- ד. בְּיוֹם שְׁבָאֵר זֶה הַמֵּאֲמָר.....
- ד. לְכֵן רְאוּי לְהִסְתִּיר.....
- כָּאֲשֶׁר לּוֹמְדִים שָׂאֵר עֲנִינִים בְּקַבְלָה אֵין לְפַחַד כָּלָל, אֲבָל בְּבִיאוֹר מֵאֲמָר נְשִׁיכַת
- הַנְּחַשׁ שְׁזָה דִינִין, יֵשׁ לִיזְהַר.....
- ד. וַיִּנָּס מִשָּׁה מִפְּנֵי שָׁל בְּחִינַת הַקְּטָנוֹת דְזַעִיר אֲנִפִין.....
- ה. וַיִּנְחֹזֵר לְעִנְיָן, לְבָאֵר מֵאֲמָר הַזֶּהֱרַר עַל הָאֵילָה שְׁרַחֲמָה צַר וְכו'.....
- ה. הַטַּעַם שְׁנִקְרָאת הַמַּלְכוּת אֵילַת שְׁרַחֲמָה צַר.....
- ה. הַיְחוּד דְקְטָנוֹת שָׁל שְׁבִיעֵי שָׁל פֶּסַח.....
- ו. הַטַּעַם לָשֵׁם שָׁל יְסוּד דְזַעִיר אֲנִפִין דְקְטָנוֹת.....
- ו. וְהָעֲנִין הוּא.....
- ו. יוֹתֵר בְּבִיאוֹר.....
- ז. וְעַל יְדֵי זֶה נִבִּין עֲנִין קְרִיעַת יָם סוּף.....
- ז. וְזֶה בִיאוֹר הַמֵּאֲמָר הַנִּזְכָּר לְעִיל בְּזֶהֱרַר הַקְּדוֹשׁ, בְּעִתִּיקָא תְּלִיא מִלְתָּא.....
- ז. וּבְזֶה נִבִּין עֲנִין וַיִּנָּס מִשָּׁה מִפְּנֵי.....
- ז. וְזֶהוּ וְעִשִׂית חֲשׁוֹן מִשְׁפָּט.....
- ט. עֲנִין הַיְחוּד בְּשָׂאֵר יְמֵי סִפְרֵת הָעוֹמֵר.....

שער הפונות שביעי של פסח

דרושי הפסח דרוש י"ב
מדבר בענין יום שביעי של פסח
ובו יתבאר ענין קריעת ים סוף שנקרע ביום הזה.

בשביעי של פסח נכנס רשימו דגדלות שני דאבא

הנה למעלה בדרוש הראשון ובדרוש השני בארנו טעם אל היות היום הזה נקרא יום טוב, ושם בארנו כי להיות שבשבוע ראשון נכנס מוח החכמה אשר בו נכללין כל המוחין כמו שאמר הכתוב 'כולם בחכמה עשית' (תהילים פרק ק"ד כ"ד), ולכן כשנשלמה כניסתו, כי אז בלילה ההוא נכנס רשימו דגדלות שני דאבא, מוח החכמה, לכן אז הוא יום טוב גמור, וביום שלאחריו אף על פי שבו נכנס עצמות גדלות שני, אין זה חדוש, כיון שכבר נכנס בליל שביעי של פסח והניח בו רשימו, ולכן אינו אלא אסרו חג בלבד, כי בסבת שאין בו חדוש לכן איננו יום טוב ממש. ולהיות כי בו נכנס עקר גדלות שני דאבא, לכן הוא אסרו חג ואינו חול גמור.

המוחין נכנסים בספירת העומר לשבע בחינות: חכמה, בינה, חסדים דדעת, גבורות דדעת, חסד, גבורה, תפארת, מלכות

והנה לכן ביום שביעי של פסח יש חיוב זוג, לפי שכבר עתה יכול זעיר אנפין להזדווג עם המלכות. וטעם הדבר יובן במה שבארנו לעיל כי המוחין מתפשטים בשבע בחינות, הלא הם: חכמה, ובינה, ועטרא דחסדים ועטרא דגבורות שבדעת, וחסד, וגבורה, ותפארת, ואמנם בבחינה השביעית שהיא התפארת צריך לכוון בה שני בחינות יחד, והם בתפארת ומלכות העומדת באחוריו כנודע.

כָּל בְּחִינָה כְּלוּלָה מִכָּלֶם

וְכָל בְּחִינָה מְאֵלו הַשְּׁבַע, כְּלוּלָה מִכָּלֶם. וְלָכֵן הֵם שְׁבַעַה שְׁבוּעוֹת וְכָל שְׁבוּעַ שְׁבַעַה יָמִים.

אִיפֹה אֲנַחְנוּ אוֹחִזִים בְּשְׁבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח

וְעַתָּה בְּיוֹם שְׁבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח שֶׁהוּא יוֹם שִׁישִׁי שֶׁל שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן דְּסִפְרֵת הָעוֹמֵר, נִתְקַן בְּחִינַת הַתְּפָאֶרֶת, וְלָכֵן הָרִי הוּא כְּאֵלו נִתְקַנָּה גַם הַמְּלָכוֹת שֶׁהוּא בְּאַחֲרָיו, וְלָכֵן הוּא יוֹם טוֹב וְרֵאשִׁי לְזוּג. הָאֲמָנָם כִּיּוֹן שֶׁלֹא נִתְקַנו כָּל הַמּוֹחִין לָכֵן אִינוּ זוּג גְּמוּר מְעַלָּה, אֲמָנָם נִקְרָא זוּג דְּקַטְנוּת, כִּיּוֹן שֶׁעַדִּין לֹא נִגְדַל זְעִיר אֲנַפִּין.

מֵאֲמַר הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ עַל 'מֵה תִצְעַק אֱלֹי'

וּבְזָה יִתְבָּאֵר לָךְ לְשׁוֹן מֵאֲמַר אַחַד מִסְפַּר הַזֹּהָר, בְּפִרְשַׁת בְּשִׁלַח בְּדָף ג"ב ע"ב בְּעִנְיַן קְרִיעַת יַם סוּף בְּפִסּוּק 'מֵה תִצְעַק אֱלֹי' (שְׁמוֹת י"ד ט"ו)¹⁸¹, וְאֲמַר שֵׁם רַשְׁב"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם: בְּהַאי מְלָה לֹא תִשְׁאַל וְלֹא תִנְסֶה אֶת ה'.

דְּשׁוֹן הַזֹּהָר

א. זוהר הקדוש פרשת בשלח דף ג"ב ע"ב:

אמר רבי יצחק, בשעתא דשרוי ישראל על ימא, חמו לכמה (דף ג"ב ע"ב) אכלוסין, לכמה חילין, לכמה משיריין, מעילא ותתא, וכלהו בכנופאי עלייהו דישראל, שריאו בצלו מגו עאקו דלהון.

ביה שעתא, חמו ישראל עאקו מכל סטריין, ימא בגלזיה דזקפן קמיהו. בתרייהו, כל אינון אכלוסין, כל אינון משיריין דמצרים, לעילא עלייהו כמה קטיגורין. שריאו צווחין לקודשא בריה הוא.

כדין כתיב, ויאמר יי' אל משה מה תצעק אלי. ותאנא בספרא דצניעותא, אלי (כ"א ע"א) דייקא, בעתיקא תליא בלא. ביה שעתא אתגלי עתיקא קדישא, ואשתבח רענא בכלהו עלמין עלאין, כדין נהירו דכלא, אתנהיר.

אמר רבי יצחק, כדין, כד אתנהיר בלא כחדא, ועביד ימא נימוסין עלאין, ואתמסרו בידוי עלאין ותתאין. ובגני כד, קשיא קמי קודשא בריה הוא בלא, בקריעת ים סוף, וכלא הכי אוקמה. מאי טעמא. בגין דקריעת ים (בראשית ר"ס ע"א) סוף בעתיקא תליא.

אמר רבי שמעון, חד איילתא אית בארעא, וקודשא בריה הוא עביד סגיא בגינה, בשעתא דהיא צווחת, קודשא בריה הוא שמע עאקו דילה, וקביל קלה. וכד אצטרף עלמא לרחמי למי'א, היא יקבת קליו, וקודשא בריה הוא שמע קלה, וכדין חיים על עלמא, קדא הוא דכתיב, (תהלים מב) כאיל תערוג על אפיקי מים.

ובודאי שבאור המאמר הזה עמוק מאד, כיון שמצינו לרשב"י עליו השלום שהפליג בהסתרת סודו ואמר בהאי מלה לא תשאל.

לשון הזהר

וכד בעיא לאולרא, היא סתימא מכל סטרין, כדיו אתינא ושוואת רישא בין ברבקה, וצונחת ורמת קליו, וקודשא בריך הוא חיים עלה, (רי"ט ע"ב) וזמין לקבלה חד נחש, ונשיך בעריותא דילה, ופתח לה, וקרע לה ההוא אתר, ואולידת מיד. אמר רבי שמעון בהאי מלה, לא תשאל ולא תנסה את יי.

תרגום הזהר הקדוש:

אמר רבי יצחק, בשעה שהיו ישראל שרויים על הים, ראו כמה אוכלוסים, כמה חילות, וכמה מחנות מלמעלה ומלמטה, וכלם בכנוס על ישראל. התחילו בתפלה מתוך צרתם.

באותה השעה ראו ישראל צרות מכל הצדדים: הים בגליו שעולים לפניהם. מאחוריהם כל אותם אוכלוסים, כל אותם מחנות מצרים. מעליהם כמה קטגורים. התחילו צוחים לקדוש ברוך הוא.

אז כתוב, ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי. ושנינו בספרא דצניעותא, אלי דוקא, הכל תלוי בעתיק. באותה השעה נגלה העתיק הקדוש, ונמצא רצון בכל העולמות העליונים, ואז האור של הכל האיר.

אמר רבי יצחק, אז, כשהכל מאיר באחד, ועשה הים מנהגים עליונים, ונמסרו בידו עליונים ותחתונים. ולכן קשה לפני הקדוש ברוך הוא הכל כמו קריעת ים סוף. והכל כך פשוטה. מה הטעם? משום שקריעת ים סוף תלויה בעתיק.

אמר רבי שמעון, יש אילת אחת ברקיע, והקדוש ברוך הוא עושה הרבה בשבילה. בשעה שהיא צונחת, הקדוש ברוך הוא שומע את הצרה שלה ומקבל קולה, וכשהעולם צריך לרחמים, היא נותנת קולות, והקדוש ברוך הוא שומע את קולה, ואז חס על העולם. והו שכתוב (תהלים מב) כאיל תערג על אפיקי מים.

וכשרוצה להוליד, היא נסתרת מכל הצדדים, ואז באה ושמיה ראשה בין ברביה, וצונחת ומרימה קולות, והקדוש ברוך הוא חס עליה, וזמין פנגדה אותה נחש אחד, ונשיך בערותה, ופותח אותה וקורע לה אותו מקום, ומולידה מיד. אמר רבי שמעון, בדבר הזה אל תשאל ואל תנסה את ה'.

בְּיוֹם שְׁבָאָר זֶה הַמֵּאָמֵר

וּבְיוֹם שְׁמוֹרֵי זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּאֵר לָנוּ הַמֵּאָמֵר הַזֶּה הֵינּוּ יוֹשְׁבִים בְּשָׂדֵה תַחַת הָאֵילָנוֹת, וְעֵבֶר עָלָיו עוֹרֵב אֶחָד צוֹעֵק וְקוֹרֵא כְּדוּכּוֹ, וּמִזֵּי זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה עֲנֶה וְאָמַר אַחֲרָיו בְּרוּךְ דֵּיין הָאֵמֶת. שְׁאַלְתִּי אֶת פִּי, וְאָמַר לִי כִּי אָמַר לוֹ הַעוֹרֵב הַהוּא, כִּי לִפִּי שְׁגָלָה הַסּוּד הַזֶּה לְכָל בְּנֵי הָאָדָם בְּפִרְהֵסְיָא, לְכֵן נֶעֱנַשׁ בְּעַת הַהִיא בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, וְגִזְרוּ עָלָיו שְׁיָמוּת בְּנוֹ הַקָּטָן. וְתַכְף הַלֵּךְ לְבֵיתוֹ, וּבְנוֹ הָיָה מְטִיל בַּחֲצַר, וּבְאוֹתָהּ הַלֵּילָה חָלָה אֶת חָלָיו, וּמֵת אַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים, רַחֲמָנָא לִיעֲלָן.

לְכֵן רְאוּי לְהַסְתִּיר

וְלְכֵן רְאוּי לְכָל בְּעַל נֶפֶשׁ הַרוּאָה הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ לְהַסְתִּירָם בְּתַכְלִית הַהַסְתֵּר, זוּלַת הַכָּלָל הַנּוֹדֵעַ בְּכָל הַחֲכָמָה הַזֶּה, כִּי כְבוֹד אֱלֹקִים הַסְתֵּר דְּבַר, וְאֵין מְקוֹם לְהַאֲרִיךְ בְּזֶה כִּי הַדְּבָרִים נּוֹדְעִים, וְכָל מֵה שְׁיַסְתִּיר הָאָדָם הַסּוּדוֹת מְלַגְלוֹתָם לְמִי שְׁאִינוֹ רְאוּי הוּא מְשַׁבַּח וּמְכַבֵּד בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעֲלָה. וְהַעוֹשָׂה הַפֶּךָ מִזֶּה מְכַנֵּס עֲצָמוֹ בְּסַכְנָה עֲצוּמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמִיתַת עֲצָמוֹ בְּהַפְרַת חַס וְשְׁלוֹם, וּבְמִיתַת בְּנָיו הַקָּטָנִים, נוֹסֵף עַל עוֹנֵשׁ נִשְׁמָתוֹ בְּגַהֲיָנָם שְׁאִין קֵץ לְעוֹנֵשׁוֹ, וְכִמוֹ שֶׁהַזְכִּיר רַשְׁבֵּ"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּסוּף אֲדָרָא זוּטָא וְעֵינֵי שָׁם.

בְּאֲשֶׁר לּוֹמְדִים שְׂאָר עֲנִינִים בְּקַבְלָה אֵין לְפַחַד בְּלָל, אֲבָל בְּבִיאוֹר מֵאָמֵר נְשִׁיכַת הַנְּחָשׁ שְׂזָה דֵינִין, יֵשׁ לִיזְהָר

וְהַטַּעַם שֶׁנֶּעֱנַשׁ מִזֵּי זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּבִיאוֹר מֵאָמֵר זֶה, וְכִמוֹ שֶׁהַזְכִּיר רַשְׁבֵּ"י עָלָיו הַשְּׁלוֹם עֲצָמוֹ שְׁאָמַר בְּהַאי מְלָה לֹא תִשְׁאַל, הַעֲנִין הוּא, כִּי הֵנָּה נּוֹדֵעַ שְׁאִין הַחִיצוֹנִים נֶאֱחָזִין אֲלָא בְּמוֹחִין שֶׁל קְטָנוֹת, כִּי הֵם דֵּינִין תְּקִיפִין, וּבְהִיּוֹת הָאָדָם מִתְעַסֵּק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה אִם יִהְיֶה בְּעִנֵּין זְמַן הַגְּדֻלּוֹת הָעֲלִיוֹן אוֹ בְּשְׂאָר דְּרוּשׁ חֲכָמַת הָאֵמֶת שֶׁהֵם עֲנִינִים לְמַעֲלָה, אֵין לְאָדָם כָּל כֵּךְ סַכְנָה כְּמוֹ בְּזְמַן שֶׁעוֹסֵק בְּסוּדוֹת זְמַן הַקְּטָנוֹת, כִּי בְּהַתְעַסְקוֹ בָּהֶם הֵנָּה הַחִיצוֹנִים מִתְעוֹרְרִים בָּהֶם וּמִתְאַחֲזִין שָׁם וּמְזַכְרִים עוֹנוֹתָיו שֶׁל הָאָדָם הַמִּתְעַסֵּק בָּהֶם.

וַיָּנַם מֹשֶׁה מִפְּנֵי שֶׁל בְּחִינַת הַקְּטָנוֹת דְּזַעִיר אֲנָפִין

זֶה סוּד מֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, רַבֵּן שֶׁל נְבִיאִים, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וַיָּנַם מֹשֶׁה מִפְּנֵי וְהַטַּעַם הוּא לְפִי שֶׁעֲנִין הַמַּטָּה אֲשֶׁר נִהְפֵךְ לְנַחֵשׁ הוּא בְּחִינַת

קטנות דזעיר אנפין הנקרא נחש כמו שנבאר בעזרת השם, ובהיותו מתעסק בדרוש ההוא נתיירא וינס מפניו, ולכן הסוד הזה צריך להעלימו, אם מפאת עצמו ואם מפני שאין אנו יודעים אמתתו אפילו טפת גרגיר של חרדל מן הדרוש ההוא:

ונחזור לענינו, לבאר מאמר הזהר על האילה שרחמה צר וכו'

ונחזור לענין לבאר אותו המאמר בענין האילה ההיא שרחמה צר וחכיבה על בעלה ובעת לידתה מזדמן לה נחש אחד ונושך בערייתא ויולדת כו'. דע כי האילה הזו היא נוקבא דזעיר אנפין החכיבה מאד על בעלה זעיר אנפין. והנה בליל ראשון של פסח נזדווגו יחד ואז היה זווג מעלה גמור, לפי שהזעיר אנפין נגדל בתכלית הגדלות, וגם בחינת היסוד שנזדווג אז עמה הוא יסוד דגדלות, ולהיות זווג ההוא זווג עליון ולא נעשה על ידינו נאסר בזווג תחתון כנזכר לעיל, והנה הנוקבא מעברת מן הזווג ההוא כל ימי הפסח וביום השביעי של פסח יולדת אותו. ועין בדרוש יום אסרו חג של סכות כי שם נתבאר באפן אחר.

הפעם שנקראת המלכות אילת שרחמה צר

והנה נתבאר כי תכף אחר יום ראשון של פסח חוזר זעיר אנפין לבחינת קטנות הראשון וצריך להיות נתקן והולך מאז ואילך ואם הוא בימי קטנות מכל שכן נוקבא שאינה נבנית אלא על ידו, שהיא עדיין קטנה, ולכן נקראת עתה בשם האילת, אשר רחמה צר, כי הנה אין ברחמה רק החמש גבורות דמנצפ"ך שהם בחינת עמר מנחת שעורים שנקרב ביום ראשון לעמר, כמבואר לעיל כי מנצפ"ך כפול הוא בגימטריא שער"ה, כי שני פעמים מנצפ"ך הם תק"ס, ועשרה אותיות שלהם הרי תק"ע, ועם חמש אותיות השרשיות שהוא ענין הכללותם חמש בחמש, הרי תקע"ה, כמנין שער"ה. ולכן רחמה צר מאד, כי לא נתנו בה החמשה חסדים, ולכן אינה יכולה לילד, לפי שאם תלד יתאחזו בה החיצונים באותם הנשמות דזווג גמור דליל פסח הראשון אשר אז בתוכה בסוד העיבור, ובצאתם מפתח רחמה יתאחזו בהם, בסוד לפתח חטאת רובץ (בראשית ד' ז'), לפי שהיא עתה בזמן הקטנות.

היחוד דקטנות של שביעי של פסח

והתקון לזה הוא, שיחזור זעיר אנפין שהוא עתה בסוד הקטנות להזדווג עמה עתה בליל שביעי של פסח, בבחינת היסוד שבו, שהוא

בבחינת קטנות, ועל ידי זה נפתח רחמה ויולדת, ואז החיצונים יונקים הסיגים והזהמא והפסולת הנשארת מן הדין ההוא של זווג הקטנות, ואינם נאחזים בנשמות הנולדות מן הזווג דגדלות דיום ראשון של פסח.

הטעם לשם של יסוד דזעיר אנפין דקטנות

ולפי שהזווג הזה הוא מבחינת היסוד דקטנות הנקרא נח"ש, כמו שנבאר בעזרת השם, כי הוא דינין תקיפין, לכן הזווג ההוא מכנה בשם נשיכה, כמו שכתוב ונשיף בערייתה כו'. ואמנם היסוד הזה בהיותו בבחינת קטנות, נקרא בשם נח"ש, והטעם הוא כי היסוד נקרא שד"י כנודע, ובזמן הקטנות אין לו אלא חיות מן האחרים של הדעת דזעיר אנפין, שהוא בחינת שם אהי"ה בריבועו העולה ד"ם, כנזכר לעיל, ובהתחבר דם עם שדי יהיה בגימטריא נח"ש.

והענין הוא

והענין הוא כי עתה אין היסוד הזה ממשיך טפת הזרע אלא מן האחרים של היסוד דאימא שבתוך דעת דזעיר אנפין, שהם הלבושין של המוחין דחסד וגבורות כנזכר לעיל. והנה אימא נקרא אהיה ביודין, והאחרים שלה הוא ריבועו שהוא עולה בגימטריא תקמ"ד, ואמנם ריבועו הפשוט של אהי"ה היא גימטריא ד"ם, ואותיות מילוי הן בגימטריא ת"ק, כמו המילוי של שם שד"י שהוא ת"ק כנודע, ולכן תסיר מן תקמ"ד מילוי שהוא ת"ק, וישאר ד"ם. גם תסיר מן שד"י אותיות מלואו, שהוא גם כן בגימטריא ת"ק, וישאר שד"י פשוט, ואז תחבר שדי פשוט עם ריבוע שם אהי"ה פשוט שהוא דם, ויהיה הכל בגימטריא נח"ש.

יותר בביאור

והענין יותר בביאור הוא, כי ריבוע אהי"ה הנזכר העולה דם, הוא בחינת היסוד דאימא, אשר ממנו נמשכת הטפה ביסוד זעיר אנפין, הנקרא שד"י, נתנת בבחינת זווג אל הנקבה, והתחברות יסוד דאימא, עם יסוד דזעיר אנפין, הרי נחש. כי כל אלו הם בבחינת דינין קשים. וזה סוד הנחש העליון שבקדשה הנושך רחם האילה, ולכן בלילה אז יש זווג תחתון ואנו מתרים בתשמיש המטה, אבל אין זה נקרא זווג גמור לפי שעדין הוא מבחינת זמן הקטנות:

ועל ידי זה נבין ענין קריעת ים סוף

ובזה תבין ענין קריעת ים סוף שנקרע ביום זה, שהוא קריעת רחם האילה, שהוא היסוד שבה, סוף לכל דרגין שבה, על ידי זווג נשיכת נחש העליון דקטנות.

וזה ביאור המאמר הנזכר לעיל בזהר הקדוש, בעתיקא תליא מילתא

וזה באור מאמר פרשת בשלח הנזכר לעיל, וזה לשונו, ובספרא דצניעותא מה תצעק אלי, אלי דייקא, בעתיקא תליא מלתא. רצה לומר, כי להיות אז זעיר אנפין בבחינת קטנות, לא היה יכול להודווג עם נוקבא בסוד נשיכת הנחש כדי לקרוע קריעת ים סוף, אם לא על ידי הארה הנמשכת לו מעתיקא קדישא, הוא אריך אנפין כנודע, כי נצח הוד יסוד דאריך אנפין מתלבשת בזעיר אנפין, ועל ידי כן מתעורר אריך אנפין להאיר בזעיר אנפין, ועל ידי כן מזדווג זעיר אנפין בנוקבא, בסוד נשיכה הנזכר, אבל שאר ההארות הנמשכות לו עתה מאבא ואימא אין בהם כח לעוררו אל הזווג הזה, ולכן בעתיקא תליא מילתא.

ובזה נבין ענין וינס משה מפניו

ובזה תבין ענין משה שכתוב בו 'וינס משה מפניו כו' (שמות ד' ג'), כנזכר לעיל כי הנה נתבאר אצלינו כי בכל הדברים יש קטנות וגדלות, וגם יש בחינת משה של זמן הקטנות, והוא סוד שני שמות א"ל שד"י, שהם בגימטריא משה, וכשתוסיף עליהם תשע אותיות שיש במילוי שם שד"י, יהיו בגימטריא שנ"ד, ואם תוסיף חמש אותיות שיש במלוי א"ל, או חמש אותיות של א"ל שד"י בפשוטם, יהיה הכל בגימטריא שנ"ט, שהוא בגימטריא נח"ש עם הכולל.

וזהו ועשית חשן משפט

וזה סוד 'ועשית חשן משפט' (שמות כ"ח ט"ו), כי החשן הוא אותיות נח"ש, ובו משפט ודיגין תקיפין, וזהו גם כן מה שכתוב בסוף פרשת ויקהל דף רי"ט ע"א, וזה לשונו: חיה חדא אית בעלמא ואיהי שלטא על אלה

חשן הזר

ב. זוהר הקדוש פרשת ויקהל:

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו יתבי ליליא חד, ולעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי. הא קתיב (בראשית א) ואל האשה אמר הרבה ארבה עבבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אישך

מִפְתָּחַן כו', שֶׁהוּא סוּד שְׁנֵי שְׁמוֹת א"ל שְׁד"י כַּנִּזְכָּר אֲשֶׁר בְּמִלּוּאָם הֵם עוֹלָיִם בְּגִימַטְרִיָּא אֶלְף, וְזֶה סוּד אֶלְף מִפְתָּחַן הַנִּזְכָּר וְהֵבֵן זֶה:

דְּשׁוֹן הַזְּהַר

תְּשׁוּקַתְךָ וְגו'. וְאוֹלִיפְנָא דְדָא אִיהוּ רִוָּא עֲלָאָה. תִּינַח לְתַמָּא, אָבֵל אִיהוּ כַּנְּוֹנָא דְלַעֲיָלָא, מָאִי אִיבָא לְמִימַר.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תְּהִלִּים מ"ב) כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם וְגו'. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּתָהּ. אָבֵל חִיָּה חִדָּא אִית בְּעֵלְמָא, וְאִיהִי שְׁלֵטָא בְּשִׁלְטָנָא עַל אֶלְף מִפְתָּחַן בְּכָל יוֹמָא. וְאִיהִי נִקְבָּא וְתִיאֻבְתָּא דִּילָהּ תְּדִיר עַל אֲפִיקֵי מַיִם לְמִשְׁתֵּי וְלֹאֲתִירוּנָא מִצְחוּתָא, דְּכַתִּיב כְּאֵיל תִּעְרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם.

הֵכָא אִית לְאֻסְתְּבֵּלָא. בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב כְּאֵיל, וְלֹא כְּתִיב כְּאֵילָת, וְלִבְתַּר תִּעְרוּג, וְלֹא כְּתִיב יַעְרוּג. אָבֵל רִוָּא דָּא, דְּכַר וְנִקְבָּא תִירוּנֵיהוּ כְּחִדָּא דְלֹא לְאִפְרָשָׁא לִזְוֵן, וְחֵד אִיהוּ, דְּלֹא אֲצַטְרִיד לְסַלְקָא דָּא מִן דָּא, אֲלָא תִירוּנֵיהוּ כְּחִדָּא. וְהָאִי נִקְבָּא, תִּעְרוּג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, וְאִיהִי מִתְעַבְרָא מִן דְּכוּרָא, וְקָשִׁי עֲלֶיהָ דְּהָא עַל דִּינָא קוּיָמָא.

וְכַד אוֹלִידַת קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא זְמִין לָהּ חֵד חוּיָא עֲלָאָה רַבְרָבָא, וְאִתִּי וְנִשְׂרִיד לְגַבִּי הוּוּא אֲתֵר, וְאוֹלִידַת.

תִּרְגוּם הַזְּהַר הַקְּדוּשׁ:

רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵי חֵי וְיוֹשְׁבֵי לִילָה אֶחָד וְעוֹסְקִים בְּתוּרָה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו, הֲרֵי כְּתוּב (כְּרָאשִׁית ב) וְאֵל הָאֵשָׁה אָמַר הַרְבֵּה אַרְבֵּה עֲצָבוֹנָה וְהִרְגָה בְּעֵצֵב תִּלְדֵי בָנִים וְאֵל אִישׁוֹךְ תִּשְׁוֹקְתְךָ וְגו'. וְלִמְדֵנוּ שֶׁזֶהוּ סוּד עֲלִיּוֹן. מִיָּלָא לְמַטָּה, אָבֵל הוּא כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה, מַה יֵּשׁ לִזְמַר?

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תְּהִלִּים מ"ב) כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם וְגו'. פְּסוּק זֶה פְּרִשְׁוֵהוּ. אָבֵל חִיָּה אַחַת יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְהִיא שׁוֹלֶטֶת בְּשִׁלְטוֹן עַל אֶלְף מִפְתָּחוֹת בְּכָל יוֹם. וְהִיא נִקְבָּה, וְתִשְׁוֹקְתָהּ תְּמִיד עַל אֲפִיקֵי מַיִם לְשִׁתוֹת וְלֹאֲתִירוּת מִצְמָאוּנָה, שְׁכַתוּב כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם.

כֵּאֵן יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה. בְּרָאשׁוּנָה כְּתוּב כְּאֵיל, וְלֹא כְּתוּב כְּאֵילָת, וְאַחַר תִּעְרַג, וְלֹא כְּתוּב יַעְרַג. אָבֵל סוּד זֶה, זְכַר וְנִקְבָּה שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד שְׂאִין לְהַפְרִידֵם, וְאַחַד הוּא, שְׁלֹא צְרִיךְ לְהַעֲלוֹת אוֹתָם זֶה מִזֶּה, אֲלָא שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד. וְהַנִּקְבָּה הִיא תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, וְהִיא מִתְעַבְרַת מִן הַזְּכָר, וְקָשָׁה עֲלֶיהָ, שֶׁהִרֵי עַל דִּין עוֹמְדָת.

וְכִשְׁמוּלִידָהּ, תְּקוּדָשׁ בְּרִידָא הוּא מְזַמֵּן לָהּ נַחֵשׁ אֶחָד עֲלִיּוֹן גְּדוֹל, וְכֵאֵן וְנוֹשֵׁף בְּאוֹתוֹ מְקוּם וְמוֹלִידָהּ.

ענין היחוד בשאר ימי ספירת העומר

ענין כל הארבעים ותשעה ימים של ספירת העומר, דע, כי הזווג אשר באותם השבתות ויום ראש חדש איך אשר התר לנו הזווג ההוא, עם כל זה איננו זווג גמור של גדלות, כי עדיין זעיר אנפין בסוד הקטנות כנזכר לעיל בענין זווג ליל שביעי של פסח, וכל הזווגים שבימים האלו הם על דרך מה שבארנו בזווג ליל שביעי של פסח, אלא שיש בהם שנוי קצת כפי בחינת מדרגות המוחין שנכנסו בו בזמן ההוא כנזכר לעיל, כי אינם נשלמים לכנס כולם עד חג השבועות ואז הוא זווג גמור דגדלות כמו שבארנו בעזרת השם:

הינה מעוניין להקדיש

דקה ביום?

לקרא זוהר הקדוש

ההודעה הזאת נכתבה בשבילך!!!

כאן ניתן להשיג בחינם ספרי זוהר לכל המעוניין להקדיש דקה ביום לקרא זוהר הקדוש, כל יום אתה לומד דקה זוהר ומקרב את הגאולה בתמים (זוהר דף קכ"ד).

כשיבוא משיח יאמר עליך:
"בזכותך הגעתו!
לך יש חלק בגאולת העם".

בית שמש: 0548-436784, ירושלים: 02-6255789
 בת ים: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
 במרכז: 09-8323442, בצפון: 054-9788564, בדרום: 08-6108608

יְהוָה בָּרַחֲמָיו יִתְקַן בְּיָמֵינוּ זְנוּנֵינוּ

קול דודי הגה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הגה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן התרפים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לה רעיתי יפתי ולכי לה.

(בשיר השירים פ' ב, ח-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' לחכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכוחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה ינהל של תורה. (גם יין נימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א. כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)),
 וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים]
 עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות,
 ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.**
- ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך
 יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קכ"ח ע"ב), מגודל
 מעלת "מזכה הרבים"), וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג. לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות
 [7] ציבור של 30 איש, וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.
לפרטים: 0548-436784